

özgür gelecek

1-15 MAYIS1993 SAYI: 3 FİYATI:10.000 TL (KDV DAHİL)

YAŞAMIN KAVRANIŞI VE YENİ İNSAN
Orta sayfa 12-13

GÜLTEKİN GÖLÇEK İNFAZ EDİLMEK İSTENİYOR
4. sayfa

"O BİR KARTALDI" ROSA LUKSENBURG
Kadın sayfasında

ÖRGÜTLENME SÜRECİNDEKİ "YENİ" DİSK
Mahmut Dedeoğlu'nun yazısı 14. sayfa

ÖGÜR GÜNDEM'LE RÖPÖRTAJ
11. sayfa
İŞÇİYE AYDA 1 MİLYON PARTİDE GECEDE
100 MİLYON
8. sayfa

YENİ KÜRT POLİTİKALARI
Faik Bulut'un yazısı 22. sayfa

Devrimci örgütler arasındaki şiddeti reddedelim

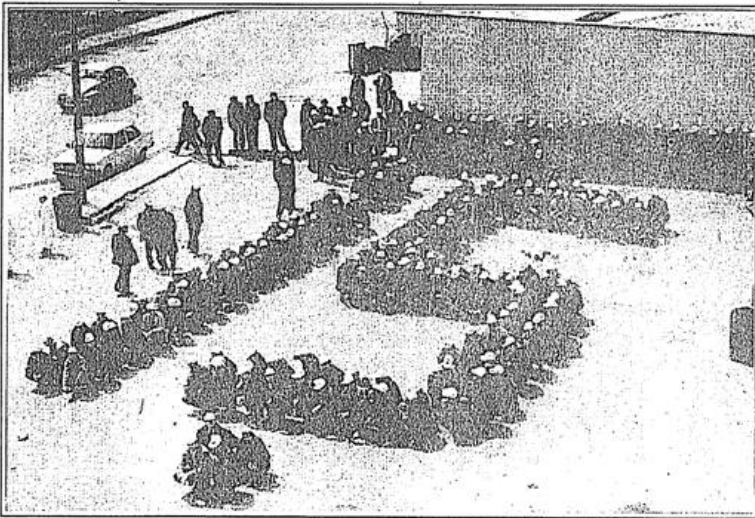
■ Avrupa'da devrimci örgütler ortak bir açıklama yaparak Devrimci Sol içi şiddete karşı tavır aldılar. Türkiye'de ise Marksist-Leninistler Gaziosmanpaşa'da Ercan Temelli ile birlikte katledilen Muharrem Aydın'ın cenazesini sahiplendiler
10. sayfa

1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak!

İşçiler 1 Mayısın kızılığında iktidara yürümesini öğreniyor

■ 1 Mayıs bayramı düzen partilerinin ya da sarı sendika ağalarının bir lütfu değildir. Çünkü yaratan ve üreten işçilerse, ancak onlar bilir sömürüye ve zulme karşı koymasını, onlar bilir barikat savaşlarında söke söke hakkını almayı. Yürelerinde isyan ateşiyle meydanlara yürüyen mavi tulumlu işçilerin yeri göğü sarsan gür sloganları hakim sınıfları tir tir titretiyor!..
3. sayfa

İşsiz kalan işçiler iş taleplerini bedenleriyle ifade ettiler

Sistemin kaçınılmaz sorunu: İşsizlik!

İLK SAN OLAYI - 1

■ Öğretmen maaşlarından zorunlu olarak kesilen muazzam paralarla beslenen İLK SAN'ın kisasını kimler boşaltıyor?
5 sayfa

Sol ateşkes nasıl bakıyor?

■ Devrimci örgütler PKK'nın tek taraflı ateşkes ilan etmesini nasıl değerlendiriyor. Devrimci çevreden derlediğimiz yazıyı okurlarımıza sunuyoruz.
19. sayfamızda

Proletaryanın büyük öğretmeni MARKS

Marx'ın doğum günü

■ Marx'ın ekonomi, felsefe ve toplumlar tarihi gibi sorunlarda yoğunlaşan dehası Marksizmi doğurdu. Tüm ezilen sınıf ve tabakaların baskıdan, sömürüden ve zulümden kurtuluşunun yolunu çizdi.
Kavganın Güncesi 20. aylarda

Sunuş

Merhaba,

Mayıs, zulmün-esaretin altında inin inin inilenlerin ayağa kalkıp meydanları zapt ettiği günlerle doludur.

Amerika'lı işçilerin kanla yarattığı başkaldırı ruhu bu gün tüm yasaclara ve 1 Mayıs'ın özünden sapmalarına karşı işçi sınıfı tarafından meydanlarda kızlaştırılarak kutleniyor.

Örgütlenme sürecindeki "Yeni" DİSK, yasal faaliyetlerine başladığı gündün bu güne; çalışmalarıyla, mücadeleleriyle kendisini işçiler için bir çekim merkezi haline getirememiştir. İşçiler üye olmak için DİSK'ı aramıyor... DİSK onları arıyor. Ve ince düyunlarla 1 Mayıs kutlamalarına hazırlanıyor.

Sınıf mücadelesinin kızgın ateşinde bunca gücüklerle dolu tarihsel bir görevi üstlenen proletarya ve proleter ideolojiyi öğrenmek-kavramak ve yaşama geçirmek büyük bir azim, samimiyet ve kararlılık gerektiriyor.

Hem kafasında hem de kalbinde var olan bir tutkuyla sosyalizm fikrine sahip çıkmakla devrimin keskin kılıcı, yaşayan alevi oldu. Rosa Lüksemburg.

Türkiye'de radikal mücadeleyi savunanların zor koşullarda reformize kayışları devrimci hareketler içinde tahribatlara sebebiyet veriyor. PKK'nın 1993 Newroz sürecine girerken tek taraflı ateşkes ilanı yaptığını açıklaması ve reformizmin potasına girmesiyle birlikte, TC'nin daha önceleri T.Kürdistanı'nın dört bir yanında uygulamaya koymak için uğraştığı iç hareket şimdi tamamen Dersim'e kaydırılmış durumdadır. Böylece sıhah mücadelede ısrarlı olan çeşitli milliyetlerden proletarya partisi çöktürülmek istenmektedir. Şimdi Türkiye devrimci hareketi PKK'nın içine girdiği bu olumsuzluğu tartışıyor.

Polis desteğindeki faşist gücülerin Ankara Üniversitesi'lerindeki devrimci öğrencilere saldırıları, devrimcilerin birlikteliğini gerekli kılar. Devrimci Sol arasındaki bölünmenin giderek şiddet eylemlerine yönelmesi tasvip edilemez. Devrimci örgütler arasındaki dostluğu ve güveni zedeleyen, halk kitleleri üzerinde olumsuz bir etki yaratan örgüt içi çatışmalarla girmek devrimci hareketlere hiç bir fayda getirmez.

Sokak infazlarını devam ettiren TC'nin kolluk güçleri Bayrampaşa fırarisi İbrahim Yalçın'ı katlettiler. Ayrıca Nevşehir fırarisi Hasan Durna ile birlikte gözaltına alınan Gültekin Gölcük infaz edilmek isteniyor. İçkencede Adının Gültekin Gölcük olduğunu ısrarla savunan Gültekin Gölcük'in adının resmi ağızlarca ön plana çıkarılması düşündürüktür. Hakim sınıflar bölülesi açıklamalarıla infaz senaryolarına meşru zemin hazırlıyorlar.

Faşizmin ağır koşullarında devrimci düşünceyi kitlelere ulaştırmayı amaç edinen, üzerimizdeki baskılar devam ediyor. Elazığ muhabiri Mehmet KAŞ ve Tunceli muhabirimiz Hıdır BATAŞU polis tarafından gözaltına alındılar.

Güney Afrika'daki radikal mücadeleyi pasifize edenler De Klerk yönetimiyle uzlaşma yolunda epey mesafe katettiler. Anlaşılan odur ki, Mandela ve Hani ikilisi, silahlı mücadeleyi eritmeye çalışmaktadırlar.

Başta ezilen Afrika halkı ve dünya proletaryası olmak üzere yeni devrimler yaratarak tarihin misyonunu oynayacaktır.

Okurdan

Güneş balçıkla sıvanamaz

Mücadele Dergisinin 40. sayısını okurken "Tokat'ta köyler boşatılıyor" başlıklı yazı dikkatimi çekti. Okudum ve hayretler içerisinde kaldım. Devrimci bir yayın nasıl olurdu gerçeklerden bu kadar uzaklaşılabildi. Herkesin gözleri önünde ceryan eden gelişmeler nasıl olurdu hem de devrimcilik adına bilinci bir şekilde gizlenmek istenebilirdi. Esas olarak bu yazıyı yazmaktaki amacıdır. Mücadele dergisinin bilinci olarak kamuoyunu yanlış bilgilendirme ve gerçekleri gizleme çabası içindedir. Şöyle deniyor, "1991 yılında gerillaların bu bölgeye yerleşmesine dek köyde herhangi bir olağanüstülük yoktu. (Sözü edilen köy Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Mescit köyüdür.) Köy halkı göç etmek diye bir şey düşünmüyordu. Gerilla bu bölgeye gelince köy halkı işiye geçiyor, onlara yardım ediyor, elindeki paylaşıyor. Bu durum devletin kulagina gidince köy halkı için yeni bir dönem başladı. Baskılar, işkenceler, tehdit ve zorla göç."

Yazı bu biçimiyle devam edip gitmekte ve bol bol gerilladan söz etmekte ama hangi gerilla oldukları belli değil. Ulusalıcı gerillalar mı, aydan mı gelmişler velhasıl kimsikleri belli değil. Gelişmeler böyle üstü kapalı, adsız aktarıncı aslında gizli bir ad konulmuş oluyor. Böyle bir yazıyı Mücadele dergisinde okuyan ve gelişmeleri yeterince veya hiç bilmeyen her insan yazıyı şöyle yorumlar; "1991'den beri Devrimci-Sol bu alana gerilla birlikleri yerleştirmiş ve o gündün bu güne bu alanlarda gerilla mücadelesi veriyor." Okurun böyle düşünmesi normaldir. Çünkü söz konusu Mücadele Dergisi insanlarla dolaylı olarak böyle bilgi sunuyorsa gerçekleri gizleyerek insanları böyle düşünmeye zorluyor. Yazının bütünü ve köylülerle yapıldığı söylenen röportajı okuyan ve gelişmeleri bilmeyen herkes eminimki yukarıda anlatığım biçimde algılayacaktır. Peki insanların kafasında böyle imajlar yaratmak ki bu insanların bilmeden yalan söylemeye iter, gerçekleri yazmaktan bilinci olarak kaçınmak, gelişmeleri doğru ve olduğu gibi aktarmamak devrimci bir tavır mıdır? Ben hayır diyorum. İnanıyorum ki mücadele yazarları da "hayır" diyorlardır. Peki o zaman şu yazılanlara ne demeli. Kaldı ki Mücadele bunu ilk kez yapmıyor. Bunun pek çok örneği var. Ama buraya sıralamaya gerek yok. Mücadele gerçekleri yazmaktan kaçıyor dedim; peki böyle ise gerçekler nedir: Uzun uzun anlatmak durumunda değilim. Özü itibariyle açıklamakla yetineceğim. Doğrudur 1991 yılına kadar Tokat halkı, özellikle ilk mücadele alanı olarak seçilen Almus köylüleri ilk kez

gerillayla yüz yüze geliyordu. Şimdi sadece gerilla deyip geçirmek doğru olur mu? Elbetteki hayır. Bunlar TKP-ML önderliğindeki TIKKO gerillalandır. Oraya yöle geçici olarak gitmemişlerdir. Mücadeleyi o alanda kalıcı kılmak ve gerilla savaşını tirmandırmak için oradadırlar. TKP/ML, MK ve SB üyesi Baba Erdoğan Almus ilçesine bağlı Gümülsönü köyü jandarma karakolu baskını sırasında çıkan çatışmada yaralanmış ve çatışma çemberi dışına çıktuktan bir süre sonra şehit olmuştur. Bu çatışmada bir er ölmüş ve düşmanın başkacada yaralanmalar olmuş, ve gerillalar ele geçirebildikleri silah ve malzemelerle çatışma alanından uzaklaşmışlardır. Evet 1991'de sözü edilen Mescit, Gölge ve diğer çevre köylerde ilk gerilla mücadelesi tohumu böyle ekiliyor. O dönemde TKP-ML önderliğindeki TIKKO gerilları dışında hiç bir devrimci hareketin faaliyeti, hele hele gerilla faaliyeti, bölgenin kırsal alanlarında söz konusu değildir. Yine sözü edilen Mescit köyünde bir TIKKO gerilla birliği ve bölge komutanı Hasan Toy ve siyasi komiser Aydın Yıldırım evin içine kurulan pusuya düşerek şehit olmuşlardır. Birlik üyeleriyle düşman güçleri arasında süren uzun çatışmadan sonra birlik üyeleri köyden çıkmayı ve araziye çekilmeyi başarmışlardır. Yine sözü edilen bölgede ayrı bir TIKKO gerilla birliği düşman tarafından kurulan pusuya düşmüş, çıkan çatışmada TKP-ML, MK üyesi Tuncay Çarıkcıoğlu şehit olmuştur. Bunlar gibi daha başkaca da çatışmalar olmuştur. Bugün TKP-ML, TIKKO gerillaları bu bölgede çok daha güçlü bir biçimde mücadeleyi omuzlamış durumdadırlar. Sözü edilen ve köylülerle yapıldığı söylenen röportajda köylülerin bütün bu gelişmeleri anlatmamış olmaları mümkün değildir. Baba Erdoğan, Hasan Toy, Aydın Yıldırım ve Tuncay Çarıkcıoğlu'ndan söz etmemeleri inandırıcı değildir. Şehit yoldaşlarımız o yörede köylülerin dilinde destan, ellerinde bayrak olmuşlardır. Aradan uzun süre geçebilecek bir zaman geçmiş olmasına rağmen hala köylüler, şehit yoldaşlarımızdan söz açıldında gözleri yaşarmakta, onlardan gurur ve kıvançla söz etmektedirler. Bunu yörede herkes bilmektedir. Onlarca köylü Kayseri DGM'sinde TIKKO davasından aylarca tutuklu kaldı. Yüzlerce gerillalara yardım ediyorlar diye gözaltına alınıp günlerce işkenceden geçirildiler. Bütün bunları köylülerin anlatmamış olması ki, anlatmasalar bile Mücadele Dergisinin bilmemesi düşünülemez. Bilmemesi rağmen gelişmeleri olduğu gibi aktarmaktan kaçınılmıştır. Ama güneşi balçıkla sıvamak mümkün değildir. Her satırında, her sayfasında devrimci dürüstlük, devrimci ahlakıtan bolca söz eden Mücadele Dergisi yazarlarına sormak gerekiyor, doğruları ve gerçekleri yazmamak, kamuoyunu

yanlış yönlendirmek, devrimci ahlak ve devrimci dürüstlüğü dışında mı? Mücadele dergisine bunları sormak ve objektif davranmasını istemek biz devrimci demokratların görevidir ve aynı zamanda da hakkıdır. ...Gerçekleri örtbas etmek devrimci anlayış değildir. Gerçek neyse odur ve kendisine devrimciym diyenlere de yaşananları olduğu gibi aktarmak düşer. Yaşananları doğru bulamayabilirsin. Ama bu yaşananların yaşanmadığı anlamına gelmezki. Doğru bulmuyorsan gelişmeleri adları ve adresleriyle birlikte olduğu gibi ortaya korusun ve eleştirirsin. Yok esas olarak olumlu bir gelişme olarak değerlendiriyorsan, gene senin görevin gelişmeleri olduğu gibi kamuoyuna aktarmaktır. İşte devrimci sorumluluk budur, böyle davranmayı emreder. **Bir okur**

Başkan Gonzalo'ya

Sen Yoldaş Gonzalo Anamın ak sütü gibi biliyorum ki şimdi en çok müzik dinlemek istiyorsun

Ne bethoven, ne çaykovski limalı bir işçinin nasırı elleriyle çaldığı gitar sesine hasretsin. Perulu partizanlar devrimin şanlı korosu için kolları sıvadılar.

Vakit artık çok yakın ya analar artık sığınmıyorlar-ağıtlara sahip olunca senin gibi bir oğula.

Aksada gözlerinden bir kaç damla umutsuzluğa değil; onlarda boşalıyor gülüşün ve umudun ırmaklarına. Perunun çiçeklerini? sen yoksun onlar güneşten yoksun Rüyama konuk ettim bu gece biraz buruktular Ama ne solgundular, ne yorgundular. Almışlardı nasiplerini güneşten, binlerce güneş yaratacak kadar.

Anladım ki Gonzalo yoldaş Fujimori ve itleri, bedenini tutsak kılmışlar. Ya apaydınlık bilincini onu halklar calmiş beyinlerine hapsedilmişer Oyleyse özümek niye Peru her an devrimde gebe Selam olsun yarattığın esere

H. Ceylan

Düzeltilme: Gazetemizin 1. sayısındaki "Devrimci Tutsaklar Yaşam Alanlarını Savunuyorlar" başlıklı haberimizde, Malatya Cezaevindeki açık grevlerine katılan siyasi yazarlarımızın isimleri arasında 1- TDKP-GKB'nin ad teknik bir hata sonucu geçmiştir. 2- Bu açık grevi sadece sürgünlere karşı değil gasp edilen hakların geri alınması için tarihi önceden belirlenmiş bir eylemdi. Düzeltilir, özür dileriz.

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçiş istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 60 DM 1 yıllık (24 sayı) 120 DM

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtiçi hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisini ekte.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 60 DM/120 DM'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisini ekte.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

Banka makbuzunun fotokopisini

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü Kemal Boztaş, Genel Yayın Yönetmeni Aydın Hanbayal, Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23, BÜROLAR: ANKARA Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27, İZMİR 850. Sokak No. 31 Üçüncübeşler Yapırcıoğlu İshani 5/504 Konak Tel: 41 93 09, ÇUKUROVA Atalıklar Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780, Adana, MALATYA Turgut Temelli Cad. Halepliöğü Apt. B blok. D-8 Tel-Faks: 22 08 04, ESKİŞEHİR Sakarya Cad. Konya İshani No. 12 Daire 21 26120, Avrupa Temsilciliği Basil Halkevi Erten Str. 58 4057 Basel SCHWEIZ

ABONE KOŞULLARI Yurtiçi 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. **Yurtdışı** 6 aylık (12 sayı) 60 DM, 1 yıllık (24 sayı) 120 DM, **Yurtiçi Hesap No:** Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187, **Yurtdışı Hesap No:** Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 4004188 Olset Baskıya Hazırlık: UMUT YAYINCILIK, Basıldığı Yer: AYDINLAR MATBAACILIK, Dağıtım: YAY-SAT

Sarı sendikaların 1 Mayıs'ın özünü boşaltma çabalarını boşa çıkar!

Chicago sokaklarında burjuvaziye diş diş mücadelede giren Amerika'lı işçilerin kanla yarattığı başkadırı ruhu bugün, işçi sınıfının elinde birlik, dayanışma ve mücadele -özellikle mücadele-günü olarak dünya da kutlanıyorsa bu, 1 Mayıs'ın mücadelecili geleneğini ısrarla savunan ve uğruna şehitler veren işçi sınıfının sayesindedir.

Yoksa, düzen partilerinin ya da sarı sendika ağalarının bir lütfü değildir. Çünkü, yaratan ve üreten işçilerse, ancak onlar bilir sömürüye ve zulme karşı koymasını, ve onlar bilir barikat savaşlarında söke söke haklarını almayı.

Ekonomik-demokratik hakları uğruna meydanları dolduran çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının kahreden ayak sesleriyle paniğe kapılan faşist Türk devleti her seferinde katliamlara girişmiş, yasaklar üzerine yasaklar getirmiştir.

Sınıf bilinçli işçiler her dönem kanı-canı pahasına yasakları hiçe sayarak 1-Mayıs'ı daha da kızılaştırırken, can derdine düşen sarı sendika ağaları koltuklarına gömüldüler ve ne zamanki ML'ler yasaklar zincirini bir bir kopardı, kitleler meydanlara döküldü o zaman gömüldükleri koltuklarından işçi sınıfını "kucaklamak için" kalktılar. İşte bugün gerici-faşist-sarı sendika ağaları böyle bir çabanın içindedir.

Birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı komprador burjuvazi gerçek anlamından uzaklaştırmak için bu kez saldırmak yerine meydanlarda kutlanmasını yeşil ışık yaktı. Bu durumu çıkarları için iyi değerlendiren sendika ağaları hummalı bir çalışmaya çoktan başlamış bulunuyorlar.

Diyarbakır Başkanlar Kurulu ve 16. Genel kurulda alınan karar gereği Türk-İş tarihinde ilk kez olarak alanlarda 1 Mayıs'ı kutlayacak. Taban kaybetme derdinde olduğu için yaptığı başvuru üzerine Şişli-Abide-i Hürriyet Meydanında kutlamayı yapacak.

DİSK ise taban kazanma açığı göz-ülüşüyle çeşitli ayak oyunları düzenleyerek işçi sınıfının yanısıra kamu emekçilerinde yanına çekebilmek için "1 Mayıs ve DİSK etle tirnak gibidir bunu kimse ayıramaz" diyerek Türkiye'de 1 Mayıs kutlamalarının kendisiyle başladığı yalanını yayarak kitleleri Pendik'te koyduğu kutlamaya çağırılmaktadır.

Hiç bir zaman 1 Mayıs'ı kutlama gibi derdi olmayan Hak-İş ise ısrarla; "1 Mayıs, 1 Mayıs alanında kutlanmalıdır" diyor ve "1 Mayıs'ı komünistlerin, yıkıcı ve bölücü unsurların elinden alarak onu devlet ve düzen düşmanı bir gün olmaktan çıkarıp, Türk bayrağının taşıdığı, İstiklal Marşı'nın okunduğu bir gün" haline getirmek istediğini her fırsatta söylemektedir. Görüldüğü gibi üç konfederasyonun asıl amacı 1 Mayıs'a sahip çıkmak değil, egemenlerin de parmak oynatmasıyla adeta her biri işçi sınıfının birlik ve beraberliğini parçalamak için ayrı ayrı yerlerde kutlamalara soyundu. Böylece 1 Mayıs'ı militan özünden kopararak kitlelerin hep birlikte irkçiliğe, sovenizme karşı çıkışını köreltme, sokak infazlarına ve faili beli cinayetlere karşı sessiz durmaya yönelmek, Türkiye Kürdistan'daki katliamlara karşı duyarsız kalmasını sağlamak için hummalı bir faaliyete girdiler.

Bu anlamda 1 Mayıs'ın birlik-dayanışma ve mücadelecili geleneğine sahip çıkmak bugün dünden daha yakıcı bir hal almıştır.

İşçilerin sınıf sendikalarını kurmasının yasaklandığı ve sendikaların bir avuç sömürücünün hizmetine sokulduğu, kamu çalışanlarının sendikal-toplusözleşme haklarının

Sınıf bilinçli işçiler her dönem kanı-canı pahasına yasakları hiçe sayarak 1 Mayıs'ı daha da kızılaştırırken, can derdine düşen sarı sendika ağaları koltuklarına gömüldüler ve ne zamanki ML'ler yasaklar zincirini bir bir kopardı, kitleler meydanlara döküldü o zaman gömüldükleri koltuklarından işçi sınıfını "kucaklamak için" kalktılar. İşte bugün gerici-faşist-sarı sendika ağaları böyle bir çabanın içindedir.

yıllarca ellerinden alındığı, işsizliğin yasal hale getirilip çiğ gibi büyütüldüğü bir dönemde sesini çıkarmayan bu gibi sendika ağalarından 1 Mayıs'ın özüne uygun kutlamaları beklenir mi? Elbette beklenemez.

Görünen odur ki 1993 1 Mayıs'ına hayli yüklü görevler düşüyor. Bunun da üstesinden gelebilecek sınıf bilinçli proletaryadır.

Bu yıl 1 Mayıs'a girerken 1990'nın hızında değildir kitle. Tabi bu da devrimciler açısından bir dezavantajdır.

Faşist Türk devletinin devrimcilerle karşı başlattığı yok etme, sindirme kampanyasında moral üstünlüğü elde etmeleri, Türk Cumhuriyetlerine yayılmak için şahlandığı irkçiliğin, milliyetçiliğin giderek ivme kazanması, legalcilik, reformculuğu boy göstermesi ve PKK'nın ulusal burjuva reformizmine kayması, işi silah bırakmaya kadar vardırması devrimcilerin dezavantajlarıdır. Faşist Türk devleti bunu kendi k'ine kullanmak için yeni taktikler geliştiren kitleyi elinin altındaki sen-

dikalarını kuyruguna takıp yozlaştırmaya çalışıyor.

Bu nedenle Taksim gibi sembolleşmiş alanlarda kızıl 1 Mayıs'ın yaşatılması büyük bir anlam kazanıyor. Kitle kuyrukçuluğuna düşmeden bu yıl 1 Mayıs'ı Taksimde kutlamaya girişirken diğer taraftan da sendika ağalarının peşine taktığı kitle içinde yer alarak onların gerçek yüzünü teşhir etmeliyiz.

Evet bu yıl 1993'ün 1 Mayıs'ını kutlayacağız ve hakim sınıflar yine tüm güçlerini yurdun dört bir yanına harekete geçirerek, halkımızın sokağa dökülmesini, 1 Mayıs alanlarına girmesini engelleyeceklerdir.

Ülkemizde 1 Mayıslar hep yasaklana gelmiş, işçilerin, ezilen ve sömürülenlerin birlik ve mücadele günleri kanlı geçmiş, komprador burjuvazi ve toprak ağaları bugün halklarımızı zehir etmeye, onların mücadelesini ve dayanışmasını önlemeye çalışmıştır.

Faşist Türk devleti 1 Mayıs'ı önce "bahar bayramı" olarak lanse etme-

ye çalışmışsa, işçi ve emekçiler her türlü başkışya ve katliamlara karşı 1 Mayıs'ı kutlamada ısrarlı oluşu karşısında, "bahar bayramı" da ortadan kaldırmış ve işçilerin emekçilerin yasaklara karşı sokaklara dökülmesi durumunda katliamlara girişmiştir. Özellikle 1977 "kanlı 1 Mayıs" katliamı yakın tarihimizin en çarpıcı örneğidir.

1989 1 Mayıs'ında kırılan 12 Eylül çemberi 1990 1 Mayıs'ında militan bir ruhla kutlanmasa Faşist Türk devletine korku salmıştır.

1 Mayıs sadece Türk devletine değil emperyalist dünya gericiğine de korku salmaktadır. Çünkü 1 Mayıs ayağa kalkıp isyana geçiş günüdür.

Onu özünden koparmak için emperyalist metropollerde yetiştirilen işçi aristokrasisi vastasıyla yığınlara amacından saptırılmış göstermelik 1 Mayıs'lar kutlatılır. Yani sömürge ve yarı sömürge ülkelerde 1 Mayıs kanla bastırılırken emperyalist metropollerde 1 Mayıs yozlaştırılarak amacından saptırılmaktadır. Dolayısıyla günümüzde kanlı 1 Mayıs'ın şanına uygun bir şekilde meydanlarda kutlanması ciddi bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

İşçi sınıfının ve emekçilerin eşsiz birer tarihi anıtları olan proletarya iktidarlarının, dışta emperyalist burjuvazinin ve içte "sosyalizm" maskeli revizyonizm tarafından bugüne kadar birer birer yıkılmış olsada, enternasyonal proletarya ve emekçiler tarihi ileri götürecektir yeni anıtları dikmeye yeminlidir. Bugün dünyada varolan karmaşa ve hemen hemen bütün ülkelerde emekçilerin ve proleterlerin huzursuzluğu ve birçok ülkede ise komünistlerin önderliğinde yürütülen görkemli sınıf savaşmaları, dünyamızın emperyalizm ve yerli uşaklarından temizleneceğinin muştusunu vermektedir.

Zulme ve eşarete karşı uzun yürüyüşe geçen, kavganın içinde yüreği ve bilinciyile çelikleşen işçi sınıfı kızıl 1 Mayıs'ları yaşatarak kendi iktidarını kurmaya yöneliyor

İŞVEREN 1990'DA KÖRFEZ KRİZİNİ BAHANE EDEREK ATTIĞI İŞÇİLERİ GERİ ÇAĞIRDI Grev kırıcıları; 1990'da işten atılanlar!

İSTANBUL, Özgür Gelecek/USAS'ta (Uçak Servisi Anonim Şirketi) 17 Nisan'da grev başladı. İstanbul, Ankara, İzmir, Dalaman ve Antalya'da faaliyet yürüten USAS'ta toplam işçi sayısı 1000'i aşkın. İşçilerin 600'ü TOLEYİS sendikasında örgütlü. Grev Antalya ili çalışanları hariç İstanbul, Ankara, Dalaman ve İzmir'de 950 işçinin katılımıyla başladı.

İşten çıkarma tehdidi

USAS'ta kadrolu işçi 460. 1990 yılında 1700 kadrolu işçiden 1240'ı işten çıkarılarak bu sayı 460'a indirilmiş. Esas olarak sözleşmeli işçi çalıştırılmaya ağırık veren USAS işverenleri, işçileri işe alırken 6.10.11 aylık sözleşmeler imzalattıyorlar. Bu işçiler kadrolu olmadıklarından sözleşme süresi bittiginde işten çıkarılıyorlar. İşten çıkarılmada hiçbir tazminat ödenmiyor. Ayrıca işçiler işi tam öğrenmediklerinde işten çıkarıldıklarından işin ağırlığı kadrolu işçilerin omuzlarına biniyor. USAS'ta iki vardiya çalışan işçiler, 8 saatlik çalışma sürecinde belirli yemek paydosuna sahip değiller. Bu hızla çalışma temposunda kullanılmadıkları yemek paydosuna rağmen, iş saat uzatılarak "hayali yemek molası" telafî edilmeye çalışılıyor. Ayrıca çalışma koşulları içerisinde haftalık 16 saatlik kişi başına fazla çalışma var. Ve bu saatlerin

ücreti ödenmiyor. Çünkü işveren bunu fazla mesaiden saymıyor! İşveren hak taleplerine karşılık işten çıkarmaya işçiyi tehdit ediyor. Özel ücretlerle kapsam dışı işçileri istihdam edeceği tehdidini sık sık tekrarlıyor...

Grev oylamasında baskı

Yeşilköy Havaalanı'nda bulunan USAS'taki işçilerle görüşüktü. Grev oylamasında işveren baskı yaptığını, işten çıkarma tehdidiyle grev oylamasını engellemeye çalıştığını belirttiler.

Bu tehditlere aldırmadan sendika olarak grev oylamasına gidildiğini, % 87 onayla grevin başladığını söylediler.

İşçiler sosyal ve idari talepleri kabul edilinceye kadar grevi sona erdirmeyecekler.

USAS'ta grevi kırma çabaları

THY, USAS'ın grevde olan işçilerinin yerine kendi personelinin devreye soktu. Hatta işçiler USAS'ta müdürlerin bile buluşuk yakadıklarını söylüyorlar.

USAS işvereni 2 yıl önce Körfez krizini bahane ederek çok sayıda işçi atmıştı. İşin garip tarafı THY işvereni onlara bir çağrı mektubu gönderdi. USAS'ın attığı işçileri THY, grev kırıcı olarak geri çağırıyor. Grevci işçiler, THY işverenin grev kırma çabalarının boşa çık-

USAS işçileri grevi sürdürmekte kararlı: "Ya hepimiz, ya hiçbirimiz" diyorlar.

çağını söylediler. Ve THY'nun bu tavrını kuşadıkları belirttiler.

İşçilerin talepleri

İşyeri baştemsilcisi Salih Önal kabul edilmesini istedikleri taleplerini;

— Haftalık kişi başına 16 saatlik fazla çalışma mevcut. Bunun mesai olarak ücretinin ödenmesi veya kaldırılması,

— Çalışma saatlerinin düzenlenmesi; İki vardiya çalışma sürecinin 4 vardiyaaya çıkarılması. Yemek ve çay paydoslarının 8 saatlik iş

sürecine konulması,

— Sözleşmeli işçi alınmaması, bunun karara bağlanması, alınan işçilerin kadrolu olması,

— İşten çıkarılmalara karşı iş güvenliğinin sağlanması,

— İşten çıkarılan işçilere tazminat ödenmesi,

— % 80'lik ücret artışı taleplerinin onaylanması, olarak belirtti. İşçiler grevi sürdürmekte kararlı! USAS emekçileri; "Ya hepimiz, ya hiçbirimiz. Yıllık ücret talebimiz 6 milyar. Aynı işverenin aylık kaybı 50 milyar. Bunun için kaybeden düşünün, biz kazanmak

Mersin'de Gecekondu yıkımı

MERSİN, Özgür Gelecek/ Mersin'de yaklaşık 500 insanın barındığı 70 gecekondu hakkında belediye meclisinin karar çıkarmasını ardından Adnan Menderes Bulvarı üzerinde bulunan 12 gecekondu yerleştirildi. Halk yıkıma direndi ama çevik kuvvet kuşatması arasında buldozer evleri yıkıp geçti.

Bir anda evsiz kalan kondulular Mersin Belediye Başkanı Kaya Mutlu'ya ates püskürüyorlar: Başkan Kaya Mutlu'nun, kendilerini evsiz bırakmayacağı, Halkkent'ten birer daire vereceğini söylediğini, bunun üzerine hemen her şeylerini satıp Halkkent için para yatırdıklarını ama geline aşamada aldıkları anlamlarını söylediler.

Belediye, evlerini yıkıp ortalkta bıraktığı kondululara 30-40 milyon arası yıkım parası teklif ediyor. Ancak kondulular belediyenin iki yitilmiş tutumunu protesto ederek parayı almadılar.

Torbalı ve Odemiş'te hayvancılık sıkıntıda

İZMİR, Özgür Gelecek/Torbalı ve Odemiş bölgelerinde geçimini hayvancılıkla sağlayan köylüler, yem fiyatlarındaki artış nedeniyle hayvanlarını kesmek zorunda kaldılar.

Kredi faizlerinin fazlalığından dolayı devlet kredisinin de yararlanamayan köylüler, hayvancılığın acil sorunlarının doğru politikalarla çözümlendiği sürece açlığa ve işsizliğe mahkum edildiklerini, bu gidişle de Türkiye'nin kendi et ve süt ihtiyacını karşılayamayacak bir ülke olacağını belirttiler.

Tarsus'ta patron sendika elele

MERSİN, Özgür Gelecek/26 Mart 1989 yerel seçimlerinde Tarsus halkının büyük umutlarla yönetime getirdiği sosyal demokratlar kısa zamanda halkı hayal kırıklığına uğrattılar.

Tarsus'ta SHP, yer kiralama ihalelerinden, yapım ihalelerine kadar yolsuzluklarıyla, hiçbir altyapı hizmeti görmeyen yoksul mahallelerinden, işçi stüdülerine dek uzanan halk düşmanı yüzüyle, her tarafta sularla kaplı Tarsus'un sakinlerine bölgenin en pahalı suyunu içiren tüccar tavıyla tanındı.

SHP'li belediye yönetimi koltuğuna yerleşir yerleşmez ilk icraati işi çıkarmak oldu. O sıralar işe alınan insanların tamamını da aşağı ücretlere çalıştırdı, bir kısmına da kadro vermedi.

SHP-Tarsus'ta Belediye-İş Sendikasının temsilciliğini de 1990'da attığı bir destekle şubeye çevirtti ve SHP'ye yakın çavuş ve müdürleri "girişimci kurul" olarak şu yönetimine getirdi. Kısa bir süre sonra yapılan olağanüstü şube seçimlerinde bu insanların yerlerini iyice sağlamlaştırdılar.

Belediye-İş Sendikası Tarsus Şubesi'nin Olağan Genel Kurulunda ise başka herhangi bir gru-

bun alternatif liste çıkarmasına meydan verildi. Yönetim tek tek işyerlerinden getirdiği delegelerin ellerine listesini sokuşturup, imzalarını aldı ve yeniden seçildi.

Geri bilinç düzeyindeki Tarsus Belediyesi işçileri haklarını savunmakta çoğu zaman tutuk davrandılar: Asgari ücretle çalışmaktan şikayetçi olmadılar. 500 işçi işten atıldığında da çit çıkaran pek olmadı. Oyle ki bazı işçilerin fısıltıya bürünen hoşnutsuzları belediyenin kulağına çalınmca işçilere ayaklarını denk almalara yoksula geri alınma olasılığı olan 50-60 işçi arasında olma şanslarının kalmasını izah edildi. Bu tehdit etkili de oldu. 3 ay sonra işçiler geri alındı ama bunda iradi bir rolleri olmadı.

1992-1993 toplu sözleşme döneminde icazetli sendika belediye ile anlaştı. İkramiye, elbise parası, odun parası gibi sosyal hakları aylıklara bölünerek bordroya dahil edildi. Böylece bordroda matrah yükseldi, buna bağlı olarak da işi ücretlerinden daha fazla vergi kesildi. Toplu taşmadan ücretsiz yarırlanma hakkı da kaldırıldı. Tarsus Belediyesi işçileri çoğu zaman maaşlarını da geç aldılar, bu yüz-

den senetlerini protestosuz yatırmadıkları için bankaların da itibarsız müşterileri oldular, bankaların kredi çekemediler. Tefecilerin elinde kıvrandırlar.

GENEL-İŞ SAHNEDE

Sıradan işçi konumundan yüksek maaşlı, makam otolu sendika bürokratiğine yükselen Belediye-İş Tarsus Şube yöneticileri işçilerin sorunlarını görmezlikten gelirken, belediye ile ilişkilerini sıcak tutmuşlardır.

Sendikalarına yabancılaşan işçilerin alternatif arayışlarına DISK Genel-İş şube vermişti. Üç ay gibi kısa bir sürede Genel-İş'e epeyce işçi geçti. Devrimci-demokratlardan oluşan Genel-İş Tarsus şube yönetimi bu arada belediye başkanına ve haksızlıklarla "Karşı çıkıyorlardı. Belediye ve Genel-İş Genel Merkezi bu durumdan rahatsız oldular. Bu nedenle Tarsus şube yönetimini görevden aldılar. Sınıf bilinçli işçiler Genel-İş Genel Merkezi yönetimini darbecilikle suçuyorlar ve Tarsus şube yönetimini savunmasız, gerekçesiz görevden alışı biçimleriyle 12 Eylül cuntacılarından da

Humanic grevcileri unutuldu mu?

Çorlu'da kurulu Humanic Ayakkabı Fabrikası'nda 11 ay önce başlayan grev o günlerde gazete sütunlarında ışıgal etmişti. Bu gün değil gazete sütunlarında yer almak, çevre halkının bile gündeminden çıkmış durumda.

Artık unutulmaya yüz tutmuş grev yerine, 23 Nisan günü İstanbul'dan bir otobüs dolusu ziyaretçinin gelmesi çoğmen kadınların umutlarını tazeledi.

Grevin başından bu yana Çorlu'da çeşitli eylemler yapan grevciler, E-5 Karayolu'nu kapatarak, Çorlu içinde yürüyüşlerle kamuoyu yaratmaya çalıştılar. Bu günkü sessizlikleri, birlikte eylemliliklere

çağırıldığı diğer işçilerin greve duyarsızlığının bir ürünü.

Humanicli kadınlar İstanbul'da ya da diğer illerde yaratılan işçilerin eylemliliklerini duydukları yürekleri kırıp dandıyor, heyecanlanıyorlar... Onlar orada, Çorlu'da yalnız olduklarını düşünüyorlar. Deri-İş Çorlu Temsilcisi Özcan Çevik in dediği gibi "Artık grevde sendikamız bile hiçbir rolü kalmamış." Çevik, Kağıthane Belediye işçilerinin Ankara yürüyüşünden söz ederken diğer işçiler adına bir serzenişe bulunuyor. "Eğer Ankara'ya yürünecektiyse, Türkiye işçi Sınıfı topyekün yürümeliydi."

Trakya Bölgesinde farklı işkol-

İşsizler Derneği açıldı

Haber Merkezi— Kuruluşundan bu yana bir çok kez polis saldırılarına uğrayan İşsizler Derneği, bu süre içerisinde iki kez de Demekler Masası tarafından keyfi olarak kapatıldı. İşsizler Derneği Yönetim Kurulu adına bir basın açıklaması yapan Gülderen Baysungur, devletin "hukukun üstünlüğü tartışılmaz, hukuk devletiyiz" gibi üst perdeden konuşmasının demagogik söylevler olduğunu belirterek:

"Derneğimiz pratiğinde de bunlar var. Valilik 6 Mayıs 1992 tarihinde hiç bir hukuki yetkisi olmadığı halde demeğimizi süresiz kapattı. Ve dernek yöneticileri hakkında da dava açtı. 18 Aralık 1992 tarihinde 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nin kararıyla dernek yöneticilerine üç ay ağır hapis cezası verildi. Ancak mahkeme bunu 500 bin lira para cezasına çevirdi."

Baysungur, Demekler Masasının mahkemenin herhangi bir kararı olmamasına karşın, keyfi bir tutumla derneklerinin açılmasını engellediğini, ama dernek yönetim kurulunun girişimleri sonucu 17 Nisan 1993'te yeniden açılış yapıp, çalışmalarına başladıklarını belirtti.

Mahmut Toprak'ın Katili Devlettir

Haber Merkezi— Tüm Maliye-Sen İstanbul 1.Nolu Şubesi, yönetim kurulu üyeleri Mahmut Toprak'ın ölümünden sorumlu tuttukları Büyükşehirmece Vergi Dairesi Müdürü, Büyükşehirmece kaymakamı ve İstanbul Defterdarlığı hakkında 13 Nisan 1993 günü suç duyurusunda bulundular.

Tüm Maliye-Sen 1.Nolu Şube tarafından yapılan açıklamada; "Üyelerimiz yöneticilerimiz üzerindeki psikolojik baskılar, ölümüne neden olmuştur. Büyükşehirmece Vergi Dairesinde görev yapan arkadaşımız Mahmut TOPRAK Tüm Maliye-Sen İstanbul 1. Nolu Şube Yönetim Kurulu üyesi olduğu için, işe geçildiği bahane edilerek görevinden yasadışı ve keyfi bir biçimde 3 ay uzaklaştırıldı.

Yapılan soruşturma sonucunda arkadaşımızın gövine idde edildi. Bu olay arkadaşımızın ruhi depresyon geçirmesine neden oldu. Geçirdiği depresyon etkisinde kurtulmayan üyemizin depresyonunun getirdiği olumsuzluklara yenilerik 12 Nisan 1993'de yaşamı son buldu." denilenek, olayın sorumluları hakkında yaptıkları suç duyurusunun takipçisi olacaktır deniliyor.

Belediye hastanesinde yemek boykotu

İZMİR, Özgür Gelecek/ Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Eşrefpaşa hastanesinde çalışan doktor, hemşire ve hizmetliler maaşlarının geç verilmesini ve fazla mesai ve sosyal haklarının ödenmemesini yemek boykotuyla protesto ettiler.

20 Nisan 1993'de saat 12.00'de bahçede toplanan çalışanlar, hastahane yönetimi ve belediyeyi alkışlayarak tepkilerini dile getirip, sorunlarının çözümlenmesini istedikler.

METRO-GROSMARKETTE TEZ KOOP-İŞ PATRONLA İŞBİRLİĞİ YAPIYOR

İşçi temsilcisi mi işveren temsilcisi mi?

ANKARA, Özgür Gelecek/ Ankara'da kurulu Metro-Grosmarket'te işveren ve sarı sendika Tez Koop-İş'e rağmen, işçilerin kendi haklarını koruma çabası devam ediyor.

Gün geçmiyor ki bir işçinin haksız yere işten çıkarıldığı duyulmasın bu iş yerinde. Oysa iş alınırken bu işçilere Türkiye'deki işçi ücretlerinin üstünde bir ücret ödeneceği sözü veriliyor. Bugüne kadar ise, ya aşağı ücret düzeyinde bir ödeme yapıyor, ya da biraz üzerinde bir ücret veriyor.

Burada içinde buldukları koşulları, iyileştirme düşüncesinde olan işçilerin ise, işine son verilmese bir geleceğe döndürülmüş bulunuyor. Bu geleceğin oluşmamasında kuşkusuz en büyük pay, sarı sendika Tezkoop-İş ve onun genel başkanı Ahmet Taner'in.

çilerden gelen baskılar nedeni ile seçim yapılmış. Bu seçimler ise, bir sendikanın ayak oyunlarını nasılsa sahneye bildiğinin güzel bir örneği olmuş. Sendika bunun da ötesinde bir işveren gibi işçileri tehdit ederek, bizim adaylarımızı seçmezseniz işinize son verilecektir diyebilmiş.

Burada işyeri temsilciliği, işverenden sonraki amir pozisyonuna dönüştürülmüş. Tez Koop-İş işçi seçiminin ne kadar dışında olduğunu sadece Metro-Grosmarket'teki tavrı ile ispatlamış değil.

Benzeri olaylar aynı sendikaya üye olan GMA ve Gazi Üniversitesi çalışanları üzerinde de sergileniyor.

İŞVEREN İŞTEN ATTI POLİS GÖZALTINA ALDI

Metro-Grosmarket'te bugüne kadar işten atılanların sayısı 50'ye ulaştı. Son işten atılan grup ise 21 kişiden oluşuyor. Atılanlara daha önceki gün öncü işçiler.

19 Nisan'da bir basın açıklaması düzenleyen işçiler, bugüne kadar yapılan uygulamaları dile getirerek kendilerinin işine son verilmesi konusunda ise şu görüşlere yer verdiler: "Metro-Grosmarket'te ve bazı diğer iş yerlerinde değişmeyen uygulamalar olan Toplu İş sözleşmesi öncesi, sözleşmeyi kendi istediği gibi bitirebilmek için öncü işçileri işten atarak suretilere işçilere üzerinde gözdaki vermek amacıyla işçi kıyımları gerçekleştirerek söz-

Polis "İşçi kıyımına son!" pankartından bile korkuyor.

leşme öncesi daha ucuz aldığı işçücünü sözleşme sonrası daha pahalıya almak durumunda kaldığı için bu kaybını pervasız bir şekilde işçi kıyımı gerçekleştirerek telafi yoluna gitmektedir.

Bu gözünü para bürümüş kan emici asalaklar bu uygulama ile bir taraftan kayıplarını telafi ederken, bir taraftan da bu uygulamalarına boyun eğmeyen öncü işçileri yok ederek, istediği işçi tipini yaratmış oluyorlar.

Açıklamalarının devamında işçiler, özellikle Tezkoop-İş sendikasını eleştirtiler. Bu sendikadan, işbirliği yönünün bu uygulamaları yarattığı söylenerek,

"Sermaye düzeninin işçi sınıfı içerisindeki ajanlarını sendikadan kovulmasını, tabanda örgütledi mücadelemizi yükselterek, kendi sınıf sendikalarımızı yaratalım" çağrısında bulundular.

BASIN AÇIKLAMASININ ARDINDAN GOZALTINA ALINDI

Basın açıklamasının ardından yedi kadar işçi gözaltına alındı. Aynı gün serbest bırakılan işçilerin gözaltına alınma nedenleri ise ellerinde taşıdıkları pankart ve dövizler oldu. Gözaltına alınmayı gerektirecek pankartlarda ise şu cümle yazılıydı: "İşçi

Kontrgerilla kılıktan kılığa giriyor

TOKAT, Özgür Gelecek/ Tokat'ın Karakaya Köyü'nde kendilerini "Alevi dedesi" olara tanıtan 2 kişi köylülere gerillalar hakkında soruolları sorularla dikkati çektiler.

Yaklaşık üç hafta önce köye gelen bu iki insan (ki bunların kontrgerilla oldukları şüphesi daha başından belliydi) halkın dini duygularını kullanarak köylere gidiler ve insanlardan "bölgedeki TIKKO gerillaları" hakkında bilgi almaya çalıştılar.

Gittikleri alevi köylerinde Hacıbektaş'tan geldiklerini ve dede olduklarını söyleyen bu insanlar sunni köylüleri gittiklerinde ise ağır değiştirip bu kez "hoca" olduklarını belirttiler.

Köylülerden bilgi sızdırmaya çalışan bu şahıslardan Karakaya köylüleri iyice şüphelendiler. Ve kimliklerine bakmak istediler. kimliklerinden Sivash ve Kayserili olduk-

ları anlaşılan şüpheli şahıslar hakkında soruşturma yapılması için jandarma köye çağırıyor... "Bunlar dede dediler... Bunlara inanmıyoruz" diyorlar... Gikdere jandarma karakolundan gelen jandarmalar bu şahısları ayrı bir odada sorguluyor. Odada bir süre konuşuyorlar...

Daha sonra odadan çıkan jandarmalar köylülere şöyle diyor: "Bunlar dede.. Dedeleri siz bizim daha iyi biliyorsunuz... Bunlara yardım ci olun ne derlerse yapın"

Olaydan sonra köyü terkeden şahıslar daha sonra Turla'da ve Almus'un bir çok köyünde görülmüştür. Tokat'ta yükselen devrimci mücadele karşısında şaşkana dönen devlet güçleri halkın dini duygularını kullanarak devrimcilere darbe vurmaya çalışıyor. TC'nin kullandığı bildik yöntemlerden biri bu. Ancak kontrgerilla'yı karşı duyarlı halk bu oyuna gelmiyor...

"Adil düzen dediler evimizi başımıza yıktılar"

Refah Partili Kağıthane Belediye Başkanı'nın verdiği emirle 4 holu Girne Sokak Sular İdaresi Mahallesi'nde oturan Fahrettin ve Necla Gürsen'in evleri yıkıldı. Yıkımın şoku içerisindeki anne üç oğurlu çocuğuyla Kağıthane Belediyesi önüne gelerek oturmaya başladı. Bugüne dek kaçak, ruhsatsız inşaatlara çıkarı gereği göz yuman Belediye, ihlali olan insanların gecekondularını başlarına yıkmayı hiç mi hiç inmal etmiyor. Çünkü bu gecekondulardan bir avanta sağlamıyor. Anne Necla Gürsen belediyeye olan tepkisini şöyle haykırıyordu: "Evmizi yıkan belediye çocuklarımıza baksın. Adil düzen deyip geldiler, evimizi başımıza yıktılar."

Huzur Sitesi'nde halk hizmet istemiyor

Dışarıdan bakıldığında, İstanbul'un huzurlu bir mahallesi görünümünde Huzur Sitesi. Ama sorunlarıyla boğulan, gözden çıkarılmış, sahihsiz bir mahalle.

Adından çok söz ettiren aktif bir mahalle rolünde. Fakat suyunu nereden içildiği, yolunun patika yol olduğunu kimse bilmiyor. Mahallede yaşayanların çoğu sorunlarla boğuşmaktan bitkin takatsız kalmış, bir de geçim derdinin üzerlerine binmesiyle birlikte hayata küsmüşler sanki.

Ümraniye'nin bir köşesi olan Huzur Sitesi'nde yıllardır yaşayan halktan insanlarla görüşüyoruz. Bugüne kadar alt yapısı, okulu, suyu, yolu olmayan bu semt Anadolu

köylerinin meralarını andırıyor. Yıllarca hizmet için hangi kapıya çaldılarsa bir cevap alamadılar.

Önceleri kanalizasyon vs. hizmetlerin verilmemesine rağmen yolları çamurlu değilmiş. Su ihtiyaçlarını da tanklerle karşıyorlardı. Dalan'ın uçuklarını kaçırarak yıkım tehditlerinden başka sorun görmüyorlardı.

Gel zaman git zaman belediye seçimleri oluyor. Sosyal-demokrat bir belediye başkan adayını destekliyorlar. Seçimleri, istedikleri aday kazanınca seviniyorlar. Çünkü, sosyal-demokratların hizmet anlayışını farklı görüyorlardı. Birde zatin verilmiş sözleri vardı ya; kanalizasyon, okul gibi sorunları

en kısa sürede çözeceğim sözü almışlardı bir kere.

Halkında sağolsun! dediği sosyal-demokrat belediye döneminde su boruları döşenir. Mahallenin suyu şakır şakır akar, fakat oda ne? yarıyı yollara, sokaklara yarıya davalere. Su parasıda cabası, 500.000 TL'den az gelmiyor. Hele kanalizasyon meselesi halkı oldukça yıpratır. Belediye ye başvurduklarında künkleri kendilerinin olması durumunda geri kalan işleri kendilerinin yapacağı söylenir.

Sıkıntısız günün geçmeyen mahalle sakinleri çaresiz aralarında para toplar ve künkleri alırlar. Bütün hazırlıklar tamamlanır ve belediye haber verilir. Hemen gele-

cekleri sözü alırlar.

Bekle ki gelsinlerde hizmet etsinler.... Aradan tam bir yıl geçtikten sonra gelirler. Fakat künklerin yarısı kırılmıştır artık, öylece çukurlarla ve kazılmış yollar, açılmış kanallarla baş başa bırakıp giderler.

Halk, yetkililere soruyor, "madem ki öylece bırakacaktınız niçin kanal açtı çocuklarımızın düşüp boğulmasına sebep oldunuz? Çukurlara düşüp kollarmızın, bacaklarımızın kırılmasına sebep oldunuz." Demek ki bizim yetkililerin hizmetten anladığı halka/bize ezacefa çektiğimiz, artık mahalle halkı olarak hizmet istemiyoruz."

Kurtuluş okurları gözaltında

Haber Merkezi/Kurtuluş Dergisinin çıkardığı 1 Mayıs Özel sayısını dağıtanlar gözaltına alındı.

Ankara'da 23-24 Nisan günleri arasında 1 Mayıs Özel Sayısı'nı dağıtan 8 Kurtuluş okuru gözaltına alındı. Yine İnegölde Özel Sayıları dağıtılmasına üzerine yaklaşık 100 kurtuluş okuru ahnarak 1 gün gözaltında tutuldular.

Bursa'da gözaltında olanlardan isimleri tespit edilenler; Davut Köse, Sevim Kaya, Yelda Seyfettinoğlu, Leyla Yolu, Neval Usta, Yüksel küçük, Talat Polat, Cemil Can, Rıza Kılıç, Koray Pehlivanoglu, Haluk Daniyal, Soyadı tespit edilemeyenlerden, Hamdi, Figen, Serpil, Birkan, Yalçın, Erkan, Mustafa, Özgür, Oktay Cevri ve Hülya isimli kurtuluş okurları.

Kurtuluş dergisi çalışanları; 1 Mayıs'ın birlik-mücadeledayışına günü olarak kutlanmasını çabalarının engellenmeyeceğini, baskı ve gözaltılara rağmen sürecini vurguladılar ve polis'in özel 1 Mayıs sayılarını dağıtan kurtuluş okurlarının gözaltına alınması ve bürolarının basılmasını protesto ettiler.

Odak çalışanlarına gözaltı

Haber Merkezi— Odak Dergisi'nden yapılan açıklamada dergi yazarlarından Osman Tiftikçi (Osman Devrez), Eskişehir temsilcisi, Ankara büro çalışanları ve muhabirlerinden oluşan 14 çalışanlarının gözaltına olduğu bildirildi.

Açıklamada, gözaltına alınan, Osman Tiftikçi, Ozcan Kamışlı (Eskişehir temsilcisi), Mustafa Gül, Cengiz Karagöllü, Firdevs Coşkun, Hakan Kurmuşgüçlü, Songül Yaşar, Aynur Kocaoglu, Cevat Bayrak, Murat Karayel, Bülent Şenlik, Sevda Öztekin, İsmail Tüfekçi ve soyadı bilinmeyen Mermer işçisi Ali'den ailelerinin ve avukatlarının girişimlerine rağmen bir haber alamadığı belirtilerek;

"İşkence insanları kaybedildiği, gözaltında kayıplar olduğu bir ortamda yazıyoruz Osman Tiftikçi, muhabir ve çalışanlarımızın hayatlarından endişe ediyoruz" deniyor.

Komün Dergisine yüklü para cezası

Haber Merkezi/Komün dergisinin Mart-Nisan 92 tarihli 18. sayısı hakkında açılmış olan dava yüklü para cezalarıyla sonuçlandı.

Komün Dergisi Yayın Yönetmeni Nesimi Kesen 18. sayılarındaki "Emperyalistlerarası Çelişme İçinde Türkiye'nin Yeri ve Kürdistan", "Suphi'den Kaypakçaya'ya ve Oradan Günümüze Kürt Sorunu", "Türkiye Solunun Derinleşen Krizi, Kürt sorunu ve Sosyalist Tutum" başlıklı yazılardan dolayı Komün dergisi sorumlularına para ve hapis cezası verildiğini açıkladı.

Bu üç yazıda "devletin bölünme bütünlüğü aleyhinde propaganda suçu oluştuğu" iddiasıyla derginin yazı işleri müdürü Duran Çelik'e 6 ay hapis ve 41 milyon 666.666 lira para cezası, derginin eski sahibi Ahmet H.Kırın'ın 83 milyon 333.333 lira para cezası verildi.

Ankara üniversitelerinde devrimci öğrencilere yönelik faşist saldırılar yoğunlaştı

ANKARA, Özgür Gelecek/ Ankara-Özgür Gelecek- Nisan ayı içerisinde, Ankara Üniversitelerinde devrimci öğrenciler üzerinden sivil-faşist, polis-idare işbirliği çerçevesinde bir dizi gözaltı, saldırı, disiplin soruşturması olayına tanık olundu. Mart ayında ODTÜ'de gelişen olaylardan sonra, diğer üniversitelerde de benzeri provakasyon ortamlarının yaratılacağı sinyali yukarıda adı geçen güçler tarafından verilmişti. Nitekim, Nisan ayındaki gelişmelerde bu gerçeği kanıtlıyor.

Gazi Üniversitesi öğrencileri Ankara İHD'de düzenledikleri basın toplantısında faşist saldırılara karşı tavırsız kalmayacaklarını açıkladılar.

DTCF'DE PROVAKASYON ORTAMI

Sivil-Faşist öğrenci, polis-idare işbirliği biçiminde gelişen olaylar Gazi Üniversitesi'nden sonra benzeri bir biçimde DTCF'de sergilenmeye çalışıldı. DTCF'de polis-in iki öğrenciyi nedeni bilinmeyen bir şekilde gözaltına almasından ardından bazı öğrencilerin tehdit edilmiş fakülte, daha önce 6 Mart'ta olduğu gibi bir provakasyonun yapıldığı kaygısı öğrencilere egemen oldu. Özellikle Kadir Aydoğdu ve Vahap Çınar adlı iki faşist öğrencinin, fakülte yakınındaki Necatibey Caddesinde bir devrimci öğrenciyi silah çekerek tehdit etmesi, yaratılmak istenen ortamın nasıl olacağı gösteriyor. Öğrenciler fakülte-lerindeki bu gelişmeler üzerine bir basın açıklaması yaptılar. Basın

açıklaması sırasında CHP milletvekili Hasan Akyol'da oradaydı. Öğrencilerin basın açıklamasını yaptığı sıralarda fakülte içerisinde bir grup öğrencinin ellerinde jopla doluştığı görüldü. Bazı öğrenciler bu jopları polis-in verdiğini gördüklerini söylediler.

Gazi ve DTCF'de saldırı ve gözaltılar yaşanırken A. Ü. Cebeci Kampüsünde bulunan Hukuk Fakültesi ve Eğitim Fakültesi'nde de çok sayıda öğrenciyi disiplin soruşturması açılarak, okuldan uzaklaştırma cezaları verildi.

CEBECİ KAMPÜSÜNDE DISİPLİN SORUŞTURMASI

Hukuk Fakültesi'nde Öğrenci Derneği Başkanı İlker Kılıç dahil olmak üzere toplam 21 öğrenciyi disiplin soruşturması açıldı. Açılan

bu soruşturmalardan iki öğrenciyi okuldan uzaklaştırma cezası verildi. Gerçekce olarak ise okul içinde afiş, bildiri dağıtmak, Uğur Mumcu'nun ölümünün ardından düzenlenen konferansın adabını bozmak olarak gösterildi.

Eğitim Fakültesi'nde de öğrenci Derneği yöneticileri, afiş asma, bildiri dağıtma gerekçesi ile Emniyet Müdürlüğü'ne götürülerek dernekler masasında ifadeleri alındı. Öğrenci Derneği yöneticileri 6 Kasım da YÖK'ü boykot etmek için asılan afiş ve bildirilerden sorumlu tutuyorlar Aynı fakülte de bir başka bildiri dağıtma ve afiş asma iddiası ile haklarında soruşturma açılan iki öğrenci polis tarafından gözaltına alındı. Bu öğrencilerin gözaltı süreci devam etmekte.

ANKARA ÜNİVERSİTESİ FEN FAKÜLTESİNDE ÖĞRENCİLERE TEHDİT

Ankara'daki, bütün üniversitelerde 14 Nisan'dan itibaren başlatılan "Paralı eğitime Hayır" kampanyası çerçevesinde yürütülen faaliyetlerde de bazı Polis-idare-sivil faşist öğrenci saldırısı ile karşılaşıyor.

Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi'nde yaşananlar bunun ilk örneği oldu. 21 Nisan'da Fakülte de yapılan afişlemeler sonrasında Öğrenci Derneği'ne yönelik baskılar da arttı. Fakülte kantinlerine asılan afişleri kaldırmaya çalışan Dekan yardımcısı Ali Bilgeş ve Akif Şenelt, o anda kantinde bulunan devrimci öğrencilere tehditler savurdular. Ali Bilgeş öğrencilere "sizlerin bu kantinde bulunmaya hakları yok, bezinsizler! Sizin kafanızı ezeceğim, öğün sen yandınl!" gibi tehditlerde bulundu.

Savcı ve koruması öldürüldü

ADANA, Özgür Gelecek/ Adana Cumhuriyet Savcısı Ethem Ekim ve koruma polisi memuru Mehmet Kenar, 20 Nisan Salı günü TİKB tarafından cezalandırıldı.

Cemalpaşa mahallesindeki evinden aracına doğru yürürken bir kadın 3 militan tarafından çapraz ateş açılarak vurulan Ekim ve koruması, Numune Hastanesinde öldüler.

Adana Cumhuriyet Savcısı Ethem Ekim, Kurtuluş mahallesindeki Dev-Sol hücrevi başkanına katılmıştı. Ekim, Tekel deposu soygunu sırasında yakalanan Remzi Basalak'ın işkence sonucunda katledilmesinden sonra, özellikle TİKB tarafından gerçekleştirilen açıklamamakta sorumlu tutulmuş ve uyarılmıştı. Nisan ayı başlarında TİKB, "Katilleri biliyoruz, cezalandıracağız" yazılı bir pankart asmıştı. Olaydan sonra gazeteleri arayan militanlar "Savcıyı, olayları kamuoyundan gizlediği için cezalandırdık." dediler.

Cinayet işleyen devlet

Haber Merkezi/Çağdaş Avukatlar Grubu İstanbul Adliyesi'nde 15 Nisan günü bir basın toplantısı düzenleyerek 8 Devrimci-Sol savcısının katledildiği Kartal ve Bahçelievler operasyonlarından sorumlu tuttukları İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir hakkında suç duyurusunda bulundular.

85 Avukatın imzası bulunan suç duyurusu Kartal ve Bahçelievler Cumhuriyet Savcılıklar verildi. Suç duyurusu metninde polis-in yargısız infazlar gerçekleştirdiği, 8 devrimcinin katledilmesiyle sonuçlanan operasyonların yapıldığı biçiminin hukuk devleti ilkesine bağdaşmadığı vurgularına doğrudan yaşama hakkının yokedilmesine yönelik bu tür infazlar kanandı, kamuoyu duyarlı olmaya çağrıldı.

Tokat'ta gezi dönüşü liselilere gözaltı

TOKAT, Özgür Gelecek/ Liseliler ve Üniversiteler 18 Nisan'da Tokat'ın Yağmurlu kasabasında düzenlenen gezinin dönüşünde Tokat girişini polis çatışma olacakmış gibi otomatik silahlarla kesti. Herkesi arabalarından indirerek arabayı aradı. Polis telsizlerinden anlaşılacağına göre "silah vb. şeyler" arıyorlardı. Aramadan sonra hiçbir şey bulamayınca kimlik kontrolü yaptılar. Neden kimlik kontrolü yaptıklarını sorunca da "biz her zaman giriş çıkışlarda bu uygulamayı yaparız" diyerek kendilerini haklı göstermeye çalıştılar. Hüviyeti olmayan 5 kişiyi emniyete götürdüler. Tokat siyasi şube ekipleri gözaltına aldıkları 5 kişiye, gezideki diğer insanları nerden tanıdıklarını sorup "Burda gazeteci var. Onu da tanyor muzunuz. O teröristtir. Bir daha sizi onunla görürsek tutuklarız" diyerek tehdit edip gözlemleri korkutmaya çalıştı. Polislerin öğrencilere terörist olarak tanıttığı kişi Özgür Gelecek muhabiridir. Gözaltına alınanlar, kimlikleri götürüldüklerinde serbest bırakıldılar.

TÜM SAĞLIK-SEN'DEN İKİ KONGRE

İstanbulda Tüm Sağlık-Sen'in kongre günleri

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Tüm Sağlık-Sen'in İstanbul Şube Genel Kurul'larından ikisi geçtiği-miz haftasonu yapıldı.

AKSARAY ŞUBE GENEL KURULU

Tüm Sağlık-Sen Sendikası Aksaray Şubesi'nin 1. Olağanüstü Genel Kurulu 24 Nisan'da yapıldı. Aksaray Petrol, İstanbul Şubesi'nde yapılan Kongre'ye yaklaşık 70 sağlıkçı katıldı. Delegelelerin konuşmalarında faaliyet raporunu eleştirildi. Önümüzdeki dönem Tüm Sağlık-Sen'in nasıl bir kimliğe kavuşacağı konusu en çok tartışılan konular oldu. Bir delege, Aksaray Şube yönetiminin özellikle örgütlenme, eğitim ve basın-yayın

sekreterliğinin somut olarak bugüne kadar üzerine düşen görevleri yerine getirmede yetersiz kaldığını vurguladı.

Önümüzdeki dönemde özelleştirme, ve sözleşmeli personel politikalarını kamu çalışanlarını daha zor durumda bırakacağına anlatılan bir başka delege ise sınıf sendikacılığına vurgu yaptı ve sözlerini şu şiarla noktalandı: "Hak verilmez alınır."

Kongre'de yapılan seçim sonucu yönetim kurulu belirlendi. Yeni yönetim şu isimlerle oluşuyor: Derya Soy, Ayten Aslan, Gülpınar Olgun, Nurtan Mergi, Serpil Karapınar, Şehat Kur, Celalettin Yıldız, Sedat Güney, Hasan Güney.

Delegelelerin biri şunları söyledi: "Geçtiğimiz sürecin olumsuz ve olumsuz yanlarını ortaya koyma-

dan, eksik ve zafırlarını tesbit etmeden önümüzdeki süreci doğru değerlendiremeyiz. Kamu çalışanları bütün baskı, gözaltı jop ve sürgünlere rağmen "hak verilmez alınır" şiarıyla hareket ederek örgütlenmelerini yarattılar."

ŞİŞLİ ŞUBESİ GENEL KURULU

25 Nisan günü Kağıthane SHP ilçe binasında, 27 delegenin katılımıyla gerçekleşen Genel Kurul'da yapılan konuşmalarda faaliyet raporuna ve yönetime yönelik eleştiriler ağırlıktaydı. Yönetimin organizasyonda yetersizliği ve hastanelerde çalışmanın, sendikalarda insanların eğitimi konusunda hiçbir çalışmanın yapılmadığı

belirtili. Yönetim gelen eleştirilere yamıt verdi. Bugüne kadar sağlıklı ve yerli çalışma yapamayışlarının nedeni olarak insan yetersizliğini gösterdi.

Genel Kurul'da 1 Mayıs tartışıldı. Yönetimin DİSK'in yanında tavır almaması eleştirildi. Ve "Ne Türk-İş Ne DİSK olmalı, kamu çalışanları işçi sınıfının yanında yer almalı" denildi.

Yapılan seçimde yönetime 13 kişi aday oldu, 9 aday seçildi. Seçilen liste şu isimlerden oluşuyor: Ali Osman Buğdaycı, Ali Biyık, Mihriban Emek, Hayri Erdoğan, Hafız Gemici, Baki Karasu, Nursel Özkan, Yıldız Özhüm, Zeki Şahin. Alınan kararla delege sayısı 27'den 36'ya çıkarıldı.

Hak verilmez alınır

Haber Merkezi— Adana-Ceyhan Meslek Yüksekokulu Kız Öğrenci Yurdunda kantin yok. Bu yüzden yemek sorunu ciddi boyutlarda. Öğrenciler banyo ihtiyaçlarını da düzenli bir şekilde karşılayamıyorlar.

Yurt idaresinin kız öğrenciler üzerinde baskı ve yıldırımları var: Öğrencilerin hafta sonlarında izne çıkılmaları da engellenmeye çalışılıyor. Giriş saatleri 19.00. Kız öğrenciler yurda giriş saatlerini protesto etmek için yurt binasını önünde oturma eylemi yaptılar. Yurt idaresi, kız öğrencilerin eylemini hakaret ve tehditlerle engellemeye çalıştıysa da başarısız oldu. Sonunda Ceyhan Meslek Yüksekokulu'nun kız öğrencileri, yurda giriş saatini 19.00'dan 21.00'e aldığını bildirdiler.

Özelleştirmelerden nasibini alan Baytaş işçileri sancılı

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ BAYRAŞPAHA Belediye'sinin yay kuruluşlarından olan Baytaş İstop'a (İstanbul Toptancıları) devredildi. "Yeniden yapılanma süreci içerisinde görülen lüzum üzerine" 25 işçi Baytaş ve İmtaş'a kaydırıldı. Baytaş Hiper Market'te çalışan işçiler bu yer kaydırılmaya karşı çıkarak, Belediye Başkanıyla görüşmek istediler. Görüşme talepleri kabul edilmeyen işçilerden Ahmet Kil, Güngör Taşkın ve Bora Aksu'yla birlikte Tez Koop-İş Sendikası 2 Nolu Şube Başkanı Faruk Üstün, Belediye Başkanı'yla görüşene kadar "Belediye binasından çıkmayacaklarını" ifade ettiler.

"Tez Koop-İş İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Faruk Üstün'le yaptığımız görüşmede; "Biz, işyeri başka bir kuruluşa devredildiğinde, dev-

reden işveren işçilerin iş güvenliği sağlamakla yükümlüdür" şeklinde görüş belirtirken; işçiler de "bizi İmtaş ve Baktas'a kaydırırken yerimize yeni işçiler alınyor. Biz başka yere kaydıracaklarına ya belediyeye kadrolu yapsınlar ya da kendi işyerimizde kalmak istiyoruz" dediler.

Özellikle Refah Partili Kağıthane Belediyesi'nin, kendi yolsuzluklarını kapatmak ve yandaş kuruluşlara kâr sağlamak amacıyla başlattıkları özelleştirme ve taşeronlaşma sisteminin ardından gelen işçi kıyımına DSP'li belediye ve diğer belediyelerde katıldı. Özellikle yer kaydırma işlerine tabi tutulan işçilerin tamamına yakını iş yerinde sendikali faaliyeti yürüten ve işyerine sendikala gitmek isteyen işçilerden oluşuyor. İşyeri-

nin % 60 hisseyle İstop'a devredilmesini, "Baytaş kendisini finanse etmediği için devrediyoruz" diyen belediye başkanının bu sözüne işçiler şu karşılığı veriyor: "Baytaş, İstop'a devredilmeden 15 gün öncesine kadar, 25 DSP Meclis üyesinin her biri -çalışmaksızın-Baytaş'tan net 2,5 milyon lira maaş aldıkları" ifade ettiler. Bu da ayda 75 milyon liralık bir miktar tutuyor. Bu para belediye başkanının cebinden doğru Baytaş'ın kârından ödeniyor.

Özcesi belediye kuruluşları kendisini finanse etmiyor yolu demagoji ve yalanları çürüten somut bir örnektir bu.

Daha sonraki günlerde belediyeden ayrılan işçiler İmtaş'a gitmedikleri gibi, kıdem tazminatlarını almadan evlerine döndüler.

'Devrimci örgütler arasındaki şiddeti reddedelim'

Yurtdışında TKP/ML (YDB), TKP/ML Hareketi (YDK), TIKB Taraftarları, MLSPB Taraftarları, Devrimci Partizan (YDK), EKİM (YDK), KAWA (Avrupa), Devrimci İşçi (Ruhr), TKIH Taraftarları'dan oluşan devrimci yapılarımız, Devrimci Sol içindeki şiddete yönelik yaptığımız basın açıklamalarını kısıltarak yayınıyoruz.

Türkiye Devrimci Hareketinin olumsuz bir yönünü teşkil eden sol içi çatışmalarla dönem dönem de olsa gündeme geldiğine tanık olduk, olmaya da devam ediyoruz. Devrimci örgütler arasındaki dostluğu ve güveni zedeleyen bu tür turların devrimci harekete hiçbir faydasının olmadığı açık bir gerçektir. Mücadeleyi zayıflatan, halk kitleleri üzerinde olumsuz bir etki bırakan, bu tür tutumlarından çıkarılması gereken çokça derslere sahibiz.

Genel mücadeleye zarar veren böylece tutum ve davranışlardan kaçınılmadan bundan yararlanacak olan hakim sınıflardır.

İşte bu olumsuzluklardan biri de Devrimci-Sol'un iki kanadı arasında yaşanmaktadır. Devrimci-Sol arasındaki bölünmenin kamuoyuna yansımadan bu yana yaşanan olumsuz durum bugün farklı bir boyut almış durumdadır.

Belirtelimki, dost örgüt ve partiler olarak, Devrimci-Sol'da yaşanan bu bölünmeden üzüntü duymaktayız.

Sorumunuzu burada ayrıntılı olarak durarak kimin haklı kimin haksız olduğunu irdelemekte değiliz. Çok farklı bir boyutu olan bu sorunun tartışılacağı platformlar ayrıdır. Ancak bizi yakından ilgilendiren bu ayrıntı birlikle-

te, yer yer kullanılan ve kullanılmaya devam edileceği söylenen şiddet olayları. Yapılan görüşmelerde, kamuoyunda DK'nin önderliğinde yapılanmasını devam ettiren Devrimci-Sol'un şiddet olayını savunması ve devam ettireceğini ilan etmesidir.

Sınıf mücadelesinde ayrıntılar ve bölünmeler kaçınılmaz değildir. İstemesekte sınıf mücadelesi yürüten bir hareketin içinde ayrıntılar ve bölünmeler yaşanabilir. Bu irademizin dışındaki bir olgudur. Güçlenen, gelişen ve sınıf mücadelesinde daha aktif rol oynamak isteyen bir hareket elbette bölünmek ve ayrılmak istemez. Ancak böylece bir durum yaşanması halinde, yapılması gereken tek bir doğru yöntem vardır. O da siyasi ve ideolojik mücadelelerin yürütülmesidir. Eleştiri ve dönüştürme yolu budur. Bunun dışında sorunu şiddetle çözmeye kalkışmak ise, sorunu çözümsüzeleştirir.

Bugün hakim sınıflar, devrimci örgütler arasındaki yaşanan bölünmeye olaylardan yararlanmak için pusuda beklemektedir. Devrimci Hareketi zayıflatmanın, halk kitleleri nezdinde devrimcileri farklı göstermeye çalışan girişimlerine kendi ellerimizle zemin hazırlanmamalıdır. Bilmeliyiz ki; faşist TC'nin, MIT ve Kontr-Gerillası açık provakasyonlar hazırlamak için her fırsatı kullanıyolar.

Hiç uzaya gitmeden Devrimci Sol ve Bolşevik Partizan arasında yaşanan olumsuzluğun ardından örgütleri adına, MIT'in dağıttığı bildiriler ve yine kısa bir süre önce TKP/ML ve PKK arasında yayın bültenlerindeki karşılıklı eleştiriler üzerine MIT'in TKP/ML'nin

ismini kullanarak çıkardığı bildiriye hepimiz okuduk. Bundan da anlaşılacağı gibi hakim sınıflar bir tek şeyi amaçlıyor. Provakasyon yaratarak devrimci örgütleri bir birine düşürmek, böylece ortamlardan yararlanarak kendisi de fiili saldırılara girişmek istemektedir. Bunun da kimlerin işine yarayacağı açıktır.

Bizler aşağıda imzası bulunan örgüt ve partiler olarak, hakim sınıfların bu tür oyunları bozmanın yolunun devrimci örgütler arasında şiddetin reddedilmesinden geçtiğini belirtiyoruz.

Devrimci-Sol'un her iki kanadından Devrimciler, Arkadaşlar; Bugüne kadar olduğu gibi, şiddetli düşman güçlerine karşı kullanılmı, Dost örgüt, kişi ve kurumlar arasındaki şiddet meşru değildir. Devrimci mücadelemize zarar vermektedir. Düşmanını ise sevindirmektedir. Aranızdaki çelişkiler halk içindeki çelişiklerdir, uzlaşlı çelişiklerdir. Bunları çözümenin yöntemi, eleştiri-ikna ve dönüştürmedir. Tek ilke ve doğru olan yöntem budur. Bu yöntemi benimseyin. Devrim ve halkın çıkarları bunu emretmektedir.

Devrimci Sol arasında meydana gelen bölünmeden bu yana yer yer karşılıklı yaşanan şiddet olayına son verilmesini istiyor ve hangi kesimden gelirse gelsin, uygulanacak şiddetin karşısında olduğumuzu açık bir şekilde belirtiyoruz. Şiddetin devam ettirilmesi ve hangi gerekçeyle olursa olsun bunun teorisinin yapılmasını doğru görmüyoruz. Tüm bunlara rağmen şiddet ve fiili saldırıları

hangi kesim devam ettirirse bizler, aşağıda imzası bulunan örgüt ve partiler olarak şiddeti uygulayanlarla ilişkilerimizi yeniden gözden geçireceğimizi ve tutum alacağımızı açık bir dille belirtiyoruz.

KARARLAR

Özgür Gelecek'in notu:Bütün uyarılara rağmen Devrimci Sol içerisinde turanmaya devam eden şiddet dur demek için, aynı örgütler 7 Nisan'da aşağıdaki kararları aldılar:

Devrimci Sol arasında meydana gelen bölünmeden bu yana yer yer karşılıklı yaşanan şiddet olayına son verilmesini istiyor ve hangi kesimden gelirse gelsin, uygulanacak şiddetin karşısında olduğumuzu açık bir şekilde belirtiyoruz. Şiddetin devam ettirilmesi ve hangi gerekçeyle olursa olsun bunun teorisinin yapılmasını doğru görmüyoruz. Tüm bunlara rağmen şiddet ve fiili saldırıları hangi kesim devam ettirirse bizler, aşağıda imzası bulunan örgüt ve partiler olarak şiddeti uygulayanlarla ilişkilerimizi yeniden gözden geçireceğimizi ve tutum alacağımızı açık bir dille belirtiyoruz. Bu tutuma bağlı olarak; şiddet olayının bundan sonra da devam ettirilmesi durumunda;

- 1) Yurt dışında eylem birlikleri platformunda ortak hareket etmeme.
- 2) Gececelerimizde Stand açılmıyacak.
- 3) Gececelerimize destek vermeyeceğiz.
- 4) Yayınlarınızı boykot edeceğiz.
- 5) Saldırıya uğrayan tarafların yanında olacağız.

İki devrimcinin ölümüne kadar uzanan Dev-Sol içi şiddet

22 Nisan günü Dursun Karataş çevresinden oldukları ileri sürülen bazı kişiler, İstanbul Gaziosmanpaşa-Taşlıtarla mahallesinde bir eve düzenledikleri baskında Ercan Temelli ve Muharrem Aydın adlı devrimcileri öldürdüler.

Bu olayı, devrimci-demokrat kamuoyunda oluşan tepkileri nötrale etmek için, D.K. tarafı hemden bir açıklama yaptı.

Aslında kendilerinin sözkonusu eve çağırarak pusuya düşürdüklerini; kendilerini savunmak için silah kullandıklarını ve bu arada karşıdakilerin vurulduğunu ve hatta, birisine isabet eden ilk mermi-

nin, onların kendi arkadaşının silahından çıktığını belirten açıklamaya güven verici olmaksızın açık olduğu gibi, aynı açıklamada ayrıca; Ercan, Muammer ve İsmail için "de-

falarca aynı ceza haketmelerine rağmen ölümlere cezalandırılmadığımız hedeflerimiz arasında olan darbeciler değildiler" denerek, devrimcilik açısından ürpertici açıklamalar yer alıyor. Ercan, Muammer, İsmail değil ama.....lar "ölümüne cezalandırılmadığımız hedeflerimiz arasında" anlayışına sahip olmanın ürünü olan bu açıklamalar, zaten sorunu tüm çıplaklığıyla ortaya seriyor. Bu, devrimciler arasında sorunları ölümüne cezalandırarak çözüme anlayışdır ve sadece öldürülenler açısından değil; bir bütün olarak devrimci-demokratlar açısından mahkum edilmesi ve tavır alınması gereken bir sorundur.

Düşmanın provakasyonlar yapmasına zemin hazırlayan, devrimci ilkeleri çiğneyen ve halkın devrimcilerle güvenini sarsan bu olumsuz-

luklar nedeniyle, ilişkiler yeniden gözden geçirilmeli, tavırsız kalınmamalı, özleştirme istenmelidir. Yurtdışında çeşitli örgütlerin ortak imzasıyla açıkladıkları anlayış ve tutum, bu konuda olumlu bir örnek olarak görülmeli, desteklenmelidir. Bu, devrimciler açısından devrimci olmanın da bir göstergesi olacaktır.

Ercan Temelli, ailesi tarafından memleketinde gömülürken, Muharrem Aydın'ın cenazesini Marksist-Leninist'ler sahiplendiler. 27 Nisan'da yapılan cenaze törenine katılan 200'e yakın insanın ezici bir çoğunluğu ML'lerden oluşuyordu. Darbeciler olarak adlandırılan çevrenin kendi cenazelerine sahip çıkmaması, gelişen olayların bir başka garip yanı olarak ele alınıp tartışılmalıdır.

Ercan Temelli ve Muharrem Aydın'ın cenazelerine Marksist-Leninistler sahip çıktı.

Darbeciler olarak adlandırılan çevreye yönelik şiddet eylemleri

Aşağıdaki metin Av. Fethiye Pekşenin 17 Nisan'da İstanbul İHD'de yaptığı basın açıklamısından alınmıştır.

7 Mart 1993'de Malatya'da bir bayan arkadaşımız 7 kişilik bir grubun saldırısına uğramış ve derhanede bulunan çevreden insanların olaya müdahalesiyle saldıranlara yara almadan kurtulmuştur.

10 Mart 93 günü I.U. Edebiyat Fakültesinde, 6 Mart Katliamı sonrası okulda anma yaptıkları ve 3 Mart kararları gereğince gösterilerle dönmüştür.

11 Mart 93 günü DK hizibini desteklemeyeceğini açıklayan Av. Fethiye Pekşen gözetimden alınmıştır.

12 Mart günü Ali Çağlayan, evine gelen bir grup tarafından dışarıya çağırılarak dövülmüş, "ben bir şerefsizim, ben bir köpeğim" demesi için kendisine işkence yapılmış, elleri yere konularak ayakbağı topuğuna ezilmiş ve bir şişiri kırılmıştır.

15 Mart 93 günü İsmet ve Nürten Ercan evlerine gelen silahlı 5 kişi tarafından tehdit edilmiştir. Aynı gün Malatya'da bir arkadaşımız bu çevre tarafından gözetimden alınarak kendisine zorla devrimciliği bıraktığına dair bir yazı yazdırılmış ve ancak bu şekilde salıverilmiştir.

18 Mart 93 günü Av. Fethiye Pekşen 6 Mart operasyonundan tutuklanan muvekkilleri ile görüşülmemiş ve bundan böyle de görüşmeyeceği açıklanmış, katliama ilişkin bilgiler verilmemiş, gözetimden kayıp bulunan cezaevi firasisi Ali Kıralgılı'nın gözetimden olduğuna dair sağlıklı bilgilerin elde edilmesini engellenmiştir. (Daha sonra bu hiliz Ali Kıralgılı hakkında hain ve işbirlikçi olduğuna ilişkin bir açıklama yapılmış, bir süre sonra ise açıklamayı yanlış-

bilgilenden kaynaklandığını belirterek yine kendileri tekzip etmişlerdir. Yine aynı gün (18 mart) İsmet Ercan, özleştirme verip sessizce bir kenara oturmadağid takdirde vücudunda kırılmadık kemik bırakılmayacağı şeklinde tehdit edilmiştir. Aynı gün Küçükarmutlu'da halktan bir insan olan Mehmet Doğan'ın evi basılmış, evde bulunan bir arkadaşımıza silah çekilmiş, 3 Mart kararlarına uymayacağını belirttiği üzerine demir çubuklarla dövülmüş, kafası dört yerinden kırılmış, kolları demir çubuk ve tornavida ile delinmiş, sırtına 25-30 demir çubuk darbeleri almış, her iki ayak bileği sakatlanmıştır. Ev halkının müdahalesi üzerine ev halkına saldırılmış 60 yaşındaki Hüseyin Doğan ve ev halkından iki insan yaralanmıştır.

19 Mart günü Küçükarmutlu'da Mehmet Doğan'ın evi ikinci kez basılmış ve ev halkı dayaktan geçirilmiş, evdeki tüm eşyalar tahrip edilmiş ve ev kundaçlanmıştır.

19 Mart 93 İsmet ve Merten Ercan'ın evine gelen bir kısmı silahlı 8-10 kişilik bir grup önceki tehditleri tekrarlamış ve devrimciliği bırakmayı kabul etmeleri halinde, kendilerini yurtdışına götürülecekleri teklifini yapmış; kabul etmemeleri üzerine bunun son ihtar olduğu belirtilerek gitmişlerdir. (Bu olay sonrası İsmet ve Merten Ercan'ın evi silahlı kişiler tarafından alınyuka alınmış ve arkadaşlarımız olayların turanmasına meydan vermemek için evlerini terk etmişlerdir).

23 Mart 93 günü Özgür-Der'li ailelerimizden Saniye Güzel'in evi basılmış 2'si silahlı 12 kişi tarafından evin çevresi sarıllarak, içeriyi girilmesine çalışılmış, komşuların dışarda birikmesi ve tepki göstermesi üzerine grup çekip gitmiştir.

25 Mart 93 günü Bahçelievler katliamında şehit düşen devrimcilerle ilgilenmek üzere mero önüne giden ikisi şehit ailesi üç ailemiz tehdit ve hakarete maruz kalmıştır.

26 Mart 93 günü cenazelerine ilgilenmek amacıyla Eminönü HEP binasına giden Av. Fethiye Pekşen burada bulunan bir grup tarafından dövülmüş, elleri, ayakları ve ağız bağlanarak çatıda bir yerde 6 saat süreyle gözetimden tutulmuş, binadan çıkarken sesini çıkarmaması konusunda silahla tehdit edilmiş, binadaki olağanüstülüğü sızan ve bir şeyler olduğunu farkeden HEP il yöneticilerinin de olaya müdahalesiyle saldırganların elinden kurtarılmıştır. Bu olay nedeniyle HEP il yönetimi de tehdit edilmiştir.

27 Mart 93 Malatya'da bir arkadaşımızın evi basılmış, saldırıya uğramış, eşinin de yardımıyla saldırganlar evden uzaklaştırılmıştır.

29 Mart 93 günü Malatya'da daha önce saldırıya uğrayan bir bayan arkadaşımız ikinci kez 7 kişilik bir grubun saldırısına uğramıştır.

30 Mart 93 günü Av. Fethiye Pekşen'in muvekkilleriyle görüşülmemesi sorunu siyasi temsilciler kenseyi ile görüşmek üzere giden devrimci-demokrat üç avukat "Fethiye suçludur, şu anda siz de suç işliyorsunuz" vb. ifadeler kullanılarak kenseye dek C 15-16 temsilcisi tarafından tehdit edilmiştir.

31 Mart 93 günü Aksaray'da yolda yürüyen Ali Çağlayan saldırıya uğrayarak dövülmüştür. Aynı gün Çağdaş Hukukcular Derneği girişinde Av. Fethiye Pekşen saldırıya uğramış, gözetimden alınmak istenmiş, sesleri duyup aşağı inen dernekteki avukatların olaya müdahalesiyle saldırganların

elinden alınmıştır.

7 Nisan 93 günü Bayazıt'ta bir fotokopide Erol Çam ve Nurcan Güzel bir grubun saldırısına uğrayarak dövülmüş, dükkan sahibinin fotokopi makinaları tahrip edilmiştir.

9 Nisan 93 günü Av. Fethiye Pekşen'in Bakırköydeki evi silahlı 4 kişi tarafından basılmış, kapı kırılarak içeri girilmiş, silah tehdidi ile evdeki insanlar etkisizleştirilerek Fethiye Pekşen gözetimden alınmak istenmiş, olaydan haberdar olan bir arkadaşın yardım getirmeye gitmesi ve gürültüler üzerine komşuların polise haber vermesi üzerine, polisin gelmesinden önce evdeki insanlar dayaktan geçirilmiş ve gözetimden alınmışın başarısız olması üzerine evden kaçmışlardır. Bu olayda evde bulunan 4 kişiden ikisi ağır olmak üzere dördü de yara almış, olay polisiye olmuş ve yaralıları polis tarafından hastaneye sevk edilmiştir. Aynı gün Bağcılar'da bir bayan iki arkadaşımız silahlı bir grup tarafından çembere alınarak caddede kovulmuşlardır.

11 Nisan 93 günü konuşmak üzere Gülcen Güzel bir kafeteryaya davet edilmiş, gittiği kafeteryada kendisine tuzak kurulmuş ve 6-7 kişilik bir grubun saldırısına uğramış, ağır bir şekilde dövülerek burnu kemiği kırılmış, çevredeki insanların müdahalesiyle saldırganların elinden alınarak hastaneye götürülmüştür.

12 Nisan 93 günü saldırganlar nedeniyle evini taşımak isteyen Av. Fethiye Pekşen ve yanında bulunan ailelenden 7 kişi polis tarafından gözetimden alınmış, saldırganlarla ilgili ifade vermeye zorlanmış ve kabul etmedikleri için 4 gün süreyle keyfi biçimde gözetimden tutulmuşlardır.

ÖZGÜR GÜNDEM YAYIN KOORDİNATÖRÜ MEHMET OĞUZ:

'Kürdistan'daki savaşa tarafız, halktan yanayız'

Tek taraflı ateşkesin tartışıldığı şu günlerde Özgür Gündem yeniden yayın hayatına atılıyor. 15 Ocak 1993'den beri yayınına ara veren gazete, artık daha iddialı ama daha homojen bir yapı sergiliyor. Özellikle muhabir kadrosu açısından bu daha geçerli. Homojen olma eğilimi gazetenin işmini değiştirme noktasında bile uç verdi. Özgür Ülke isminin gazeteye konacağı duyuldu tartışılmış. Özgür Gündem'in yazar kadrosunun bir kısmı artık Aydınlik'ta çalışıyor. Yetkin, kendine özgü bir yazarı olan Haluk Gerger'de artık kadroda yok. Özgür Gündem yayın koordinatörü Mehmet Oğuz'la Özgür Gündem üzerine konuştuk.

si bu bize ek bir baskı külfeti getiriyor. Koşullarımız buna uygun değil.

— Özgür Gündem'in nasıl bir kadro gelişmesi yaşıyor?

— Daha çok muhabir, yayın kadrosundan sözedilebilir. Daha genç daha dinamik... Böyle olması tecrübesizliği de beraberinde getiriyor. Ancak ileride Gündem'in muhabir kadrosu, yayın kadrosu olabilirler. Biz bunun hesabını, çalışması için yapıyoruz. Kadromuzu oluşturmak için onları gazetecilik konusunda eğitmek istiyoruz. Gazeteyi bir işyeri olarak değil de bir mevzi olarak bakacak kadro düşünüyüz. Bu anlamda avantaj. Daha önce bunu ihmal ettik yapamadık.

— Bu iş için Yeni Ülke'nin kadrolarından yararlanacak mısınız?

— Tabii Yeni Ülke'nin eski kadrosunun tümü şu anda Gündem bünyesinde çalışıyor.

— Yeni Ülke kapanacak mı?

— Tabii. Son sayısı çıkacak.

— Özgür Gündem'in 8 aylık geçmişi, artıları ve eksileriyle nasıl değerlendiriyorsun?

— Her artılar var hem eksiler var. Tabii, tümüyle olumsuz eleştirilerde bulunmak hak-sızlık olur, insafsızlık olur. Cesur bir çıkış yaptık. Çok sayıda şehit verdik. Devlete, düzene kafa tüttük. Dolayısıyla Gündem olumlu bir geçmişe sahiptir. Ancak bazı yanlışlar da olmuştur. Belli bir haber anlayışını, yayın politikasını tümüyle yitirmemekte, etkin bir habercilik yapmamak gibi. Habercilik yönünden zayıf kaldık. Yan üniteler oluşturup kendi kendine yeterli duruma çok az geldik. İşte artıları eksileri kıyasladığımızda artılar daha fazla. Eksileri de var. Bu eksiler ayakbağı olacak eksiler olduğu için gazeteye ara verilmesi gündeme geldi...

— Özgür Gündem bu eksileri silmek amacıyla geçmişten farklı olarak neler yapmayı planlıyor? İddiası ne?

— İddialar Şundan sonra, yeni gazete pratiğinde Kürdistan'a, Türkiye'ye daha devrimci tarzda bakacağız. Habercilik olgusu içerisinde ne kadar devrimci bakılabilirse, o kadar bakmaya çalışacağız. Gerçi bunu söylerken, kadromuz güçlü bir kadro değil. Demin gelecekte söz ettim, geleceğin ikinci halkası olacak. Ama kuşatılmışlık ve dünyada devrimci bir esinti, rüzgar olmaması dolayısıyla biraz da kısır kalabilir.

— Farkın ayrışmasını soruyoruz.

— Olumsuzluğumuz habercilikteki zayıflık, gündem oluşturamamak. Aynı tuzağa düşmek istemiyoruz. Yani, kendi kendimize habercilik konusunda oluşturduğumuz bir tutaktı.

— Geçmiş aşmak için neye güveniyor sunuz?

— Güvenimiz... Geçmiş halkaları önümüzde duruyor. Biz, neden-sonuç ilişkisini kurabiliyoruz. Üst yönetimdeki eskisine göre bu işi daha bir ön plana alıyoruz ve daha avantajlı. Kurulu bir düzenin içerisinde gazete çıkardığı için daha derli toplu... Ve bu halıyla çıkarmayı düşünüyoruz. Kürdistan'daki savaşta tarafız, haklı haksız ayrımını yapabiliyoruz. Ancak biz bunu slogan düzeyinde vermek gibi bir eğilim içerisinde değiliz. Taraflı-

Olumsuzluğumuz habercilikteki zayıflığı, gündem oluşturamamak. Aynı tuzağa düşmek istemiyoruz.

lığımızı çıkaracağımız nesnel gerçeklikle vereceğiz. Mesela Gündem'in pratiğinden "İnsanlık sürükleniyor" haberi buna örnek sayılabilir. Bu örnekleri çoğaltmak gayesindedir. Türkiye'deki sorunlara pek eğilinmemiştir. Şimdi, Türkiye örgütlenme aşımı daha iyi bir düzeye getirdik. Ege, Karadeniz, Marmara, Trakya'da çok sayıda muhabirimiz var.

— Türkiye'ye yüzünüzü istediğiniz anlamda dönemiyeğiniz kadro eksikliğinden mi kaynaklanıyordu sadece? Yoksa Kürt Ulusal Hareketi'ne odaklanmış bir yayın politikasından mı?

— Yo, orna da pek bakılamaz. Yani, işte Kürdistan'daki savaş, Türkiye'nin bir numaralı gündemi. Ortadoğu'da ilk sıralarda, dünyada zaman zaman ilk sıralarda ciddi bir olgu. Hangi gazeteyi açarsanız açın, bu olgu ayrıntılarıyla işleniyor. Karşı bir bakışla bizden iyi işliyorlar. Haberleri bizden daha iyi alıyorlar ve çarpıtıyorlar. Yani meslehten, olgudan kaynaklanıyor: Çok ciddi, çok global bir olgu. Dolayısıyla, biz bırak yayın politikasını, sıradan bir gazete olsak bile, habercilik dolayısıyla Kürdistan'daki savaşı ön plana almak zorundayız.

— Kürdistan'da gelişen savaş sizi buna yönlendiriyor öyle mi?

— Gelişen savaş ister istemez basının dikkatini çekiyor. Basının en çok üzerinde duracağı konulardan biri. Öte yandan, biz, yayın politikamızda da o savaşa tarafız. Yani biz halktan yanayız. Halktan ve haklıdan. Biz Kürt halkının yanındayız. Kürt halkının değerlerinin ve ihtiyaçlarının savaşına, basın alanında destek vermek gibi bir zorunluluk içerisindeyiz. O yüzden ön planda.

— Özgür Gündem'de Türk solu olarak nitelendiğiniz çeşitli yapılardan birçok köşe yazarı vardı. Muhabirler vardı. Özgür Gündem belki bir Kürt gazetesi imajını silmeye çalışıyordu, böyle bir kadroyu elinde tutarak. Ama yine de gazetede çok seslilik yaratılmadı. Konular, haberler, Kürt ağırlıklı oldu! Dizi yazılarda Kürt önderlerinin ya da Kürt geçmişinin sahipliği yapıldı. Kültür-Sanat sayfalarında da Kürt motifleri, temaları ağırlıklı oldu. Hem çoksesli olmaya çalışıp hem de böyle olmak nereden kaynaklanıyor?

— Çok seslilik gibi şu anda temel bir hedefimiz yok. Geçmişte zaman zaman böyle kaygılar, çabalar oldu. O, netsizlikten, arayıştan kaynaklanıyor. Şimdi biz devrimci bir bakış açısıyla devrimci bir yaklaşım içerisindeyiz.

— Herkese seslenmekten çok, "belli bir politikanın" elverdiği ölçüde seslenmek öyle mi?

— Yok, tam öyle denilemez. Şimdi Türkiye'nin sorunları var. Kürdistan'ın sorunları var. Bir de, biz bir gazeteyiz, bir kadro dergisi falan değiliz. Gazete burada ne yapar? O sorunları su yüzüne, gün yüzüne çıkarmaya çalışır, savaşı bütün boyutlarıyla alır. Enflasyonu inceler, neden-sonuç ilişkilerini kurar. Bunun halka zararlarını dile getirir. Bütün an-

ti-demokratik uygulamalara karşı böyle bir gazete, habercilik alanında muhalif bir ses olmaya çalışıyor. Bir konsensus oluşturmaktan ziyade, kitleyle bütünleşmek gibi, kitleye mesaj vermek gibi bir gaye ile karşı karşıyadır. Günlük gazete...

— Özgür Gündem geçmişte sık sık genel yayın yönetmeni değiştiriyordu. Bazı dönemlerde yayın kurulunu da denerdi. Gündem'in kapanmadan önceki genel yayın yönetmeni Şükrü Gülmüş'ün daha geniş bir kitleye, Türkiye'ye de yüzünü dönme eğilimi vardı. Bunun yazdı ve ardından Gündem'in spotlarında, birinci sayfasında Gülmüş'ün dedikleri olmaya başladı. Bu yönelişe vurgu yapmaktaydınız mı?

— Herkes hakettiği ölçüde, hem olay, hem durum, hem kurum, gazetede yerini alacak. Mesela birilerinin ciddi bir işi, bir eylemliliği varsa tabii çağa gösteriyor. Sadece Kürdistan'ı örnek gibi bir gayemiz yok. Türkiye'yi örnek gibi bir kaygımız yok. Ayrıca ikisi de bulunsun diye, bir doğal haberi, bir yayı haberle dengelemek gibi bir gayemiz de yok. Habercilik ve devrimciliği gazetecilik. Bu terimlerle yola çıkarsak kavramlarda ön açıcı olabilir.

— Kürdistan'da bir "barış sürecinden" sözünüyor PKK süreklili bir ateşkes ilan etti. Ateşkes'te birlikte HEP'li, Burkey'li, Talabani'li bir "Barış Cephesi" oluşturma çabaları da başladı.

— Özgür Gündem, Kürdistan'a yönelik "barış sürecine" ayarlı bir yayın politikasını sürdürüyor. Kürdistan'daki kırılsavaşı bizler önemli ölçüde Gündem'den öğrendik. Sızce devlet Kürdistan'da politikasını değiştirecek mi? Gündem bütün bu gelişmelere ayarlı olarak "hassas dengeleri" gözetilecek mi?

— Fiili durum neyse biz onu yansıtıma çalışırız. Şu anda orda çatışmaların, insan hakları ihlallerinin biraz daha azaldığı gibi görülmekte. Bunlar kısa vadeli ya da uzun vadeli politikalar olabilir. Bunlar siyasal yapıların hesaplayacağı şeyler. Özgür Gündem ise, orda var olduğu müddette çarpıklıkları, ihlalleri, haksızlıkları yazmaya ilke edinecek. Bunun hassas dengesi olmaz. Orda oluşabilecek en küçük kıvılcım bile biz okurlarımıza yansıtırız. Hassasiyetten biz bunu anlıyoruz. Orda gerillerle ateşkesle rağmen öldürülüyorsa biz, gazetemizde buna karşı çıkarız, ateşkesin ihlal edildiğini söyleriz. Tek taraflı ilan edilmiş olsa da, ilan eden haklı olan tarafır. Halkın tarafıdır. Ben kişi olarak öyle görüyorum.

— 26 Nisan'da çıkıyorsunuz. 1 Mayıs'ta da Aydınlik çıkacak. Aydınlik sizi, yayın politikalarınızı, hedef kitle ve tiraj anlamında etkiler mi? Aydınlik'ta tartışıyor musunuz?

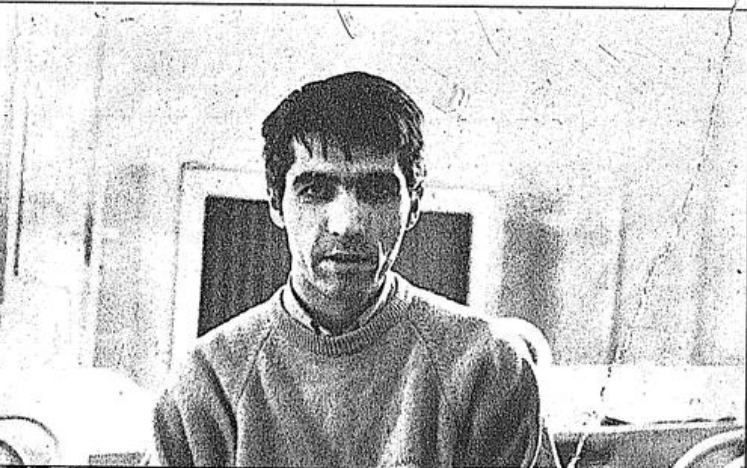
— Yo... Doğallıkla tabii ki o da konuşulan bir durum olduğu için biz de konuşuyoruz. Biz gazeteciyiz, onlarda yeni bir gazete çıkaracaklar. Tabii bu tartışılıyor, konuşuluyor ama, kulvarlarımız bizim biraz farklı. Aydınlik'ın bizi etkileyeceğini pek düşünmüyoruz. Biz de, Aydınlik'ta Cumhuriyet'i etkileriz ama Aydınlik'ın bizi etkileme şansları pek az.

— Solun belli bir okur kitlesi var. 120 bin dolayında. Bu bir dönem Cumhuriyet'in ulaştığı düzeydi. Çünkü gizli okullar arasında devrimciler de vardı. Şu sıralar oda 50-60 bin gibi tiraja sahip. Bu tiraj uzun vadede artabilir ama şu anda öyle artacak gibi gözüküyor. Özgür Gündem ve Aydınlik'ın bu tirajı paylaşması nasıl bir handikap yaratabilir?

— Ben 120 bini statik bir rakam olarak görmüyorum. Ancak onunla bağlantılı olarak yanıtlıyorum. Biz Türkiye ve Kürdistan'da 40-50 bin satıyor. Avrupa'da da işte 20-25 bin satacak koşullarımız var. Aydınlik ne kadar satar, ne ölçüde okuyucuya ulaşır, gündeme girer bilirim onu görmek lazım.

— Fazla bir kaygınız yok

— Yok. Hatta şöyle diyoruz. Keşke yapılabilecekse dört, beş altı... ne kadar çıkarılabilecekse (olaylara demokrat bakabilir, devrimci bakabilir) o kadar gazete çıkarılsın. Biz bir gazeteye her ihtiyaca yanıt veremeyiz. Karşımızda devletin ağzıyla yazan 10-12 gazete var. Devrimci basına örnek gösterilebilecek bir Özgür Gündem var. 4-5 gazete olursa dört beş ses olacaktır.

"Ateşkes, tek taraflı ilan edilmiş olsa da ilan eden, haklı olan tarafır. Halkın tarafıdır."

İnsan düşünebildiği andan itibaren hep yaşamın gizini çözmeye çalışmış; neden, niçin sorularının çengeline beyninden çıkartmak için çaba göstermiştir. Bilginin elde edilmiş süreçleri olan; üretim süreci, sınıf mücadelesi süreci ve bilimsel deney olgusu geliştikçe insan bilgisi de gelişmiş ve herşeyin temelini oluşturan maddi yaşama etkide bulunma fırsatı yakalanabilmiştir. "Çözümlemeyecek hiçbir şey yok, sadece bugün henüz çözülmediğimiz şeyler var" sözcüğü yaşamın giz'inin yakalandığının değişik bir ifadesidir. Bin yıllardır doğaüstü güçlerden yaşamı açıklamasını bekleyen insan, çözümlü sağlayacak olanın kendisi olduğunu ve hatta bu çözümü aynı zamanda kendisini de insan tadında yaşatacak toplumsal düzen olduğunu bilincine erdirmek, daha da yücelmiştir.

Ancak ne yazık ki yaşam ve insan bu "uyumu" sağlarken sorunsuz, engelsiz bir süreç izlememiş, tam tersine acıların çekildiği, kanların aktığı acılı bir süreç olmuştur. Ve bu acılı süreç bugün halâ devam etmektedir.

Yaşamla "uyum" sağlayan, daha doğru bir ifadeyle yaşamın yasalarını kavrayıp o yasalarla yaşama hükmeden insan, karşısında hem cinslerini bulmuştur. Zira, yaşamın olan yaşamın kendisi insanları üretim ve paylaşımında eşitsizlik temelinde bölmüş ve günümüze dek böyle getirmiştir. Bugün neredeyse bilimsel bir incelemeye gerek kalmaksızın çıplak gözle de görülebildiği gibi; ezen-ezilen insanlar, ezen-ezilen sınıflar, ezen-ezilen cinsler, ezen-ezilen uluslar vardır. Ve her iki tarafta yaşama kendi açısından müdahale etmekte, yön vermeye çalışmaktadır.

Yatmaktadır. Var olan bilincimiz mi maddeyi yaratıyor, var olan madde mi bilincimizi?

Marksizmin, değişik bir ifadeyle diyalektik materyalizmin ortaya çıkışına kadar olan süreçte hep bilincimizin (düşüncenin) maddeyi yarattığı varsayılmıştı. Zira düşünce, bilinç doğaüstü güçler tarafından zaten bize bahşedilmişti? Ortada duran masa ve sandal-

ye, biz onları düşüncemizde ürettiğimiz için vardılar vb. vb. Madde düşünce ilişkisi sadece var olma noktasında değil, gelişme ve sona erme (dönüşme) noktalarında da önemli anlayış farklarına neden oluyordu.

Maddenin birincil, düşüncenin ondan doğan ikincil olgu olduğu (ayrıca düşüncenin yine kendisi bir madde olan beynin ürünü olduğu) materyalist yorum, olay ve olguları inceleme metodu olarak diyalektik yol bir bütün olarak (diyalektik materyalizm) ortaya çıktığında insanlığın kendi geleceğini yaratma ve hükmetmesinin yolu bilimsel olarak da açılıyordu. O güne kadar yaşamı değerlendiren, yorumlayan bir dizi idealist anlayışın bastığı zeminin boş olduğu ortaya çıkıyor, kimi yeni ideolojik akımlar ortaya çıktığı gibi kimileri de kendisini sözde duruma uyduruyordu.

Atın ağızındaki diş sayısını en basitinden sayarak tespit etmek varken kutsal kitaptan araştırıp orada yazdığına iddia eden, tersini söyleyenleri cezalandıran anlayış evrimleşerek ve çeşitlenerek yaşamın sürdürmüştür. Sadece kendi gördüğü, duyduğu, tadıp dokunabildiği maddenin varlığını kabul edip, çevresi dışındaki dış dünyayı reddeden bir "aşama" ve çeşitliliğe kavuşsa da idealist anlayışın temeli değişmemiştir.

Diyalektik materyalizmin karşısına çıkarılan tüm idealist anlayışlar bilimsel olarak mahkum edilmişlerse de kitleler tarafından kavranıp-benimsenerek maddi bir güce dönüşmediğinden bugün diyalektik materyalizm anlayışında olanlar, kitleleri kışkacına almış bir dizi idealist anlayışa karşı mücadeleyi son hızıyla sürdürmek göreviyle yüz yüzedirler.

Konuyu ideoloji üzerine getirmek istiyoruz. Sözlük anlamıyla; "siyasal ya da toplumsal bir öğreti oluşturan, bir hükümetin, bir partinin, bir toplumsal sınıfın davranışlarına yön veren, politik, hukuksal, bilimsel, felsefi, dinsel, moral, estetik düşünceler bütünü"nü ifade eden ideoloji, cinslerin, sınıfların, ulusların, ülkelerin yaşamına yön veren "ilkeleri" içermektedir. Fakat bütün çeşitliliğine rağmen çağımızın özelliği aç-

Yaşamın kavranışı ve yeni insan

sından söyleyecek olursak her anlayış, her fikir, her pratik iki ana sınıfın, proletarya ve burjuvaziden birisinin damgasını taşımaktadır. Her toplumsal sistemde, sistemin iki zıt kutuplarını temsil eden sınıflardan, onların ideolojilerinden bağımsız hiçbir sosyal olay gösterilemez. Gösterme çabası anti-bilimsel ve başarısız bir girişimden öteye geçemez.

İnsanlığın sınıflara ayrıştığı aşamadan beri ortaya çıkan idealist anlayışın sürecini o günden bugüne sıralamaya kalkışmak bu yazının kapsamı ve hedefi dışına çıkmak olacaktır. Zira aynı şey diyalektik materyalizm anlayışının (bir başka ifadeyle proleter ideolojinin, ML (Marksist-Leninist) bilimin ve geldiği son aşama Mao Zedung Düşüncesi'nin) temelleri ve değişim-gelişim süreci açısından da geçerli olmaktadır. Burada altı çizilecek ilk nokta, sınıftan bağımsız hiçbir olayın olamayacağıdır. İkinci nokta; yaşamın anlaşılabilir ve yön verilebilir olduğudur. Bunu yapacak silah ise ML-MZD bilimi, yani proletaryanın sınıf ideolojisidir.

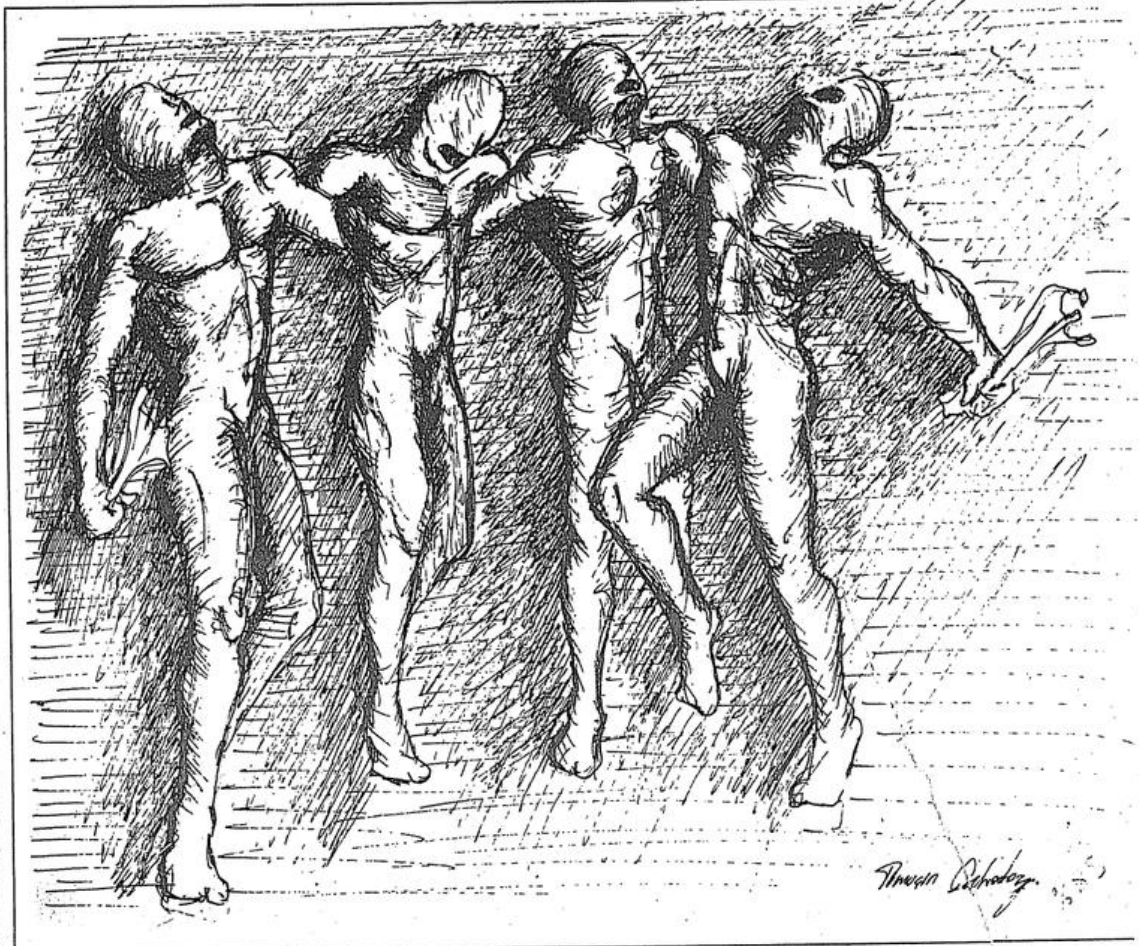
Proleter ideoloji, hiçbir zaman varolan olgunun değişmezliğini ya da değişmemesini mümkün görmez ve zaten böyle bir istemi de taşımaz. Sosyalizm, proletaryanın sınıf iktidarıdır ancak proletarya bunun da değişmesini, sınıfsız ve devletsiz bir düzene evrilmesini istemek, ve hatta bunu gerçekleştirme tarihi göreviyle yüzyüzedir.

Bilinçli ya da bilinçsiz, iradi ya da içgüdüsel olarak yapılışın her davranış, her düşünce eğer bir sınıfın damgasını taşıyor ona hizmet ediyorsa, sınıf açısından bilimsel bir kavruza sahip olmak belirleyici bir faktör olacaktır. "Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" ya da "ideolojik saflığın korunması", "siyasal çalışmanın bütün çalışmaların candamarı" olması olgusunu işte tam da bu noktada kavrayabilir, anlayabiliriz.

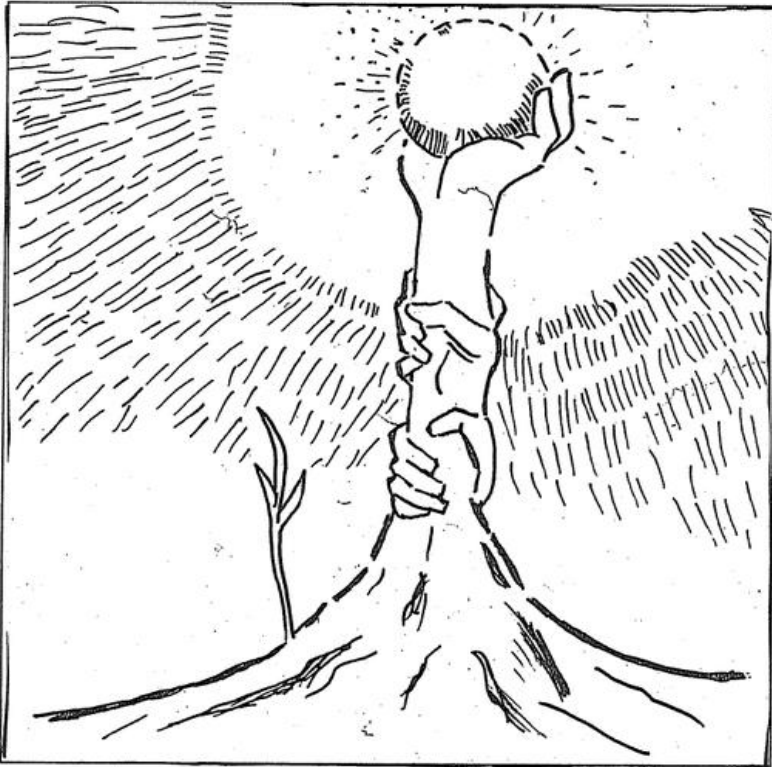
İdeolojiyi "düşünceler bütünü" olarak ifade ettik, eğer böyleyse ideolojiler öğrenilebilir demektir.

Sınıflı toplumlar tarihi boyunca öğrenilen, her duruma göre yeniden uyarılan, çeşitlere ayrılarak aldatan, oyalağan, beyni dumura uğratan ve giderek içgüdüsel bir anlayış ve yaşayış bütünü gibi insanları etkisi altına alan bireyci burjuva ideolojisi halâ aileden okula, televizyondan basınına kadar insanları inandırmak için çaba gösteriyorsa bu, karşıtımızı alif etmek için daha bir bilimle donanmamızı, donandırmamız oranda savaşıma katılmamız gerekli kılıyor demektir. Her türlü riyakarlığı, kendisine rehber edinmiş, can çekişirken bile çevresine mikroplar saçarak insanlığı zehirleme çabasını sürdüren burjuva ideolojisinin, toplumda egemen ideoloji olmasının ve yüz yıllardır elde edilen kazanımının avantajıyla aslında insan kazanmak için fazla da bir çabaya gereksiniminin olmadığı düşünülebilir. Bu düşünce yanlışdır ve bunun yanlış olmasının bilincinde olan burjuvazi hiç de boş durmaz. Düzeninin sürmesi için elinden geleni ardına komaz. Din de bu çabanın önemli bir parçası olarak sahnedeki yerini alır. Zira halen ne kadar iyi hesaplanır ve güçlü olursa olsun sesi cılız da olsa dile gelen doğrunun etkisi, karanlığın bağrına saplanan ince bir ışık huzmesinin yaptığı şok etki kadar etkili olabilmekte ve bütün dengesini altüst edebilmektedir. Kral'ın çıplaklığını yanlışlıkla açıklayan çocuğun olaydaki rolü ne ise, yalan bataklığının içinde doğrunun dile getirilmesinin de rolü odur.

Fakat bu durum bizi yanıltmamalıdır. Yalanlar, zorbalıklar yumağı olan, düzensizliği, anarşiyi düzen kabul eden ve her tarafından çürümesinin burun direklerini kırarcasına kokular saldığı bu ideoloji, kurulu düzeni yaralı-yedi canlı bir canavar sadakatiyle koruyup-kollamaya çalışır. Ve işin önemli bir yanı da şudur; yalanla karnini ve beynini doyurmaya yatkınlaştırılmış insanlar doğruyla karşılaştıklarında hemen kabul edip onun maddi bir güce dönüşmesi için derhal harekete geçmezler. Doğrunun güçlü kılınması için daha "bir çok fırın ekmek yenmesi" gerekir. "Birçok fırın ekmek yenmesi"; öğren-

Anwar Chahar

mek, sınamak, daha üst düzeyde bilgiye sahip olmak, yeniden uygulamak sarmalı anlamına gelir, gelmektedir. Güçlü bir düşmanı alt etmenin yolu parça parça da olsa ondan daha güçlü olmaktan geçmektedir. Minderde olanı minderde, minder dışına kaçanı yakaladığımız yerde; zora başvurana daha büyük zorla alt etmeyi emreden proleter ideoloji, haklılığından ve gerçekliğinden al-

Proleter ideoloji, hiçbir zaman varolan olgunun değişmezliğini ya da değişmemesini mümkün görmez ve zaten böyle bir istemi de taşımaz. Sosyalizm, proletaryanın sınıf iktidarını ancak proletarya bunun da değişmesini, sınıfsız ve devletsiz bir düzene evrilmesini istemek, ve hatta bunu gerçekleştirmek tarihi göreviyle yüzyüzedir.

diği güçle sadece sınıf olarak kendisini değil, kendisiyle birlikte tüm insanlığı kurtuluşa götürecektir tarihsel bir güçtür de.

Bu noktada altı çizilecek bir diğer olgu da proletaryanın sadece olumsuzluğu yıkıcı değil aynı zamanda olumlu yapıcı rolünün de vurgulanmalıdır.

Bunca güçlüklerle dolu tarihsel bir görevi üstlenen proletarya ve proleter ideolojiyi öğrenmek-kavramak ve yaşama geçirmek büyük bir azim, samimiyet ve kararlılığı gerekli kılmaktadır.

Var olanı, kitleleri etkisi altına almış olanı korumak kolaydır, bunu değiştirmek ise zordur. Hele değiştirme girişiminin dizginsiz zorbalıkla yanıtlandığı bir ortamda değiştiriciler cellat korkusunu da yenmek zorundadırlar.

İDEOLOJİK SAĞLAMLIK NEDİR? NE YAPMALI?

Yukarıda kabaca ifade edilen olgu-

lar temel olgulardır. Ve değiştirilip-dönüştürücü bir yaşam anlayışı olarak kullanılabilirler için ciddi ve bilimsel bir ideolojik formasyon ve eğitimi gerekli kılmaktadır. Ve öğrenildiği kadar savaşmayı... Sadece devrimi savunmak veya istemekle devrimci olunamayacağı açıktır. "Biz sınıfların ortadan kaldırılmasını istiyoruz. Bunu gerçekleştirmenin yolu nedir? Proletaryanın siyasal egemenliğidir. Bunun herkesçe teslim ediliyor olmasına karşın, gene de, siyasete karışmamamız söyleniyor! "Tarfatsızlık"çılar, kendilerinin devrimci olduklarını söylüyorlar, hem de par excellence.(eksiksiz devrimci) Ama devrim en yüce siyasal eylemdir, ve devrim isteyen kişi onu gerçekleştirmeye aracı da, yani devrimi hazırlayan ve işçilerin devrimci bir eğitimden geçmelerini sağlayan... siyasal eylemi de istemek zorundadır." Engels. (M.E. Seçme yapıtlar 2, sf. 295 Sol Yayınları 1. baskı).

İdeolojik olarak yetkin ya da sağlam olmanın yolu, proletarya biliminin ve bunun ifadeleri olan siyasalın ve tarihsel yaşam içinden süzülüp gelen ilkelere bilinmesi yaşama uygulanması ve bunun bir yaşam biçimi haline getirilmesidir.

Bilmek, asgari de olsa bilmek şarttır. ML bilimi, bilmeden inanılacak bir olgu değildir. İdeolojik yetkinlik/sağlamlık genel olarak "kavganın içinde olmak" ya da "çözülmemek" boyutuyla tek yanlı ele alınma tehlikesi taşıdığından bilmek/öğrenmek kavramı üzerinde özellikle duruyoruz. Zira ML'ler açısından ideolojik sağlamlık, inancı bilgiye dayalı olarak ele alındığında ancak gerçek yerini bulacak ve anti-ML ideolojilere karşı da hakkiyla savaşımını sürdürecektir. Bütün saldırılara, olumsuz koşullara, yokluklara, acı ve ölümlere rağmen, örneğin tanrıya inancını yitirmeyen proletarya bilimine inancını yitirmeyen arasında fark olmalıdır. Örnekte görüldüğü gibi her ikisi de kendi ideolojik çizgisinde tutarlı, sağlamdır. Herşeye rağmen davasını sürdürmektedir. Ama aynı devrimcinin örneğin dünyanın su koşullarında revaçta olan legal Marksizm'e karşı ML çizgiyi savunmadığı ve onun etki sahasına girdiğini varsayalım, bu ideolojik zayıflık ve sapa olmayacak mıdır? Olacaktır ve bu noktada ML-MZD bilimi açısından ideolojik sağlamlıktan söz etmek mümkün değildir. O halde sorun düşmanın yıldırma çabaları karşısında, "davayı

sürdürüyor" olmakla bitmiyor. Burjuvazinin değirmenine su taşıyan anti-ML akım ve sapsamalar karşı da donanımlı olmak, savaşmak ve mahkum etmek de gerekli ve zorunludur.

Örneğin, bireycilikten etkilenen, tembel, savurgan, liberal, sekte, işleri kendiliğine bırakan, kitleleri kazanmak ve zafere ilerlemek için çaba göstermeyen insanlar "davayı sürdürüyor" pozisyonunda olduğu için ideolojik olarak sağlam kabul edilebilirler mi?

Görevlerini "koşulları yoktu, şartlarım kötüydü" gerekçesiyle bir türlü yapamayan, koşullara teslimiyeti mesru gören, ağır, hantal, güncel gelişmeleri izlemeyen, tartışmayan, coşkusuz bir devrimciyi gözlerinizin önüne getirin... ML eserleri, politik yazı ve araştırmaları okumayan, günlük basını da takip etmeyen, roman, şiir, öykü ile tanışıklığı olmayan -hadi haksızlık olmasın- ortalama olarak herşeyden çat pat anlayan ve bu durumundan hoşnut olan; tanıştığı insanları bırak, birlikte yaşadığı insanları bile mücadele saflarına kazanma uğraşına girmeyen, erkeğe evin burjuvazisi kadınsa evişi-ri kölesi olma konumuna yatkın insanların ideolojik olarak sağlam ve sağlıklı olduğu kabul edilebilir mi?

Türkiye devrimci hareketi halâ "adam çok ama adam yokki" olgusunu yaşıyorsa bu, ideolojik sağlamlığın ve donanımın öneminin yeterince bilinçe çıkarılmadığı ve önemsenmediği anlamına geliyordu.

İdeolojik olarak iyi olan birisi ne tür değerlere sahip olmalıdır? Burada erşilmez, soyut bir tiplere yapacak değiliz. Çünkü olayı hem kalıplaşmış olarak ele almıyoruz, hem de ideal insan olumluluğunun bir sınırının olacağını varsaymıyoruz.

Lenin, "hataşız insan aramanın ahmaklık olacağını" söyler ve "Önemli olan büyük hata yapmamak ve hatasını kısa zamanda düzeltmektir" der. Buradan hareketle sorunu, "hergün her bakımdan biraz daha ilerlemek" perspektifine sahip olmakta ve bu çabayı samimiyetle göstermekte görüyoruz.

İdeolojik mücadelede donanımsız olan ve kendisini silahlandırma çabasını ciddi olarak vermeyen insanların nasıl olupta revizyonizme, oportünizme, "legal Marksizme" ve her türden sapsamaya karşı tavır alabileceği, kitleleri silahlandırabileceği koskocaman bir soru olarak kendisini dayatacaktır. Kuşku yoktur ki sempatanlarla kadroları aynı kefeye koyup değerlendirmiyoruz. Ancak, ideolojik sağlamlık eğer "kessen kanı sarı-kırmızı akacak" ve yine "takımı

için herşeyini feda edecek" kadar takımına sadık olan fanatik bir taraftarın sadakati ve bağlılığı ile karşılaştırmayı bile hak etmeyen yüce Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung düşüncesi ile ilgiliyse, bilmekten, kavramaktan, araştırmaktan, savaşmaktan da söz etmemiz kaçınılmazdır.

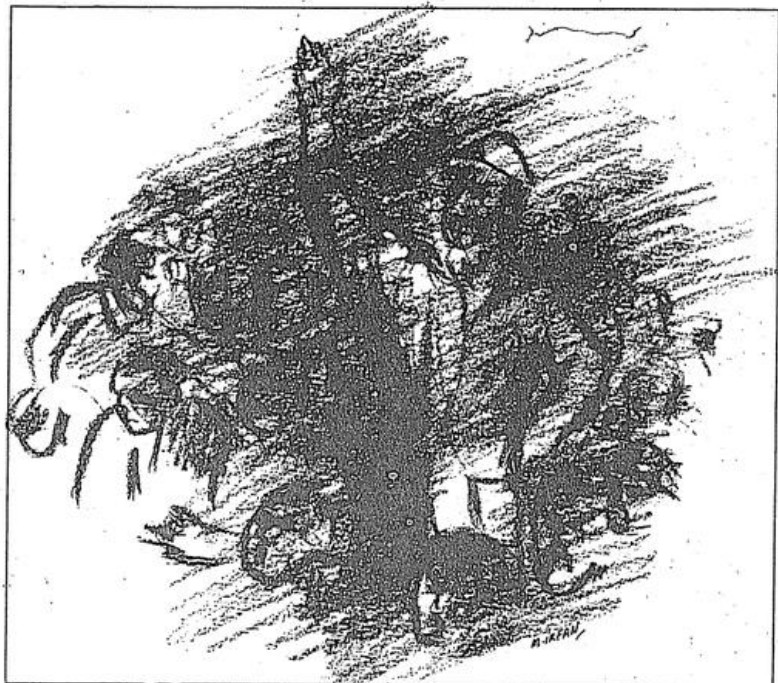
İnanmak, inancının adamı olmak iyi güzel de neye niçin inandığının bilinmesi -hele de bilimsel bir ideolojiden söz ediliyorsa bu- zorunlu değil mi? Bu nokta da kadronun düzeyi ve ondan beklentimiz ile sempatanın düzeyi ve ondan beklentimiz farklı olacaktır. Soruyu, "ideolojik gelişmenin neresinde diye soracak, ona göre yanıt arayacağız. Doğru olan da budur.

Özet olarak söyleyecek olursak ideolojik sağlamlık, ML-hattan sapsamamak, ve hattın gereğini pratikte yerine getirmektir. Teori ile pratiğin birliğini kendi yaşamında sağlamaktır. Ve bu tutarlılık/sağlamlık devrimciliğe yönelik olarak daha ilk basamakta hemen kazanılacak birşey değildir. Bunu sağlayacak olan sınıf mücadelesi ve komünist partisidir.

İnsanlar doğuştan komünist olmaz, hatta kendiliğinden de olamazlar. ML bilimi ve komünistlerle tanışana kadar o insanları şekillendiren şey maddi yaşam koşulları, ilişkide olduğu toplum kesimleri ve bombardımanı altında olduğu egemen sınıflar (bizim ülkemiz açısından emperyalist-feodal-faşist) klütürdür. Bu atmosfer içerisinde halka devrimci ve komünistlerin toplumdaki etkinlikleri düzeyinde kazandırabildikleri bazı olumlu değer yargıları da sözkonusu olabilir. İşte sorun, bu etkiyi geliştirmek, o kişi açısından tali durumda olan bir yönü (Zira kişinin içinde de gelişme vardır) esas yön haline getirmektir.

Marksist-Leninist parti çok iyi birlikti, toplumda hiçbir sınıf ve sınıfın üyesi diğer sınıflardan yalıtılmış değildir. Herşey birbiriyle etkileşimindedir. Bu nedenle "kalıba dökme" işiyle "yeniden kalıba dökme" mücadelesi birarada yürütülmek zorundadır. Bu hem bireyler hem de parti açısından gerekli ve kaçınılmaz olan ideolojik arınma, ideolojik sağlamlık demektir. Sonraki sayılarımızda ideolojik mücadele ve "ideolojik hastalıklar" diye ifade edebileceğimiz çeşitli konuları işlemek üzere bu "giriş" yazısını Lenin yoldaşın bir sözüyle noktallıyoruz.

"Emperyalizm ve sosyal devrimler çağında proletaryanın birliği ancak proletaryanın kendi karşıtlarına karşı amansız bir ideolojik mücadele ile mümkün olabilir.

12 Eylül'ün yasaklama ve baskılarından, diğer demokratik kurum ve kuruluşlar gibi payını alan DİSK, "Yeni DİSK" kavramıyla örgütlenmek için yeniden sınıfın karşısına çıkmıştır.

Yazıya 12 Eylül ile başlamamın nedeni DİSK'in mücadele seyriinde öncesi ve sonrasıyla bu tarihin önemli bir dönüm noktası veya dönüşüm noktası teşkil etmesindedir. 12 Eylül'ün baskıları ve anti-demokratik "hukuku"na tavır almak, hata tavır almanın ötesinde sınıp süpürülmesi yönünde çaba içinde olmak her devrimcinin, demokratın, insanın diyenin başta gelen görevi olmalıdır. Bu bakımdan DİSK'in açılması ve mal varlığını iade edilmesinin desteklenmesi doğru bir yaklaşımdır ve böyle davranıdır.

Peki aynı yaklaşımı bugün örgütlenme çabasında olan "Yeni DİSK" için mutlaklaştırmak doğru mu? İşte bu noktada çok sağlıklı düşünmek, sorgulamak, irdelemek bir zorunluluktur. Bu yapılmadığı takdirde; kendi çabamızla, ileride mücadelemizin önüne ciddi bir engel dikedebiliriz. DİSK'in bir konfederasyon olarak örgütlenme hakkına ne denilebilir ki? Burada irdelemek istediğimiz yeni DİSK nasıl örgütleniyor veya kimler nasıl bir yaklaşımla DİSK'i örgütlenme çabası içindedir?

Yeni DİSK ören tezleriyle burjuvaziye özeleştirisini vermiş, sendikal anlayışını "çağdaş sendikacılık" olarak kamuoyuna duyurmuştur. "Çağdaş Sendikacılık" sarı sendikacılığın oılanmış biçimidir diyerek (Çağdaş Sendikacılık geniş bir yazıyı gerektirmektedir) konumuza dönelim.

DİSK yasal faaliyetlerine başladığı günden bu güne; çalışmalarıyla, mücadelesiyle kendisini işçiler için bir çekim merkezi haline getirmişmiştir. İşçiler için olmak için DİSK'i aramıyor... DİSK onları arıyor. Bu işin bir yanı.

İşin diğer yanı da bugün DİSK'i örgütlemek isteyen ya da örgütlenmesinde katkıda bulunan yaklaşımlardır. Bu yaklaşımları şöyle bölümlendirmek

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Örgütlenme sürecindeki "Yeni" Disk

mümkündür. Bir grup, 'yeni DİSK'in sendikal anlayışını yani Çağdaş Sendikal anlayış savunana çevrelerdir. Bunlarla Çağdaş Sendikacılığın ideolojik ve politik olarak mahkum edilmesinde temelinde tartışmalara girmek her zaman gündemde tutulmalıdır.

İkinci grup yeni DİSK'in sendikal anlayışını taşımadığını söyleyen ama yeni DİSK'i, işçilerin DİSK'i yapmak iddiasında olan grup ve çevrelerdir. Bu yaklaşımın üzerinde ciddiyle durmak gerekiyor. Çünkü ilanda; işçi sınıfının olduğu her alanda sınıf çıkarına uygun örgütlenmek gibi doğru görünen bu yaklaşımı, pratik süreçte farklı yönleri çekiliyor. Bu iddiada olanlar TÜRK-İŞ'te kazanılmış mevzileri terk edip ya da DİSK'e taşınmasını önüne esas hedef olarak koymak, yukardaki tesbitimizi doğruluyor. Çünkü DİSK'i DİSK yapma iddiasında olan bir çalışmanın (örgütlenme, eğitim, pratik mücadele vb.) özünün sınıf hizmet etmesi ve onun mevzilerine genç

katması gereklidir. Bu gün bu çevreler yeni DİSK'i örgütlenmek başvurdıkları yol ve yöntemlerle hiçte bu konuda olumlu bir mesaj vermiyorlar. DİSK mevzi kazanarak ve mücadele ederek örgütlenmezse veya DİSK'i işçilerin DİSK'i yapma iddiasında olanlar böyle bir anlayışla hareket etmezlerse DİSK nasıl işçilerin DİSK'i olabilir?

Böyle bir yöntem izlenilmediği takdirde, TÜRK-İŞ ve diğer konfederasyon ve bağımsız sendikalarda oluşan muhalefetin bölünüp etkisiz hale getirilerek, egemenlere ve işveren sınıfına, saldırı ve manevra olanaklarını kendi çabamızla sunmuş olacağız. Bugün bazı iş kollarında ve özellikle belediye işkolunda yaşanan tamda budur. Buna değinirken DİSK içinde varolduğu söylenen muhalefete değinmek gerekir. Böyle olumsuz bir örgütlenme politikasına karşı niye tavır almıyorlar? Bunlar yeni DİSK'in neyine muhalefet peki? Yoksa özünde onlarda DİSK'in DİSK olmasını istemiyorlar mı?

DİSK'in örgütlenmesine ilgi duyan diğer bir kesimde hala DİSK'i devrimci ve eski DİSK çağırışlarıyla algılayanlardır. incelendiği ve izlendiği zaman görülecek ki yeni DİSK'in Devrimcilikle eski DİSK'le uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.Çünkü yeni DİSK eski mirasını, mücadelesini red ederek şekillenmiştir.

Çok az bir grupta kobuk, kariyer ve DİSK'in mal varlığında gözleri olanlardır. Bunları sendikal örgütlenmenin her alanında görmek mümkün. Ne DİSK'e ne de bir başka konfederasyona bunların bir katkısı olamaz. Her alanda bunları teşhir ve teorik etmek en doğru yaklaşımdır.

Sonuç olarak, DİSK'in yeniden örgütlenmesine duyarsız kalmamak gerekir. Amaç; diğer konfederasyonlarda olduğu gibi DİSK'te de sınıf sendikacılığı temelinde egemen Sendikal anlayışa alternatif mevziler genişletmek, çoğaltılmak olmalıdır. DİSK'in bu anki yapısı ve ilkeleriyle egemen sendikal anlayış cephesinde olduğu gerçeği asla gözardı edilmemelidir.

Rıdvan Budak'a Göre Sınıf Sendikacılığı..

Kayseri-Ozgür Gelecek— Disk-teksstil sendikası Kayseri şubesi 25 Mart günü Kayseri Belediye Tiyatrosu'nda bir seminer düzenledi. Toplantıya bir çok siyasi parti yöneticileri, sendika yöneticileri, bine yakın işçi ve Disk-Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak da katıldı.

İşçilerin davullu-zurnalı hayla başlayan toplantısı işçilerin ve başkanın konuşmasıyla sürdü.

Toplantıda konuşan işçiler, kendi sorunlarına, sendikal mücadeleye değinirken, Türk-İŞ'e bağlı Teksif sendikası ve başkanı Tahir Horoz hakkında şunları söylediler: "Biz işveren değil, Teksif sendikasının korkuyorum, işçi aidat ödediği sendikadan korkar mı? İşçiler, sarı-kırmızı kart gösteren Teksif şube Başkanı Tahir Horoz'a "hodri meydan" dediler. Devamla sendikal mücadelelen toplumsal mücadelelerden ayrı tutulamıyacağına, tabanın söz ve karar sahibi olması gerektiğini de vurguladılar.

Söz alan bir kadın işçi de kadınların işçi sendikalarında söz ve karar hakkına sahip olması gerektiğini söyleyerek sözlerini "Selam olsun Türkiye işçi sınıfına" sloganıyla bitirdi.

Bir başka işçi ise işçi yaşamının getirdiği zorlukları, baskıları Sarı sınıf sendikacılığını işçiler üzerindeki yarattığı olumsuzluğu dile getiren bir şiir okudu. Bu işçinin doğal tavırları salonda bulunan diğer işçi kitlesi üzerinde oldukça olumlu bir etki uyandırdı.

İşçilerin konuşmalarının bitmesiyle konuşmaya başlayan Disk-Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak Disk'in yeni sürecini açıkladı. Yaptığı açıklamada, sendikaların işlevini değiştireceğini, eğitim kadroları kuracaklarını, sendika binaları yapacaklarını, Yapı tüketim kooperatifleri kuracaklarını, sağlık tesisleri kuracaklarını belirtti.

Konuşmasında Sendikal

mücadeleye de değinirken "uzlaşmacı-reformist" anlayış gizlenemiyordu. Sendikal mücadeleyi sadece ekonomik mücadeleyle sınırlayan ve sadece Toplu İş sözleşmesi yapan yerler olarak gören başkan, sınıf sendikacılığının burjuvaziye karşı mücadele örgütleri olarak doğduğu gerçeğini yadsıyordu.

Tabi ki ekonomik mücadele işçi sınıfının mücadele biçimlerinden biri olarak önemli bir konuma sahiptir. Ekonomik mücadeleyi önemsemek ekonomizm değildir. Mücadeleyi ekonomik mücadeleyle sınırlamak ekonomizm, aynı zamanda reformizm'dir. Rıdvan Budak Şöyle diyor; "Sınıf sendikacılığı diyorum, bunu siyasi anlamda değil. Ben işsetci değilim, sendikacıyım" derken, ekonomik, politik ve ideolojik mücadeleyi birbirinden ayırıyordu. Böylece reformizm temellerini oturtuyordu.

Sınıf sendikacılığı ekonomik, politik ve ideolojik mücadeleden ayrı tutulamıyacağına, sınıf mücadelesinde, kapitalizmin sonuçlarıyla mücadele ederken, aynı zamanda kapitalizmin ve sömürünün ortadan kaldırılmasının nihai kuruluş olacağını benimser ve savunur. Sınıf sendikacılığı, işçilerin sınıfsal eğitimine başladıkları kapitalist sömürü ve baskıya karşı faal olarak mücadele ettikleri ve bilinçlerini geliştirdikleri bir okul olarak görür.

Tabanın söz ve karar sahibi olmasını lafta değil somut olarak uygular. Sendikal demokrasi ve demokratik merkeziciliği, eleştirir-özeleştirir mekanizmasını savunur. Aynı zamanda işçinin kuruluşuna öncelikli köleliğin kalkmasıyla ulaşacağını savunur.

Bu tür bürokrat reformist sendika yönetimine alternatif olarak Sınıf bilinci almış öncü işçiler her zaman "Devrimci Demokrat işçiler sendika yönetimine" şiarını savunmalı ve bunu pratiğe geçirmek için var güçleriyle çalışmalıdırlar.

Gebze Sendikalar Birliği nedir?

Gebze Sendikalar Birliği, Gebze yöresinde bulunan sendika şubelerinin bir araya gelerek oluşturdukları bir bölgesel (yerel) sendikal platformdur. Edindiğimiz bilgiler bu platformun konfederasyon ve federasyon ayırımı yapılmadan TÜRK-İŞ, HAK-İŞ, DİSK ve bağımsız işçi sendikalarıyla, kamu çalışanları, sendikalarına bağlı Gebze şubeleri ve temsilcileriyle oluştuğunu göstermektedir. Bu sendikalar şunlardır:

Eğit-Sen, Kristal-İş, Petrol-İş, Çimse-İş, Eğitim-İş, Otomobil-İş, Öz Çelik -İş, Genel-İş ve Belediye-İş (temsilciliği) Gebze şubeleri. Kristal-İş Gebze şube Başkanı Cemal SIMLIOVA'ya yaptığımız görüşmede SIMLIOVA birliğin amaçları ve çalışma tarzı ile ilgili şu bilgileri özetledi:

Bu birlik başta bölgedeki işçi sorunlarına çözüm arama olmak üzere, yöre işçi sınıfının bölgede etkin güç haline gelerek yerel yönetimler üzerinde baskı gücü oluşturmak, ülke işçi sınıfının sorunlarına çözüm yönünde katkı sağlama, yörede bulunan DKO'leriyle dayanışma içinde olma ve demokratik mücadelesinde bölgesel bir mevzi olma; bu kapsamda sınıf sorunlarını, taleplerini gündeme getirme ve kamuoyu oluşturma gibi amaçlar doğrultusunda gündeme getirildi. Bunların yanı sıra çeşitli etkinliklerle hem yöre işçi sınıfı hem de emekçi halkı kültürel ve eğitsel faaliyetlerle eğitmede çalışmalarının hedefi durumundadır.

Bunun için Gebze Belediyesi ile yapılan görüşmeler sonucu, Gebze belediye kültür salonu her ayın bir cumartesi gününü çeşitli etkinlikler için bu platforma ücretsiz ayrılmaya sağlanmış, bu doğrultuda panel, gece, tiyatro, oyun gibi etkinlikler programlanmıştır. Yan sutunlarda konu ettiğimiz panel bu kapsamda düzenlenmiştir. Yörenin sosyal durumu dikkate alındığında, Gebze bölgesinin yoğun işçi bölgesi olmasından dolayı, yerel yönetimler üzerinde önemli etkileri sağlanabileceği olan platformun, doğru bir yöneltim belediye başkanlığı bile çıkarabilecek potansiyeli harekete geçirebilecektir.

Birliğin çalışma tarzı konusunda ise şöyle bir yöntem söz konusu: Normalde ayda bir toplanılıyor.

Gebze Sendikalar Birliği Gebze yöresinde bulunan sendika şubelerinin oluşturdukları yerel bir platform olarak bir çok etkinliğe imzasını attı

Her toplantı ayrı ayrı şubelerde gerçekleştiriyor. Olağanüstü toplanılabiliyor. Yapılan toplantılarda alınan kararlar şubelerde tartışmaya açılıyor, eğer karar kitleselliği ilgilendiriyorsa şubelerin temsilciler kurulu toplantıyor. Karar orada tartışılıp oradan iş yerlerine ulaşıyor. Üç ayda bir ortak temsilciler kurulu yapıyor ve kararların kitlesel olarak çıkması sağlanıyor. Temsilciler karnahıyla karar iş yerlerine ulaşıyor.

Sözünü ettiğimiz platform akademik olarak bakıldığında olumlu bir görünüme sahiptir. Ancak yörede platformu oluşturan bazı şubelerden işçilerle konuşulduğunda, platformun pratik olarak olayların gerisinde koşan günü birlik davranış ve pratik mücadelede etkin olmayan bir niteliğe sahip olduğunu; dolayısıyla işlevsiz kaldığını dile getirdiler. Platformun belirli ilkelere etrafında sürdürülen tartışmalar neticesinde oluşmuyup, ilkesizce kendiliğinden ve her renkten sendikacının platformda yer aldığı ileri süren işçiler; bu yöndeki çabaların olumsuzluğunun; ancak doğru temellerde ve bürokrat sarı sendikal anlayışa karşı sınıf sendikacılığı perspektifiyle yükseltilecek mücadele ile birleşmesiyle somut bir işlev ve anlam kazanacağını belirtmektedirler.

İşçi sınıfının mevcut egemen

sendikal harekete karşı sınıf mevzilerini oluşturma anlamında, bölgesel (yerel) platformların önemli olduğu gerçeğini vurgulayalım. Ancak bu platformlar başta devrimci-demokrat, öncü işçi ve duyarlı sendika önderlerince sınıf sendikacılığı perspektifiyle gelişmeli ve işçi sınıfını başta baskı, sömürü ve zulüm olmak üzere her türlü anti-demokratik uygulamalara ve bürokrat sarı sendika ağalarına karşı seferber edebilmelidir. Bu anlayıştan uzak platform ve birlikler, kısa vadede olumlu olsalar bile uzun vadede kendilerini ve sınıfa zarar verecek çalışmalardan öte bir şey olmayacaktır. Bu anlamda platform belirli ilkelere etrafında mücadele sürecini düzenleyerek gerçek işlevine oturmaldır.

GEBZE'DE SENDİKAL PANEL

Gebze Sendikalar Birliğinin 17 Nisan'da düzenlediği panel bu platformun etkinlikerinden birisi olarak Gebze'de yankı yarattı. Kalabalık bir dinleyici topluluğu önünde gerçekleştirilen panel Gebze Sendikalar Birliği adına Kristal-İş Gebze şube başkanı Cemal SIMLIOVA yönetti.. Panelde ülke sendikalar hareketi içinde bulunduğu sorunlar tartışıldı.

Kapitalist-Emperyalist sistemin yarattığı kaçınılmaz sorun; İşsizliğe Türkiye özelinde genel bir bakış

Bütün bu gelişmeler gösteriyor ki çözüm Demokratik Halk Devriminin yol açmasıyla birlikte sosyalizmde dir.

İŞSİZLİĞİN DOĞURDUĞU SONUÇLAR

Her insan bünyesinde barındırdığı bilgi, beceri, yetene, ve ustalıklarını kullanmak ister. İnsanlık tarihinin başlangıcından bu yana emek sarfederek doğaya egemen olmuş, değiştirmiş, yeni yeni kültürler yaratmıştır. O günün insanı emeğini özgürce değerlendirebiliyordu. Bugün ise kişi taşıdığı bezeri ve yeteneklerini kullanabileceği alan bulamamaktadır. Birakılm yeteneklerini geliştirmeyi kişi sadece yaşaması için gerekli iş imkanı arzulamaktadır.

Çoğu zaman gazetelerde işsizlikten bunalmaya giren intihara yeltenen ve intihar eden pekçok insan görmüşüzdür. Kimisi yaşamının anlamsızlaştığı sonucuna vararak intiharı seçmiş, kimisi ise olay mahalline gelen o anki yetkilinin vaadleriyle intihardan vazgeçmiştir. Ayrıca Disk-Ar araştırması işsiz ve eşlerinin toplumdaki diğer insanlara göre daha fazla hastalandıkları ve öldüklerini, psikolojik bunalmaya girdiklerini koyuyor.

İşsizlik bu halyle bir kıyım, yıkım makinası işlevi görmekle birlikte diğer yandan kişinin düzenle olan bağının zayıflamasına ve sorunların çözüm yolunu görmesizle birlikte de devrime yüzünü dönmesine neden olur.

Toplumsal bir problem olan işsizliğe devrimci bir gözle bakıldığında, işsizliğin hükümetlerin ekonomi ve politikalarındaki yanlışlıktan çok sistemin kendisinden kaynaklanan bir sorun olduğu sonucu çıkarılır. Yani işsizlik düzen içi halledilebilecek bir sorun değildir. İşsizlik kapitalist-emperyalist sistemin yarattığı bir sorundur. Planlı merkezli ekonomi yerine, kapitalist kâr endekslisi ekonomi-politika işsizliği doğurur. Emperyaliter ucuz işgücünü tercih eder. Bu yüzden dünya genelinde işsizler emperyalizmin yedek ordusu durumundadır.

Verilerden de görüldüğü gibi işsizlik en yoğun 14-35 yaş arasında olduğu görülmüşse, kişiliğin olumsuz yönde gelişmesine en çok maruz kalan genç kesimdir. Yeni ufuklar, yeni dünyalar keşfetme azminde olması gereken gençlik bu kez ekme kavgası vermek zorunda kalmaktadır. Ne acıdır ki insanlık bu gün karnının gurultusunu bastırabilme şavaşı vermektedir.

Aslıolan, olması gereken ihtiyaçları temin etme çabası olmayıp, insanlığın ve proletaryanın hizmetinde değerler ortaya çıkarmanın çabası içerisinde olmaktadır.

	BAĞIMLILIK ORANLARI		
	Nüfus(000)	İstihdam(000)	Bağımlılık oranları
1960	27.775	12.993	114
1972	37.132	14.160	162
1980	44.737	13.813	224
1981	45.540	14.106	222
1982	46.688	14.393	224
1983	47.864	14.649	226
1984	49.070	15.019	226
1985	50.664	15.360	229
1986	51.630	15.843	225
1987	52.747	16.316	223
1988	53.969	16.550	226
1989	55.256	16.733	230
1990	56.969	17.118	223

Bağımlılık Oranı: İstihdam edilen her 100 kişinin ortalama yükümlü olduğu kişi sayısıdır (Tablo-1)

yet, 24 Kasım 1992)

DİSK-AR'ın son araştırmalarına göre işsizlerin %56.4'ü 24 yaşın altında, %80'i 35 yaşın altında. İşsizlerin yüzde 58.2'si ilk kez iş arıyor. İşsizlerin yüzde 10.3'ü imalat, 7.6'sı inşaat, 7.6'sı tarım, 6.3'ü ticaret ve turizm, 5.9'u toplum hizmetleri sektöründe görülüyor. (Cumhuriyet, ekonomi)

İLBK'ya başvuran işsizler arasında 14-29 yaş arasındaki gençlerin oranı 1989'da %78.6'yı bulmuştur. (Petrol-İş 1990 yılı) Yılda çağ nüfusunun işgücüne katılma oranı 1989'da %64 olarak sabit tutulmuştur. Bu da gösteriyor ki toplumun işsizlikten en çok etkilenen kesimini genç kuşak oluşturuyor. (Petrol-İş 1990 yılı) (Tablo-2)

	1989 YILINDA İLBK BAŞVURANLAR (15-29 Yaşlararası)			
	Erkek	Kadın	Toplam	%
14 yaş ve küçük	226	488	714	0.12
15-19	23.409	20.678	44.107	7.97
20-24	160.06	24.459	184.521	33.40
25-29	130.78	73.967	204.764	37.05

Tablo-2

İstisnasız her hükümet işsizlik sorununu çözeceği vaadiyle iktidara gelmiştir. Şüphesiz halkın en yakıcı sorunlarından biri de işsizlik. Bunu bilen egemen sınıflar yalan-dolan ve demogojilerle halkı kandırarak iktidara gelirler ve verdiği sözleri her nedense hatırlamaz olurlar. Gerçi hatırlama samimiyetini gösterebilirler de yapabilecekleri pek fazla birşey yoktur. Çünkü emperyalist-kapitalist sisteme bağımlılıktan kaynaklanan yarı-sömürgeci konumu işsizlik sorununa köklü bir çözüm getirecek bağımsız bir siyaset, ekonomi ve politika izlenmesinin önünde engeldir.

1990 Petrol-İş yılığında istihdamın sektörel dağılımında değişme yokken, tarımda artmış, sanayide ise azalmıştır. İmalat sanayinde istihdam azalma eğilimi göstermiştir.

İşsizliği mevcut hükümetlerin çözeceğini söylüyoruz. Çünkü milyonlarca dolar iç ve dış borcu bulunan, emperyalizm bağımlı bir devletin, işsizliğe çözüm bulacağını beklemek biraz hayal olur. Borçların yıllık ödemeleri dahi borçlanarak karşılanmaktadır. Beraberinde derinleşen ekonomik krizi gizlemeye çalışan egemenler, halkın sisteme karşı yükselen hoşnutsuzluğunu da hesaba katmak zorundadır. Bu yüzden çeşitli entrikalarla, göstermelik açılışlarla günü kapatmaya çalışılmaktadır. İşsizliğe, yatırımları artırarak istihdam alanı yaratarak sanayileşme ve sanayileşmenin alt yapısını oluşturan imalat sanayini geliştirerek çözüm aramak yerine kamu kuruluşlarını özelleştirerek istihdam daraltmasına gitmektedir.

Zamanın Özal'ı Doğu Avrupa ve Sovyetlerdeki büyük fabrika ve mega kuruluşları kendilerini yenileyemeyen işletmeler olarak niteleyerek, yerine küçük kap-

samlı fabrikaları, ithal teknolojiye dayalı aç iştehdamlı işletmeleri tercih edilmesini gerektiğini belirterek devletin niyetini açığa vuruyor. Amaç; iş alanları yaratmak, sanayileşmenin önündeki engelleri kaldırmak olmayıp kuruluşun her ne pahasına olursa olsun kâr etmesidir.

İŞSİZLİK EMPERYALİST DÜNYANIN SORUNU

Dünya ölçeğinde işsizlik gelişmiş ülkelerde ortalama % 7 iken Doğu Avrupa'da % 20, Afrikada ise % 31'e ulaşüyor.

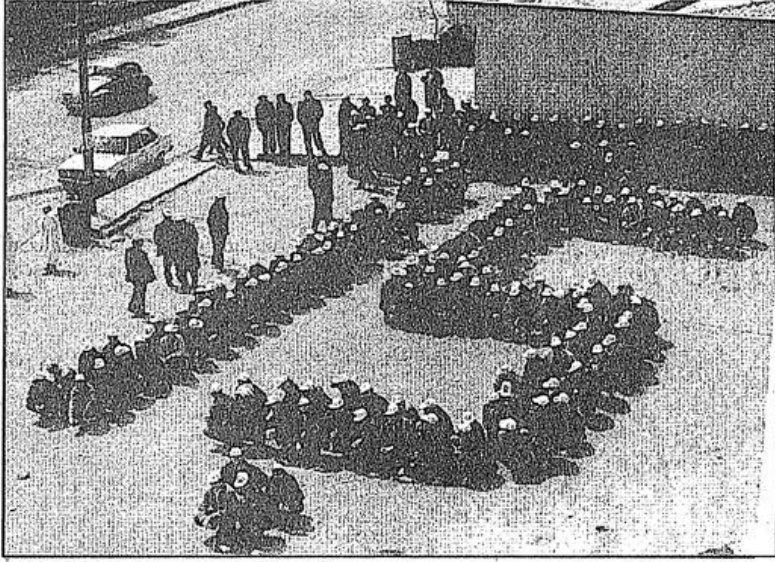
ILO araştırmalarına göre dünyada 100 milyon işsiz ve 600-700 milyon işsiz ancak hayatta kalabilecek kadar para kazanabiliyor.

1980'lerde dünya genelinde yükseliş geçiren, liberalizm, büyüyen işsiz ordu karşısında gelişmiş ülkelerin hükümetleri çareyi mali politikalarda arıyorlar. Hükümetler ekonomiyi para pompalamak zorunda kalıyorlar.

Avrupa topluluğu ülkelerinde toplam işsiz sayısı 18 milyon, Almanya'da 3.5 milyon, Fransa ve İngiltere'de üçer milyon işsiz var. Özellikle gelişmiş ülkeler %10'ları aşan işsizlik karşısında para politikasının bir parçası olan faiz indirimi de bulunuyorlar. İstihdamın az olduğu bölgelerde vergi indirimi gidilmesi ve bütçe açığını kapatmaya yönelik olarak harcama alanı kısma yolunu tercih ediyorlar.

Bazı burjuva politikacılar göre ekonomide dünya genelinde durgunluk Liberalizmi haksız çıkarmış, sosyal devlet anlayışını zorunluluk haline gelmiş görüldüğü savunuyorlar.

Proletaryanın çıkarı ne Liberalizmde ne de burjuva anlamda sosyal devlettedir.

İşsizler, iş isteklerini bedenleriyle dile getiriyorlar.

Ülkemizde unutulmuş ya da kanıksanmış gibi görünen işsizlik sorunu, 2 Nisan Avrupa Eylem günüyle birlikte hatırlandı gibi. Bugün Avrupalıların çeşitli illerinde istihdam, işsizlik, iş güvencesi vs. karşı protesto eylemlilikleri gerçekleşti. Avrupa'da işsizlik %10'lara yaklaştı. Fransa'da iktidarın düşmesinin en önemli etkenlerinden biri işsizliğin artması olgusudur.

Türkiye'de işsizlikle ilgili araştırmalar yok denecek kadar azdır. Resmi işsizlik istatistiği yayınlayan tek kuruluş Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE). Bu da çalışmasına 1988 yılında Hane Halkı İşgücü Anketi ile başladı. Ayrıca sanayi ve işyeri sayım anketleri, tarım sayımları, iş ve işçi Bulma Kurumu (İLBK), Devlet Planlama Teşkilatı (DPT), Emekliler sandığı, SSK'nın yıllık kayıtları işsizlik hakkında cılız da olsa bir fikir verebiliyor.

Bir toplumun belli bir işgücü talebi ve belli bir işgücü arzı vardır. Bunlar arasındaki fark basit olarak işgücü fazlası olarak tanımlanır. Bu işgücü fazlası bilinen işsizlik sorunu şeklinde algılanır ve bu sorunu doğurur. Ülkede işsizlik ordusunun doğmasına sebep işgücü fazlasının yüksek olmasıdır.

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ve BM işsizliği şöyle tanımlar; "Belirli bir süre içerisinde herhangi bir işte çalışmayan, bir işle ilgili olmayan ve sürekli biçimde iş arayan kişi işsizdir."

Görüldüğü gibi bu tanıma göre kişi sürekli iş araması ve bir işle ilgisinin olmaması gerekmektedir. Ülkemizde de nüfus sayımı ve Hane Halkı İşgücü Anketlerinde de bu tanım kullanılmaktadır. Ayrıca iş ve İLBK'ya iş bulmak amacıyla başvuranlar açık işsiz olarak nitelenmekte fakat kendi isteğiyle çalışmayanları ve gizli işsizleri, bu yöntemle belirlemek mümkün görünmemektedir. Bu yaklaşımla belirlenen işsizlik rakamları gerçek durumu yansıtmadığı ve düşük göstermesinden ötürü güvenilir görülmemektedir.

DİE'nin anketine göre işsizlik tanımından dolayı; öğrenciler, ev kadınları, mevsimlik işçiler, özürüllüler, yaşlılar, emekliler ve askere gidenler iş gücü tanımına sokulmayarak, toplam iş gücü rakamı düşük gösterilmiştir. Yani 60 milyon nüfus olan Türkiye'de 20 milyon kişi çalışabilir nitelikte görülüyor. Böylece işsizlik oranı doğru- dan aşağı çekilmiş oluyor. Ayrıca DİE hafta bir saat çalışan ev kadını ve öğrencilerde istihdam alanı içerisinde saydığı varsayılırsa işsizlik rakamlarının daha yüksek olacağı muhtemeldir. Gerçekte Türkiye'de aktif nüfusun 1/3'nün işsiz olduğunu bununla her bir çalışanın yaklaşık 3 kişiye bakmak zorunda olduğu anlamına gelir. (Petrol-İş 1990 yılı) (Tablo-1)

Türkiye'de işsizlik hükümete göre %8, OECD'nin yıllık raporlarında %11, IMF raporlarında ise %22 görülmektedir. DİE'nin hesaplarına göre 1992 Nisan ayında Türkiye'de 1 Milyon 611 bin işsiz mevcut. (Cumhuriyet, 6 Şubat 1993)

İŞSİZLİK RAKAMLARI GERÇEĞİ YANSITMIYOR

Türkiye'de görülen işsizlik rakamının inandırıcılıktan ne kadar çok uzak olduğu hemen anlaşılacaktır. 1992 yılı verilerine göre bu günkü işsizliğin 10 milyon civarında olduğu bir gerçektir.

Halen Türkiye, OECD ülkelerinde işsizlik sigortasının uygulanmadığı tek ülke. İşsizlik sigortasının olmayışı gerçek işsiz sayısının tespit edilmesini zorlaştırıyor. İşgücü içerisinde 'çalışıyor' görünmesine rağmen üretime hiçbir katkısı olmayan geniş bir kesimin yanı sıra, 'işbulma umudu' olmadığı için açıkça iş istemeyen gizli (potansiyel) iş gücü kaynağında bulunmaktadır. Diğer taraftan Yugoslavya ve Romanya'dan sonra en fazla ilticancın olduğu ülkemizden iş bulma umuduyla Avrupa'ya giden binlerce işsiz olduğu gözönünde bulundurulmalıdır.

Her yıl işten atılan işçileri de hesaba kattığımız zaman işsizlik %7-8 değil, %22'lerinde üzerinde olacaktır. "İşverenlerin, sendikasıyla işbirliği ve maliyetleri azaltma amacıyla son 4-5 yıl içerisinde 465 bin 160 sendikali işçinin işine son verildi. Bu rakam orta büyüklükteki 10 sendikaların yok edilmesi anlamına gelir" (Milli-

Devrimci ateşle sanat arasında nasıl bir ilişki vardır? Devrimci ateş, uyuyan büyük zenginliği açığa çıkarır. Bin yıllık sırları, benzerini görmediğimiz harikaları, öğretici ihanetleri, prizmanın yakalayamadığı renkleri, yaratıcı entrikaları; geleceği yüklenen, beklenmedik karşıtıkları, meydanlara döker. Kuşku, cesur ve meraklı yığınları tanıtır bizi. Eleştiriler, sorular, öneriler ve kararlarla ilerleyen acayip kalabalıkların içinde buluruz kendimizi.

Devrim, sanatı çağırır. Açığa çıkardığımız zenginlikleri kavraya, özümle ve sanata dönüştür, der ona. Doğuşa dikkat et, değişen karakterleri yakala, insanın gelişen yeni yeteneklerine yer ver, çok uzak geleceğin açığa çıkan tohumlarını eserin özüne ek, der ona. Devrimin çağırışı çok güçlüdür. Bu çağrı, sanatın, koşturacağı yerleşen poposunu güç bela kımıldatır. O, devrimin alanına, yarattığı sürprizler deryasına dalıncaya kadar (dalarsa tabii), devrim kendi bağrımdan kendi sanatını doğurur. Geppencecik, atak, devleşme arzusuyla yanan, arkadan gelen ve eski olan her şeyi saldıran belalı sanatını...

Don Kişot, memleketin en akil almaz zirvesine çıkar etmiş. Tüfeğinin nazarı, çoban yıldızı gibi parlıyor ve memleketin gündemini bozuyor. "İnsanın doğanın tahribatını iptal edelim, insanı değil eşyayı güdelim!" diye bağırıyor Don Kişot. Kuşatılmış, bin kez ölmüş dağlarda. Gökten yağan ateş, sac gibi ısıtıyor, akkorlandırmış toprağı. Bu bir destan durumdur. Uçuruma yuvasın tepeli serpenin bile dikliğini çekiyor bu durum. Homeros ya da Cervantes, mezarından kalksa bu durumu yazar. Ama mevcut ciddi, oturaklı, ilericil sanatın küllü kıpırdamıyor. Neden? Çok mu ciddi işlerle uğraşıyor yoksa o?

En güzel şeylerden birisi de, devrimci ateşin- sekte ve "serseri" olmamasıdır. Kendi bağrımdan kendi sanatını doğurması esastır. Ama bir de, bir başka şey var. Bir başka, bir büyük hüner: Kendi dışındaki sanatı etkilemesi, onu, yaşamın yaratıcıları ve tüm insanlık için yeniden yaratılması uğruna seferber etmesidir. Bir şeyi dönüştürmek, yaratmak daha zordur. Bilgi ve deneyim hazinesinin, gücünün ve birikiminin, dönüşmesi zordur. Bu ise keremle olmaz. Sırf, sanat alanında, onların perspektifini açarak, onlara dönüşme ve atılım yollarını göstererek de olmaz. Devrimci kıvılcımın ya da ateşin, her şeyden önce, tüm alanlarda doğru bir politika iz-

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Ateş ve Sanat

lemesiyle olur. Yankısını, yığınların özverisinde ve vicdanında bulabilecek, onları mimarlar ordusuna dönüştürebilecek doğru taktiklerle olur. O sarsımaya, dönüşme gibi görünürken sürekli sanatın dönüşmesi, yaşamın kötü bir tarza dönüştürülmesine bağlıdır. Genç dönüşen şeylerden korkmamalıyız.

Eski, oturaklı, muhterem sanat hazretleri, fillizlenmekte olan devrime, yani halkın bağrımda parlayan çığm kıvılcımına, ürpererek bakar. Gardanı seğirirken, "Terör!" diye mırıldanır. Yedi kat yeraltındaki kıpırtıları, narin estetik duygusunu ve sevgi yeteneğinin neşteriyle ayan eden zat-ı alleri, kıvılcıma gizlenen büyük geleceği göremez. Niye göremez? Niye göremez sorusunu, sanatın kutsal resmîyet dünyasında, devlette olan ilişkilerinde, gezen cindlere sormak gerekiyor.

Kıvılcımın, saygıdeğer sanata güven vermediği bir gerçektir. Yadırganacak davranışlar içindedir kıvılcım. Marş okur gibi sarkı söylüyor. Kurşun ışıkla- rıyla donatıyor gülmeyişini. Şiiri başkına gönderiyor. Eski olan her şeyi saldıran, onun bağrımda- ki büyük değerleri görme yeteneğini her zaman gösteremiyor. Kalın kitaplar okuyor ama kalın romanlar okumaya zaman bulamıyor. Şafağın söküğüyle birlikte, geceye sığınıyor. Açlığını inancıyla doyuru-

yor.

Eski, demokratik sanat, kendinden önceki devrimci kıvılcımlara sempatiyle bakar. Kendinden sonrakilere ise, farkında olmadan hazırlar. Onun ayrıklığını, muhalefet güdüsünü, güçlü demokratik dokusunu, ilmi ilmi örür. Bolşevik ateşle ve onun ilk kıvılcımında, Radıçev'den Puşkin'e ve giderek Dostoyevski'ye, Turgenyev'e, Tolstoy'a ve Çehov'a kadar uzanan güçlü demokratik zenginliğin, besleyici yapı- cı payı büyüktür. Cumhuriyet dönemi edebiyatının, özellikle de, Köy Enstitüleri sonrası edebiyatınının, 71'lerin hazırlanışındaki payı çok büyüktür. 71'lerin ruhunu, mızacıyı iyi kavrayan bir kimse, bu ruhta, demokratik kültüre ve edebiyata ait olan öğeleri, renkleri, ışıkları kolayca görebilir. Kıvılcımın bu noktaya dikkat etmesi gerekiyor. Neye saldıracak, neyi savunacak? Özümlüdeği şeyleri, kendisini besleyen, var eden öğelere saldırsa, eski sanatı kendisine güldürür. Saldırı tatlı bir şeydir. Halk; öfkenin baldan tatlı olduğunu ve yzdu kızarttığını söyler. Geçtikten sonra, yüzü kızartmayan öfkelerin erbabı olmaktadır en iyisi.

Eski, demokratik sanat, kıvılcımın ilk çıkışı, gelişmesini, deneyimsizliğini, acayip ışıklarını, yadırganabilir. Hatta ona "terör" diyebilir. Kıvılcımın yangın haline gelerek milyonları sarması durumunda ise, ürkek adımlarla ona yaklaşır, onun sağ cenahında, onunla birlikte yürümeye başlar. Hiç belli olmaz. Onun karşısında yer alabileceği gibi, dönüştürerek, onun en zinde, en radikal ögesi haline de gelebilir. Büyük kargaşalar, büyük ve affallatıcı sürprizlerle birlikte gelir.

Sosyalist sanat da dahil, tüm sanatlar, kendilerinin sonra ortaya çıkan parlak kıvılcımlara (bu ister bir sanatçının ürünüdür, isterse toplumun bağrımda ortaya çıkan) kuşkuyla bakarlar. Çin sosyalist sanatı, milyonların bağrımda, fillizlenmekte olan kültür devrimine, bu yıkıcı, ele avuca sığmaz belaya, hilkat garibesine, kuşkuyla, ürpertiyle yaklaşıtı. Kendisini onun saflarında buldu, ama birden değil, onun milyonlara mal olmasıyla birlikte yavaş yavaş...

Her devrimin ilk kıvılcımında, insanı çarpan, ürperten, korkutan, kaçırın bir yan vardır. Yaşamalarını, süreklilikleriyle yenilemeyenler, bu kıvılcımı, kendî nabızlarına, gözbebeklerine yerleş-tiremezler.

Kayzersultan'ın ettikleri

Benim de masal anlatıcı bir dedem vardı. Zamanın yerel valisini teslim alıp ata tersten bindirendi. Adı Aydın'dı. Herkes ona Aydinâğa derdi.

Anımsarım. Biz bir doruğa çıkardık sırtını- zı tarihe yaslar uzun uzun söyle- şirdik. Arkamızda Hozat geceleri önümüzde Eğin türkülleri akardı. Aslında dünyanın tüm sabahları bir ve aynı degildir. Herkes önünde sonunda kendi sabahına uyanır. Ve herkesin bir masal anlatıcısı mutlaka vardır. Çünkü Pascal der ki; "hiç kimse öldüğünde arkasında bir şey bırakma- yacak kadar yoksul değildir."

Örnek mi? İşte size Xelat Hatun! Xelat Hatun da kim diyeceksiniz? Xelat Hatun son günlerde okuduğum bir kitabın baş kişisi. Kitabın adı "Nenemin Masalları". Yazan "Serdar Can".

Serdar'ın nenesi ona her masal anlatışta dermiş ki; "bak yavrum, aslında bütün bu anlatıklarımı pek de sevmediğimi biliyorum. Ama benden geriye hatıra kalacak bir şey varsa oda bu masallar ve destanlardır. Çünkü sana bunların dışında bırakacak başka hiç- bir şeyim yok. Bu yüzden beni mümkün mertebe iyi dinlemeli- sin!"

Gerçekte bir Ermeni kızı olan bu yaşlı bilgenin ilk adı Xelat'ımış. İlk kocası öldürüldükten sonra müslüman olmuş adına bu kez Rindé demişler. Üçüncü kocası ise adı Rindé'den Aysşe'ye çevirmiş. Yazar Rindé'den bahsederken "kunalı saçlarında katle- dilen dilersen ve kültürlerin tarihi yazılıydı" der.

"Nenemin Masalları'nda ne mi anlatılır? Bir zamanlar derin nehirlerin

çoşkunca ve de güzelce aktığı bir ülkede iki tatlı kavim yaşamıştı. Ayrı putlara tapımada dışında her yerde ve her şeyde hep beraber- lermiş. Kavimlerden biri sarı diğeri yeşil puta taparmış. Birbirle- rine kız alıp vermezlermiş ama çayırlarda bayırlarda ve dağlarda göz süzmelerle ısmarlarla türkü tadında bir hayat sürerlermiş.

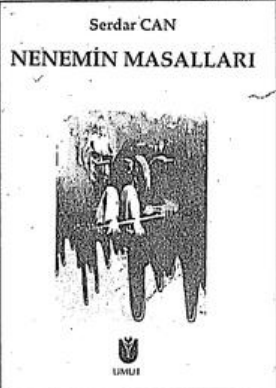
...Ve bir de Kayzersultan var- mış, Kayzersultan oranın, ülkede param, talanın ve kötülükün timsaliymiş. Askerleri fermanları- ye-haremi varmış. Ordusuyla ve zulümüyle halkların baş belasıymış.

Kitap Kayzersultan askerliğini- nin ki o zalim Dehaq'ın askerlerin- ni bu yeryüzü cennetini kasıp kavurmaya karar verdikleri dö- nemi anlatıyor.

Bir taraftan ordunun fermanı öbür taraftan ağanın softanın fet- vası ve o bildik xela(kutluk) zama- nı...

Kayzersultan askerleri yetire- mediği topraklarda dinsel ayrık- lıkları da körukleyerek yeşilput- severlerin sarıputsever kavime yapacağı her şeyi mübah sayar ve iki halk arasındaki destansı gü- zelliği asgari zamanda bozarlar. Artık halkların kardeşliği yerine kinin nefretin ve intikamın kötü- lüğü geçmiştir. Bir zamanlar aş- kın yüzü sayılan bu ülke acılarına kılıkliarla ve o büyük Ermeni tehciriyle bir çırpıda bir büyük tarihsel haksızlığa garkolur gi- der.

Yazar, neneninin ağzından duyduğu tüm bu olup bitenleri aynı zamanda kafasında bir kim- lik sorgulamasına dönüştürür. Ve yaşlı bilgenin o ünlü tekerle- mesini (O yiğit ki soyunu tarihin- i tanımiyor bilmiyor! Unutma, sakın unutma! İki cihanda da o

eşektir eşek!) bize anımsatarak kitabını ta baştan "bir buçuk milyon mazlum" adadığını ilan eder. Böylece nenenin kah döverek kah söverek kah seveceklettirdiği o trajik masalların öznesine de vefasızlık etmemiş olur. Çünkü anımsarsak, yaşlı nene bunların dışında geride hatıra sayılabilecek başka hiçbir şeyinin olmadığını söyleyip dururdu.

"Nenemin Masalları" aslında milliyetçilik sendromunun alabil- diğine kabadığı şu son yıllarda, bir zamanlar halklar arasında- daki naif güzelliğin, kardeşliğin ve barışın egemenlerce nasıl da bozulup yokdedildiğini, oysa bu tür oyunlara gelmenin bedelinin halklara nelere mal olduğunu- bir nenenin ağzından üstelik-son derece trajik anlatımlarla dışa vuran ilginç, çarpıcı ve bir o kadar da mütevazı bir ilk öykü çalışması. Yer yer sıradanlığa (anlatı tekniği açısından) dilsel eklentizme ve saireye düşse de akış- şı serbest ve de rahat.

Yazarın kendi etnik kimliğini de sorguladığı böyle bir ilk çalış- mada öyle ahım şahım bir edebi- tat aramanın boşnalığını bil- mem anımsatmaya gerek var mı? Haydar OĞUR

GİTARLAR, FLÜTLER TUTSAK

Ekin Sanat Merkezi başladı

Ekin Sanat Merkezi 18.Nisan.1993 günü birkez daha polis tarafından basıldı. Pazar günü saat 16.00'da çok sayıda sivil ve resmi polis önceki adı Ankara Kültür Merkezi olan Ekin Sanat Merkezi'ni kuşattı. Çalışmalarını aynı büroda sürdüren Kültür Sanat'ta Tavr Dergisi çalışanları, Grup Ekin, Ankara Halk Sahnesi, Grup Güne Türkü, Ankara FOSEM, Ekin Korosu elemanları, ESM'yi ziyarete gelen çok sayıda misafire toplam birlikte 85 kişi gözaltına alındı. Sanatçıları suçlu bulunursa suç alelileri de malum! Grup Ekin ve Grup Güne Türkü'nün estrümanlarını, AHS'nin kostümlerini, Ankara FOSEM'ın fotoğraf ve diğer arşivlerini Slayt makinası, kamera ve kipleri çuvalağara doldurarak gözaltına alınmıştır.

Kültür Sanatta Tavr bürosu, 1991 Şubat'ında yine buna benzer bir saldırıya uğramış, gözaltına alınan sanatçılar 16 gün süreyle işken- ce görmüş, TV'de boyunlarında yaftalarla isimleri yazılıp terörist olarak lanse edilmişlerdi. Daha sonra suçsuz bulunarak bırakılmışlardı. Ekin Sanat merkezi, Ortaköy Kültür Merkezi, Grup Yorum, Grup Ekin/Ayshe Gülen Halk Sahnesi, AHS, FOSEM, Tavr Dergisi, Grup

Özgürlük Türküsü'nün yaptığı ortak basın açıklamasında "Böyleci basılar ve engellemeler gelişirken, Kültür Bakanlığının bunlara gözyu- marak, kültür sanat alanındaki karar- namereleri ve açıklamalarını samimi bulmuyoruz. Zavaahiri kurtarma çabasından başka bir şey değil; 'Kültür merkezlerinin korunması ve geliştirilmesi' ile ilgili gözaltıcı kararların ve açıklamaların yanında bir kültür merkezinin basılması ve kapatılması çelişkidir. Oynanan demokratik siyasetin bozulması, kültür ve sanat da dahil olmak üzere tüm demokratik muhalefet unsurlar üzerinde baskıların kaldırılmasını, ESM'nin kapısına vurulan- mührün sökülmesi için tüm aydın sanatçı, ilericil-demokrat kamuoyu- nu yanımda olmaya, yapılan bas- kıları teşhir etmeye çağırıyoruz" dediler.

Baskın sırasında uğradıkları maddi kaybın 150 milyon civarında olduğunu belirten Ekin Sanat Merkezi, maddi dayanışmaya katıl- mak isteyenler için banka hesap numarası verdi. Türkiye İş Bankası Banka Hesap No: 4128 2955382. 18 Nisan'da gözaltına alınan 85 kişiden 51'i 20 Nisan'da serbest bırakıldı. Kalanlar 30 Nisan'da mah- kemeye çıkarılacak.

Söz artık onların...

Çok değil, bir kaç yıl öncesine kadar "Kürt" diye bir halkın olmadığı "bilimsel" olarak açıklanmıştı.. Sözkonusu "bilimsel" açıklamaya göre Kürtler aslında Türk olup, dağda yürürken ayaklarının altında ezilen karnı çıkardığı "kurt, kurt" sesleriyle "Kürt" diye çağırıldılar.. Kültürlerin araştırılması, incelenmesi konusunda Hacettepe Üniversitesi'ne bağlı "Hititoloji" ve "Sümeroloji" kürsüleri kurmuş olsak da, "Kürtoloji" diye bir kürsünün oluşumuna "tahammül" edilemeyeceği yukardaki "bilimsel" açıklamayla belirlenmiş oldu.. Herhalde yaşayan bir "Kürt" olmadığı zaman Etnoloji ve Antropoloji alanında bir araştırma sözkonusu olabilir. Siz hiç yaşayan bir Hitit ya da, Sümerli gördünüz mü?..

Şairler her zaman Anadolu'nun Kültür mozaiğinde halkların renkliliğini şiirlerine yansıtımlardır:

"Ovanın bir ucu Koçhisar

Bir ucu Konya
Beride Tuz Gölü, Hasan Dağı
Öbek öbek Kürt ve Tatar köyleri
Karağandere, Acıpinar, Çardak
Sonra alabildiğine açık
Alabildiğine sarı
Toprak toprak toprak
Ev toprak dam toprak
İnsanların benizleri toprak"

Oktaç Rıfat'ın yukardaki dizelerini "Bulut" adlı şiirinden aldım. Bir bulutun üstünden bakıldığında Anadolu halklarının renkliliğini görebilirsiniz. Yukardan bakıpta bu gerçeği göremeyenler ancak "kuş" beynileridir!..

Kürtçe uzun yıllar yasaktı... Günümüzde özgür bir dil midir?.. Türkçe "Özgürlük, Devrim, İnsan Hakları, Barış sözcükleri" "sakıncalı" sayılırken Kürtçenin özgür bırakılacağına inanabilir miyiz? "Marmara" sözcüğünün ba-

şına "The" takısı getirilip "The Marmara" diye bir otelin adı yapılırsa, yani Türkçe "Amerikan tarzı" bir yaşama kaydırılacaklardır yasaklanan Kürtçenin özgürlüğüne kavuşacağı hiç de, gerçekçi değildir. Atilla İlhan "Memleket Havası" adlı uzun şiirinin bir bölümüne "Kürtler" adını vermiştir:

"usul usul karanlıkta kürtçe konuşular ağaç suratlı iki adam kürt olduklarını bilmiyordum ne dediklerini anlamadım birdenbire konuşular dağların umum susmuşluğunda dinlenip dururken sonbahar"

Kürtçe uzun yıllar "karanlıkta" konuşulan bir dil olmuştur. Aydınlığa ise ancak emeğin sömürülmediği bir dünyada kavuşabilir. Refik Durbaşın şiirleri arasındaki bahçelerde Kürt gelinlerine rastlarız:

"Yirmibeş yaşında. Yeni bıyıklı uzun Erzurum kasketli ve cömert güneyden kuzeye serseri bir kış günü. Yirmi altı yaşında uzun trenler, kalabalık yaylalarla geçeyim kürt gelinlerinin bahçelerini..."

Şiir kitaplarındaki "Kürt" sözcüğüne bakmadan (Kitap okuyorlar mı, ki?) "Kürt yoktur" yaygarasını koparanlar üç şairden yaptığımız antılar karşısında ne yaparlar bilmem ama, Atıl Behramoğlu kültür düşmanlarının oyununu kimlerin bozacağı anlatır bilizlere;

"Elbette vardır bir diyeceği, bir haberi Bir kaçağa çay sunan Kürt kadınının Dağlar dilsizdi, yalçındır Ama gün gelir bir diyeceği olur onların da Ve dağlar, ıssız tarlalar başladı mı konuşmaya

Susmazlar bir daha, söz artık onlarındır." Ali Nejat

Nazım'a özgürlük yürüyüşü

Nazım Hikmet'e vatandaşlık hakkının tanınması için İstanbul'da 500'e yakın insandan oluşan bir topluluk "Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Vakfı'nın" düzenlediği bir yürüyüş yaptılar.

İçlerinde Nazım'ın kızkardeşi Samiye Yalırım'ın ve eski, yeni milletvekillerile sanatçıların da olduğu kitle Nazım'a 40 yıl önce yapılan haksızlığın giderilmesi için Beyoğlu PTT'sinden Kültür Bakanı Fikri Sağlar, diğer bakanlar ve Başbakan'a Nazım'ın "Kuvay-ı Milliye Destanı" adlı kitabını postaladılar.

Kültür-Sanat alanında insan hakları ihlalleri

IHD İstanbul şubesi kültür komisyonu 1992 yılında kültür ve sanat alanında yaşanan sansür, yasak, baskı ve saldırıların basından taradığı dökümlerini bir broşür halinde yayınladı. IHD Kültür Komisyonu bu faaliyetini dörder aylık dönemler halinde 1993 yılında da derlemeler halinde kamuoyuna sunmayı tasarlıyor. Broşürün sunu bölümünde "Yalnızca Kültür ve Sanat alanında yaşananların derlenmesinden çıkan sonuç, yaşamın öteki alanlarında neler olabileceğinin korkunçluğunu gösterebilir" deniyor.

USTALARDAN

Basımevindeki kardeşlere

Geceleri hepimiz bir kumaş dokuruz
İşimiz gücümüz görmek karanlıkta
Görmek, anlamak ve yapmaktır
yar olmak ya da olmamak

İnanmak gerek, inanmak
Elimizde kardeşler elimizde bu
İyi olmak özgür olmak elimizde
Bozmak elimizde alınyazısını

Bir bahar özlüyoruz güllü çiçekli
Mutlu yarınlara bekliyoruz güzel yarınlara
Aydınlıklar sarsın dört bir yanı
Yıkasın kirini pasını dünyamızın

Paul ELUARD

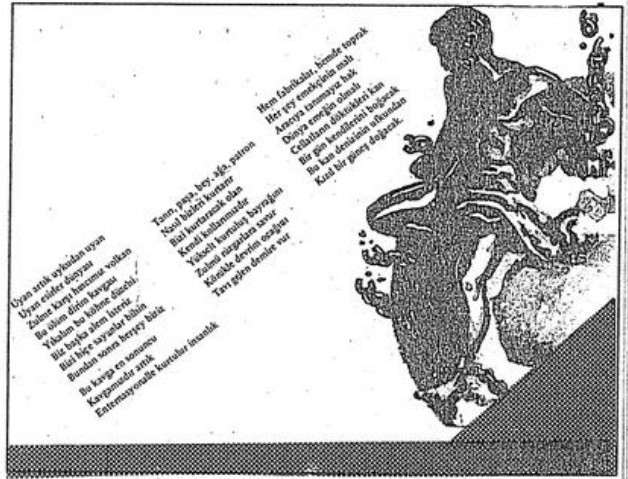
Seçme Şiirler YÖN Yayınları

1 Mayıs'a hazırlanıyorum

Pazar... Gecenin o pıtıraklı yalınzlığının, deli dolu tümceleriyeli kalktım. Çocuk sesleri, umutlar, hüznüler ve sevdalar üzre kalktım. Mayıs yaklaşırken ama havalar soğuktu hala... Günler karanlıktı. Yine insanlar kurşuna dizilmişlerdi. Gazetelerde boy boy fotoğrafları... Anılarına saygı duyarak kalktım. Ben hiç yitirmeyeceğimiz yarını bekliyorum. Daha ötesi, geleceğin içindeyim. Ve neler göreceğimi biliyorum dünyanın. Şimdiden düşünüyorum sınırsız, sınıfsız insanlığı. Nasıl ki, Nasrallah İsa'nın "hayatının her anı bir çatışma, bir zaferdir" ve KAZANCAKIS, "acıdan, günahla çağrılardan veya ölümden korkmamasını gösteriyorum ona. Çünkü bunların üçü de yenilebilir, yenilmiştir de" diye öğütüyorsa, ben de hak veriyorum hayata. Gelecek kötülüklerin yenildiği utku günlerinin kesinleşmiş tanımıdır. Zulmün, onursuzluğun ve teslimiyetin vaat ettiği ucuz ödüllerin çağrısına kulak asmamaktır. Ve Mesih'in başındaki dikenli taç; elmas, yakut ve akik taşlarından oluşmuş yedirenk çiçekli bir tüveyce döndüğüdür.

"Tanrısızlığın ve devrimi sevmenin bütün nimetleri" düşlerimin en alaca odasına konuk oluyor. Kalleşçe vurulan insanların o çocuksu yüzlerini bir güzele sindiriyorum içime. Gültümsemeler çoğalıyor, 1 Mayıs'a hazırlanıyorum: Emeğin ve karanfillerin "ter ötesi" bayramına. "İnsan bir küçük dünyadır" (DEMOKRİTOS)

Şimdi kulaklarımda geniş bir zamana dağılmış ezgiler. Kâh Mahzunî'den, kâh Pir Sultan'dan; Sultanı-Yegâh bir saz eseri de olabilir, Vi-valdi'nin flüt konçertolarından biri de. Belki de bir çobanın dağ başında ağzına doladığı bir ıslık. Fundalıkların arasından kalkıp, koyaklarda yankılanan ve bize değin ulaşan Kürdistanlı bir ezgi. (Gerillanın mırıldanarak söylediği)... İpek mendilli bir halay belki... Yitmiş bir pusu

sonrası güzelim sevdalımsı... Tüm bunları düşünürken Cemal Süreyya giriyor araya:

"Kan var bütün kelimelerin altında/Bir gül al eline söz gelini/Kan var bütün kelimelerin altında/Şeşer o kandır senin güllüğün/sızmıştır hayatın derinlerini/Şeyahıtır orada kırmızıdır/daldan dala atılır/sever çocuklara anlatılan masalları/Ama iş savunmaya gelince/Yalnız alevi savunur/Ve güneşin solmaz çekirdeğini/Yalnız doruklarda/umulmadık bir gün olabilir bugün/Kanvar bütün kelimelerin altında."

1 Mayıs umulmadık bir gün olabilir. Kan, isyanla taşan bir damla olabilir hayata.

Çocuk sesleri çoğaldı. Vakit öğleyi geçiyor o zaman. Yağmur başladı, meydanların şimdilik sesi soluğu yok. Alınlardan süzülen ter damlacıkları gibi yağıyor yağmur... Sakin ve ahenkli. İslan karanfillerin kokusu işçi tutumlarının yakaladığı sınıyor sanki.

Halkımın o güzelim gülüşünü bahara adanmış bir eylemin verimli toprağına Bırakıyorum ve karşıyorum 1 Mayıs'ı bir şiirle:

"Ey çiçek açma ayı, ey değişimler ayı
Sen ey bulutsuz Mayıs bıçaklanmış Haziran
Hiçbir zaman unutmayacağım ne gülleri ne leylakları
Ne de ilkbaharın bağrında sakladıklarını hiçbir zaman

Mayısta ölmüş dostlar için
Sadece ama sadece onlar için
İncelik olma kafiyelerinde
Gözyaşların gibi silahların üstünde

Ben hep şarkı söylemekteyim orada
Mayıs'ta ölen dostların arasında
"Louis ARAGON
Hoşgeldin 1 Mayıs..."

Sevil TAYLAN

İstanbul'dan film günleri geçti...

Eşçinsellik, sanatçının öznel dünyası ve konjonktürel ağırlıklı bir dizi filmi öne çıkararak seyirciyi adeta öksüz kuran 12. Uluslararası İstanbul Film Festivali nihayet bitti. Geriye elektronik alt yazılardaki o her zamanki bildik yanlışlıklar, Simultane çevirilerdeki garip diksiyonlar, gündelik programlardaki ani değişiklikler gibi negatif izler dışında farklı olarak değişik ülkelerden, değişik duyarlıklarla bizi sarıp sarmalayan anımsanmaya değer filmler kaldı.

Ben burada festival boyu izleme olanağı bulduğum bir sürü filme değinme keyfi (çünkü böyle bir şey hem dergi sayfalarına sığmaz hem de işlevsel olmaz) **Özgür Gelecek** sayfalarına girmesinde bir şekilde işlevsel yarar göreceğine inandığım kimi filmlere değinmeyi uygun buluyorum.

Bunların başında da hiç kuşkusuz "İşçi Sınıfı Cennete Gider" adlı çalışma geliyor. Elio Petri'nin politik üçlemesinin en ünlülerinden biri olan "İşçi Sınıfı Cennete Gider" sabahın karanlığında fabrikaya giren akşam karanlığında çıkan ve böylece dışarıdaki devrimci öğrencilerin deyimleriyle "güneş yüzü bile görmeyen" orta yaşlı bir İtalyan metal işçisinin trafik yaşamını anlatır.

Ama Massa (Grian Maria Volonte) günün birinde parmağını bir iş kazasında kaybettiğinde her şey değişir. Yönetmen, yani Lau "Yeni Gerçekçilik Akımı'nın büyük ustalarının yanında yetişen ve "Marksist" olarak tanınan Elio Petri, kamerasını çok ironik acımasız ve son derece entellektüel bir matraklıkla işçi Massa'nın üzerinde yoğunlaştırarak aslında onun bireysel dramının geri planındaki toplumsal, düşünsel ve cinsel kombinasyonlarını eşler. Kazadan sonra dayanışması işçilerin safında yer alan ve birikmiş bütün öfkeleriyle bu kez de aşırılaşan işçi Massa fabrikadan kovulur kovulmaz bir büyük depresyona girer. Artık sonunun bir zamanlar amcasının başına gelenler gibi bir psikiyatri koğuşu olacağından korkmaktadır Massa. Oysa amcası (belki de) barbar kapitalizmin bu simgesel aygıtı olan fabrikanın ağır koşullarına karşı direliği bir protesto biçimi olarak seçmiştir. Gerçekten çok akıllı ve felsefi laflar etmektedir çünkü.

Yönetmen kapitalizmin işçileri basit makinelerin basit dişlileri haline getirecek nasıl da içgüdü ettiğini, onların düşünsel, cinsel, toplumsal etkinliklerini darlaştırıp yoksunlaştır-

diğini ve hayat karşısında kabalastırıldığını bize son derece alegorik ve çarpıcı sahnelerle verir. Bir taraftan da teorik olarak çok retorik şeyler söyleseler de işçi sınıfıyla bir türlü örtüşmeyen öğrenci gençleri usuldan usula "i"ye alır.

Elio Petri 1970'li yıllarda "Her Türlü Kuşkunun Ötesinde Bir Vatandaş Üstüne Soruşturma", "İşçi Sınıfı Cennete Gider", "Mülkiyet Hırsızlıktan Başka Bir Şey Değildir" gibi filmleriyle politik sinemanın önde gelen yönetmenleri arasında girerek çağdaş İtalyan Sinemacılarının önemli isimlerinden biri oldu. 1987'de henüz genç sayılabilecek bir yaşta öldü. Son filmi 1987'de çektiği Jean-Paul Sartre uyarlaması "Kirli Eller" oldu.

Yeni Gerçekçilik Akımı'nın yol açtığı filmlerinden bir diğeri de "Roma, Açık Şehir"di. "Açık Şehir Roma"da yönetmen Roberto Rossellini neredeyse hiçbir kurmacaya gerek duymadan sadece gerçeği saptayan görüntülerle belgesel yakın görkemli bir yapıt sunmuştu.

1944'te Roma "açık şehir" ilan edilmiş olmasına rağmen gerçekte, Nazi ordusunun işgali altındadır. Bir taraftan Alman ve İtalyan rezistansçıların unutulmaz direnişleri diğer taraftan faşizmin belleklerde silinmez zor iş-renc uygulamaları.

Yönetmen Roberto Rossellini'nin yer yer gizli kameralarla, kotardığı bu film ne hazir stüdyolarda çekilmiş ne de star yıldızları kullanmış, üstelik siyah-beyaz fotoğraflar ve yetersiz teknik altyapısına rağmen yine de anti-faşist sinemanın en doruğunda bir başarıya ulaşmış olmasına rağmen bu daha koruyabilmiş!

Tatlı Emma, Sevgili Böbe, İstvan Szabo'nun "Mefisto" ve "Venüsle Buluşma"dan sonra izlediğimiz bir filmi. Szabo'nun sahnesini çok ilginç bir görselelikle açtığı bu film Macar toplumuna kederli bir bakışı içeriyor. Çıplak bir kadın bir doruktan aşağı doğru yuvarlanıp, gidiyor. Ki bu belki de "Tatlı Emma ve Sevgili Böbe"nin yeni sistemdeki yuvarlanmalarıydı. Çünkü taşradan gelmiş bu iki naif öğretmen daha sonraları liberal kapitalizmin yeni olanaklarıyla bir yerlere savrulup gideceklerdi. Böbe fahişe olup intihar edecek. Emma'da çok önceden metroda görüp işgisi çektiği bir çocuğu gibi gazete satıcısı olacaktı.

Ashında "iyimserliğin gücü üstüne yazılmış bir şiir" olarak tanımlanan bu film demokrasi,

özgürlük, insan hakları adına yaşanan gözbağcı bir değişimin paradoksuna çok kızgın ve kederli bir üslupla yanıt veriyordu.

Nina Berberova'nın aynı adlı romanından sinemaya uyarlanan "Eşlikçi Kız"da Claude Miller, Devrim sırasında Rusya'da geçen olayları İkinci Dünya Savaşı'nda Alman işgali altındaki Fransa'ya nakletmişti. Modern burjuva yaşamının bütün nimetlerini ilk kez son derece zengin güzel ve popüler operacı İrina'ya eşlik ederek tadan 20 yaşındaki piyanist Sophie hırslı düşler peşindeyken İrina'nın şahsında umulmadık aldatmalara ve ihanete tanık oluyordu.

1991 Louis Dellue ödülünü alan "Dünyanın Tüm Sabahları" bir Fransız filmiydi. Kalıcı sanat yapıtları yaratmanın nelele maddesi üzerine son derece düşündürücü ve rafine bir çalışma olan bu filmin yönetmeni Alain Corneau, bir zamanlar Costa-Gavras'ın asistanı olarak da hatırlanır.

Filmde insanın varoluşsal öyküsü üzerinde kafa yoran Alain Corneau, kahramanını önce saray müzisyeni yapıp sonra da geçmişine doğru uzupuz bir yolculuğa çıkarır. Paranın, prestijin, saygınlığın meyvelerini fazlasıyla tadan Marin Maris (Gerard Depardieu) böylesine "şerefli" bir konuma nasıl geldiğini zihninde tarttığına yoksul bir ayakta tabircisi olduğunu anımsar ve geride bıraktığı ihaneti ve büyük trajediyi (karısını terkmesi ve ölümüne sebep olması) sorgulamaya başlar.

Vitali Kanevski'nin "Bağımsız Bir Yaşam" 2. Dünya Savaşı'nı izleyen yılların bir filmiydi. Daha önceleri "Kımlıdama Öl ve Diril"den tanıdığımız Kanevski, ikinci uzun metrajlı filmi olan "Bağımsız Bir Yaşam" da son derece çarpıcı görsel çağrışımlarla ve mecazlarla "bizi neyi diğer insanlarla ve kendimize ihanet etmeye sürüklediğini" sorgulamaya götürüyordu. "Kımlıdama, Öl ve Diril"den anımsadığımız Valerka büyümüş ama Rusya'nın uzak doğusunda yaşam hâlâ hiç düzelmemiştir. Hayata hakim olan sertlik ve sevgisizliktir. Bu filmde adeta yönetmen bize "sevgi olmazsa, insan yaşamının hiçbir anlamı kalmaz, hele gençseniz" diyor. Çünkü "insan gençliğinden kopamaz". "Varlığının anahtarı ordadır çünkü" diyor.

Bu yıl ilginç yönetmen Ali Karusmaki'nin "Bohem Hayat" yerine ikame eden Andre Techine'nin "Opme"siyse yönetmenin her zamanki bildik temalarını işledi. Bastırılmış şiddet, boş bakışlarda ifadesini bulan uyumsuzluk, yabancılık, tereddütler, huzursuzluk ve hayat!

Fellini ise artık onu işsiz bırakma cesareti-ni gösteren modern topluma adeta meydan okudu.

"Ayn sesi"nde bu çok akli topluma yabancı kalarak "Üşütüklerin" safında yerini aldı. "Üşütüklerin Şiiri"nde esinlenerek kotardığı

bu filmde modern toplumun tüketici kaosunda hâlâ "aya-mehtaba, kadınlara, aşka, mutluluğa inanır ve inanmaya devam eden 'uçuk'ların olduğunu gösteren televizyonun ve şiddetin yabancılaşması ve erozyonu artırdığı böyle dekadran bir toplumda ancak hayal aleminde mutlu olunabileceğini "söylemeye çalıştı.

"Tatlı Hayat"ta da "Skandal Avcısı" bir gazetecinin şahsında sahte değerlerin peşinde sürüklenen kokuşmuş burjuva çevrelerinin amansız bir kritiğini yaptı. Ona göre bunca değersizliğin orta yerinde ancak tatminsizlik, yüzeyesellik ve düzyesizlik irtilebilirdi.

"Sekiz Buçuk" adlı otobiyografik baş yapıtında da Marcello Mastroiani'nin şahsında kendi "yaratma krizi"ni anlatıp durdu. Visconti'de "leopard"da, çakalların, leopardların yerine ikame ettiği bir dönemi anlattı. Devrimci Garibaldi'nin dağlarından yankılı gelen tüksek seslerinin eşliğinde bir dönem kapanmak üzereydi. Aristokrasinin kiliseyle elele veren iktidarı çatırdayıp durmaktadır. Kendisi de bir aristokrat olan Salina Prensi bu gelişmeyi önceden gördüğü halde tarihin "geçiktirilebilir ama kaçınılmaz ilerleyişi karşısında" garezsiz kalır. Çünkü artık haris burjuvaların hüküm zamanı gelip çatmıştır!

Çıplak bir kadın bir doruktan aşağı doğru yuvarlanıp, gidiyordu. Ki bu belki de "Tatlı Emma ve Sevgili Böbe"nin yeni sistemdeki yuvarlanmalarıydı.

Sorun Yayınları	
Kriz Nasıl Aşılabilir? Dizisi: Dr.İ.Belek-Dr.E.Nalçacı-Dr.H.Onur.O.-Dr.F.Ardıç ★ SİNİFSİZ TOPLUM YOLUNDA TÜRKİYE İÇİN SAĞLIK TEZİ 20.000	
Coşkun Adalı -Dr. İlker Belek-Hüseyin Kayınbekman- Temel Demirel-Yücel Demirel-Sırrı Öztürk- Nihat Varol-Mustafa Zeyrek ★ SOSYALİZMİN SORUNLARI ÜZERİNE AÇILIM TARTIŞMALARI 35.000	
İlker Belek-Temel Demirel-Yücel Demirel- Orhan Gökdemir-Sırrı Öztürk-Müstüm Şahin ★ DİSK'İN "ÇREN TEZLERİ" VE SOSYALİST TAVİR 26.000	
İlker Belek-Eriş Bilaloğlu-Gökşel Demirel- Temel Demirel-Yücel Demirel-Ercan Okudan- Hüseyin Kayınbekman-Mert Yiğit ★ TOPLUMSAL DİNAMİKLER VE ÖRGÜTLENME EKSENLERİ 36.000	
Vehbi Ali-İlker Belek-Eriş Bilaloğlu- Temel Demirel-Yücel Demirel-Saltuk Ertop- Orhan Gökdemir -Hüseyin Kayınbekman- Arif Şale-Sacit Şen-Songül Türkmen ★ SOSYALİZM "YENİ DÜNYA DÜZENİ" TÜRKİYE 26.000	
Gökşel Demirel ★ ÇEVRE SORUNLARI VE KAPİTALİZM 24.000	
Dr.F.Ardıç-Dr.M.Baytemur-Dr.İ.Belek- Dr.E.Bilaloğlu-Dr.B.Kılıç-Dr.E.Nalçacı- Dr.H.Onurçulları-Dr.A.Soyer ★ SAĞLIK "REFORM PAKETİ" NEYİN PEŞİNDE 24.000	
* Tek kitap siparişleri posta pulu karşılığında, * Toplu siparişler (beşer-onar adet) % 25 indirimli-ödemeli, * Yurt dışı siparişler, üzeri fiyat ve PTT giderleri eklenecek, * Kitabevlerine ödemeli-indirimi gönderilir.	
Sorun Yayınları Piyerloti Caddesi No: 85 D/2-A Çemberlitaş - İstanbul Tlf: 518 44 78	
KİTAPÇILardan ARAYINIZ	

UMUT YAYIMCILIK KİTAPLARI		
Muzaffer Oruçoğlu	Nihat Behram Ser verip sır mermeyen komünist önder	Muzaffer Oruçoğlu
KAHRAMANLIK KILAMLARI	İBRAHİM KAYPAKKAYA	NEWROZ
Oğul Saâoak No. 16/2 Sultanahmet İSTANBUL TEL: 516 25 38 FAKS: 518 23 23	ÇIKTI!	ÇIKTI!
Muzaffer Oruçoğlu	D.D.S.B	Serdar Can
TOHUM	Devrimci Demokratik Sağlık Emekçilerinin Sendikâ Anlayışı	3000 YILIN DESTANI
3. Baskı ÇIKTI!	ÇIKTI!	ÇIKTI!
68 kuşağının dağa vuran ateşi, ML teörinin, özverinin ve cesaretin şafağı, gerçek kahramanlar ve gerçek olaylarla dokunan bir devrin ROMANI	Y.D.G	Meral Güneş
	Demokratik lise mücadelesi ve Halk Demokrasisinde lise eğitimi	BEŞİKÇİ'NİN SAVUNDUĞU GÖRÜŞLER ÜZERİNE
		TOHUM'A TÜRKÜ
		Kemal Dinç Fikret Oral Kaseti
		ÇIKTI!

Türkiye Solu PKK'nın Ateşkes tavrına nasıl bakıyor?

TKP-ML (Türkiye Komünist Partisi-Marksist-Leninist) "...Ulusal politikalar burjuva politikalarıdır. Ezilen ulusun ulusal-çılığı, içinde demokratik-ilerici öğeler taşısa da, burjuva özü değişmemektedir. Yoğun ulusal zulüm ve sömürünün varlığı, ezilen ulus burjuvazisini dönem dönem bu zulüm ve sömürüye karşı tavrı almaya, savaşmaya itebilmektedir. Ancak burjuva öz, bazı dönemlerde de anlaşmayı-uzlaşmayı öğretilmektedir. PKK'nın bugün geldiği nokta bu durumun tipik bir örneğini sergilemektedir. "Sömürgeci, "faşist" dediği T.C'ye karşı bir yandan en "radikal" çıkışı gerçekleştirirken, diğer yandan gelinen aşamada "faşist" dediği bu güce "zeytin dalı" uzatabilmektedir.

"Federasyon" talebi dahi yoktur. Sadece "federasyon kapısının açık bırakılması" nı "şimdilik" yeterli gördüğünü açıklıyor.

"Bir tek eylemim dahi yok" diyen PKK lideri, faşist, "sömürgeci" T.C'den Türkiye'ye dönmek için "asılmayacağına dair güvence" istiyor. Faşizmi vereceği güvencenin karşılığını ne olacağını biz biliyoruz ve eminiz ki Öcalan'da biliyor! Daha önce Kürdistan'a dönüşünün "şahh" olacağını dem vuran Öcalan, bugün ise sürgünden dönen bir mülteci liderin ağzıyla konuşmaktadır.

Eğemen sınıflar bugün her zamankinden daha çok silahlı mücadele yürüten PKK ve partimiz silahlı mücadeleden vazgeçmeye çağırıyor. PKK bugün yanıt veriyor. Ama, partimiz TKP/ML yürüttüğü gerilla savaşını sürdürmektedir. Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirip, Demokratik Halk İktidarını kurana kadar silahlarını asla bırakmayacak, gerilla savaşını sürdürecektir. Partimiz ve çeşitli milliyetlerden halkımızın bundan en ufak tereddüdü olmamalıdır.

Partimiz TKP/ML- silahları ellerinden alınmak istenen PKK gerillalarını içtenlikle TIKKO saflarına çağırılmaktadır.

PARTİYA RİZGARİYA KURDISTAN: "PKK'nın legalleşmesi ve siyasi çalışmalarına izin verilmesi isteği: Kürdistan Sorunu'nun çözümü değildir. Eğer öyle olsaydı, şu anda zaten TC'nin yasallığına sığınan legal bir parti var ve kimileri de sırada bekliyor. PKK'nın legalleşme isteğinden "silahlı mücadelenin tasfiyesi kastediliyorsa" -ki özü bütündür- bu da siyasi ve fiili bir intihardır."

"Biz, AÇIK DİPLOMASI'den yanayız. Dünya konjonktürü ve özellikle "YENİ ORTA-DOĞU DÜZENİ" içerisinde emperyalist ve sömürgecilerin dayatacakları "çözüm"lere angaje olmamak"; kitle desteğini ve KUKM güçlerinin birliğini sağlamak için bu güçlere güvenmek gerekmektedir..."

PKK (PARTİYA DEMOKRATA KURDISTAN): "PKK, 17 Mart'ta Kürt halkını Newroz'da ayaklandırmaktan vazgeçip TC'ye ateşkes çağrılarını yaptığında devrimci çevrelerin büyük çoğunluğu çağrılarını taktik-manevra olduğu konusunda hemfikir idi. Ateşkes çağrılarının TC ile uzlaşmayı amaçladığını söylemekteki yalnızlığımız 16 Nisan'da ateşkes uzatıldıktan sonra sona erdi. Eylemde radikallerin söylemede uzlaşmacılığı artık somut ve barizken devrimci çevrelere de huzursuzluk ve kıpırdanmalara neden olmaktadır.

Partimiz bu işlevsiz içi boş birliğin ürünü

AÇIKLAMA: Ulusal kurtuluş hareketi önderliği 17 Mart'tan 15 Nisan'a kadar ilan ettiği tek taraflı ateşkesi, 15 Nisan'da süresiz uzattığını açıkladı. Ulusal hareketin önderliği girdiği bu yeni süreci kamuoyuna kendi deyimleriyle "Türk solu"nun anlayamayacağı usta bir taktik olarak lanse etmektedir. Hatta daha da ileri gidip bu taktiğinin ihlamlar kaynağının ML ustalar olduğu pervasızlığını bile gösterebilmektedir.

Yeni gelişmenin ulusal hareketin önderliğinin sıkça kullandığı Mao'nun Çan-Kay Şek kılığı ile görüşmesi biçimindeki taktiğinin neden bu gerici taktikle özdeşleştirilmeyeceğini açıklayalım: Mao bu görüşmede hiçbir şekilde devrim programını pazarlık konusu yapmamıştır. Aksine Çan-Kay Şek'e ısrarla devrim programını dayatmıştır. Ama bugün hepimizin bildiği gibi bu pragmatist burjuva önderlik girdiği süreçte "bağımsız Kürdistan" talebinden vazgeçtiğini açıklayarak, aslında taktiği-

nin "Bağımsız Kürdistan devrimi" programını pazarlık konusu yaparak gerici kitlelere kendi programını dayatmak değil onların vereceği kısmi tavizlerle uzlaşma yolu olduğunu göstermektedir. İlk federasyon çözümünde ulaşabileceğini açıklayan şu anda federasyonu bile pazarlık konusu yapabileceğini açıklayarak -ki bu konuda şu anda kol kola girdiği PSK daha cürretkar davranarak Kıbrıs çözümünü örnek vermektedir- federasyonun dahi geri kısmi ulusal kültürel özerklik talebinin temel alındığı bir rotaya girdiğini açıkça belli etmiştir.

Kısaca "Bağımsız Kürdistan" gibi ulusal burjuva devrimci nitelikte bir talepten vazgeçilerek, federasyonun bile pazarlık konusu yapıldığı bir taktiğinin hiçbir şekilde Mao veya diğer ML ustaların taktikleriyle ilintisi yoktur. Bunların özdeşleştirilmesi ancak burjuva ulusal önderliğin becerebileceği bir iştir.

Ateşkes kararı toplumun her kesiminde

protokolün yanında olmayacaktır. Kürt halkının istemlerini, somutlaşmış taleplerini sonuna kadar, kararlılıkla ve radikal temelde yürütecektir. Uzlaşmacılık Kürdistan'da zaman bulamayacaktır."

PKK VEJİN HAREKETİ: "Vejin hareketi olarak bundan bir yıl önce PKK Genel Sekreteri'nin ne menem bir tasfiyeci olduğunu ve sonuçta kendi çıktığı kaynağa (TC'ye) geri döneceği, dönerken de her şeyi haraçmeza satışa sunacağını çarpıcı örnekleriyle açıklamıştık. Bu açıklamalarımızın karşılığında mevcut PKK önderliği tarafından ajandalık ve işbirlikçilikle suçlandık. Başta Mehmed Şener olmak üzere birçok arkadaşımız tasfiye edildi. Geline aşamada gerçek PKK'liliğin onurunu ve namusunu yatıtmayı, şehitler pahasına yaratılan değerlere sahip çıkmayı esas alan çıkış gerçeklerimiz hayat bulmuştur."

KAWA: "...KAWA, PKK'nın ilan ettiği ateş-kes kararını desteklemektedir. Doğru bulduğumuz bu kararlı başlayan yeni sürecin önünü tıkamamak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş güçleri arasında başlayan birlik sürecini zedelememek ve bu zeminde doğan ulusal devrimci tavrı ve iradeye uygun davranmak için, KAWA savaş ve parti inşa kongresinin aldığı savaş kararının uygulanmasını geçici olarak durduruyor."

TKİH (Türkiye Komünist İşçi Hareketi): "Hiç kuşkusuz, basın açıklaması, federasyon önerisi, Talabani gibi bir ulusal haine verilen rol, Buray gibi karşı-devrimci müttekifleri, FKO'yu öykünülmesini bir arada düşündüğümüzde PKK'nın yeni siyasal taktiklerinin reformist bir yönüne işaret ettiğini, PKK'nın tehlikeli bir uzlaşma yolu ile karşı karşıya olduğunu söyleyebiliriz. Bununla birlikte, her şeyi zaman gösterecektir. Fakat, yapılan açıklamalar önemli tehlike işaretlerini içermektedir. Açıklamalara bakıldığında, bu yeni taktiğinin, devrimci bir taktik, devrimi ilerleten bir manevra olduğunu söylemek mümkün değildir. Zira, bu çağrının en açık sonucu, Kürt halkının Newroz'da girdiği reformist beklenti olmuştur."

ALTERNATİF: "PKK'nın Newroz'da gerçekleştirdiği son çıkarma, politikadan biraz anlayanlar için çok açıktır ki, çözüme giden ana yolu esas olarak Türkiye işçi sınıfı ve halk kitlelerine göstermeye dönüktür. Devletin sömürgeci şiddet politikasının çıkmazını

kanıtlamak, bu devletin hiçbir konuda çözülmesi bir irade olamayacağını ortaya koymak, gerçek çözümün halklarımız arasında kardeşçe birliktelikte olduğunu göstermek, bundan daha iyi yapılamaz."

ODAK: "PKK'nın tek taraflı ateşkes ilanı ile başlayan süreç Kürdistan ulusal demokratik mücadelesinde bir dönüm noktası niteliğindedir. Gelişmeler Kürt hareketinin, emperyalizmin "yeni dünya düzeni" ne uydurolmakta olduğu değişimleri kuvvetlendirmektedir."

PKK ilk kez Kürdistan'daki bütün reformist güçlerle, işbirlikçi Talabani ve Barzani yönetimiyle ve batılı güçlerle paralel bir adım atmakta, anlık bir hesaptan ibaret olmadığı belli olan bir yönelişe girmektedir. Burada, daha fazla kan dökülmesini önleme yolu görünse de çok riskli bir noktadır. Kürdistan devrimci hareketinin "yeni dünya düzeni"nde bir yerlere sıkıştırılıp tasfiye edilmesi tehlikesi büyüktür..."

MÜCADELE: "PKK'nın bu açıklamalarının bir taktik olmadığı ve uzun vadeli bir politika olduğu şu günlerde halk içinde netleşmiş durumdur..."

Ama genel olarak şunu söyleyebiliriz. Halk savaşlarına ilişkin umudunu yitirmek istemiyor. Böyle politikalar olsa da savaşın buna karşı çıkacağını düşünüyor. Savaşın gerilla ile bu kararı alanları ayırıyor. Halkın tavrı alışı, uzlaşmayı savunanlardan daha fazla savaşa devam diyenler etkileyecektir. Halk şimdi yalnızca gelişmeleri dikkatle izlemekle yetiniyor."

EMEĞİN BAYRAĞI: "PKK'nın bağınımsız bir Kürdistan yerine, emperyalistlerin dayattığı G. Kürdistan parçası yanında ve Türkiye'de bir miktar hak ile başlayan federasyona varmaya yetinmeyi öğören açıklamaları, genel stratejiyi bir değişimdir. Bunu, Türkiye'de, TBMM içinde siyasal bir varlık olarak örgütlenme düşüncesini tamamlıyor."

ÖZGÜR HALK: "Özel savaş rejiminin içinde bir önderlik sorunu olduğu ve asıl yönetim erkini hükümet olmadığı, Ateşkes Kürt halkının ulusal demokratik haklarının verilmesi biçiminde bir yaklaşımla karşılık verilemeyeceği biraz olsun kamuoyu nezdinde netleşmiştir. Bu da tek yanlı Ateşkes kararının bir taktik olarak kalması anlamına geliyor."

HEDEF: "Apo'nun açıklaması Kürdistan'da sevinçle karşılanırken Türkiye'de ise adeta bir bomba gibi patlaydı. Konuyla ilgili ilgisiz herkes konuyu konuşmaya tartışmaya başlamıştı..." "Nitekim biz devrimcilerin yıllardır uğraşmamıza rağmen insanlarımız doğru dürüst tartışamadığımız Kürt sorunu bu nedenle yoğun bir şekilde Türkiye gündemine Kürt özgürlük hareketinin dayatması sonucu girmiş bulunuyor."

DEVRİMCİ PROLETARYA: "PKK'nın yeni yönelimleri gün geçtikçe daha fazla netleşiyor ve sınırlı bir taktik geri çekilmenin de ötesinde, bugüne dek izlenen devrimci çizgiden reformizm yönünde bir sapma ile karşı karşıya bulunduğu gerçeği daha fazla hissettiriyor kendini. Bu yanlış ve tehlikeli gidilen yıkıcı sonuçları da ortaya çıkarmaya başladı. Bunların en başında, yeni politikaların ulusal hareketin tabanında ve Kürt emekçi halk kitlelerini yarattığı birleşim karmaşasını, bazı değerlerin hızlı bir erozyona uğraması tehlikesini saymak gerekir herhalde. Yanlışlardan pratik olarak geri döndüğünde bile, onların yol açtığı bilinç çarpılmaları ve değer ero-

farklı yankılara yol açtı. Toplumsal kesimlerin temsilcileri durumundaki her siyasi eğilim özüne uygun olarak ateşkesi değerlendirdi. Ateşkes kimi siyasi eğilimlerce usta bir taktik olarak değerlendirildi.

Kimi kaygılı baktığını belirterek şu anki durumla bir değerlendirme yapılamayacağını belirtti. Siyasi eğilimlerin bir kısmı ise bu taktiğinin "Bağımsız Kürdistan" talebinden vazgeçilip federasyonun en ileri talep olarak pazarlık konusu yapılmasıyla Kürt ulusal hareketinin emperyalist gerici çözümün rotasına sokma anlamına geldiğini belirtti.

Ama bunların bir veya en çok ikisi haric diğerlerinin bu taktiği eleştirirken maalesef buna alternatif ciddi bir radikal silahlı mücadele çizgisi politikası dahi yoktur. Biz siyasi parti, örgüt ve siyasi dergilerin ateşkesi yönelik değerlendirmelerinin özünün verildiği alıntılarla bu eğilimlerin bu konudaki tavrı alışlarını aşağıda derledik.

yonunun tahribatını gidermenin kolay olmadığı unutulmamalıdır. İşbirlikçi veya buna yakın reformist çevrelere, Kürt burjuvazisi ve feodallarının temsilcilerine adeta gün doğdu. Ortalıkta onlar doluyor. "Kürt halkı adına" şimdi onlar konuşuyorlar. Yıldız en fazla parlamenarizm başında, işbirlikçi reformizmin yetkin temsilcilerinden Kemal Buray sayılmalı..."

KURTULUŞ: "Bunun yerinde ve akıllıca bir karar olduğu söylenmelidir. Dokuz yıldır süren bir iç savaşın, bir "kirliliğin" sona erdirilme istenmesi toplumun değişim kesimlerinde, Türkler ve Kürtler arasında gözle görülür bir destek bulmuştur. PKK önderliği bu desteği arkasına alarak hareket etmeye çalışacaktır. Bu durum karşısında Kürt sorununun bir "terör sorununa" indirgeyerek ve mevcut askeri aygıtı buna göre hareket geçirmiş olan Demirel hükümeti ve genel olarak devlet ne yapacak, nasıl "yeni" bir politika geliştirebilecektir? Bugünkü temel sorun budur?"

DİRENİŞ: "Ateşkes ilanı, çok kısa ve geçici de olsa kapsadığı siyasi anlam açısından, "savaşı daha meşru bir politik ortamda yükseletmeden önce yapılan basit bir taktik manevra" olmaktan öteye bir misyonu sahiptir. Kürt Ulusal Mücadelesinde, gerilla savaş ve serihildanlardan sonra yeni bir dönem açılına işaret etmektedir. Bu dönemin, 15 Nisan'dan sonra pratik olarak kesintiye uğramasın olayın özünü fazla değiştirmez, yaşanacak git-geller yeni dönemin sahne hazırlıkları olacaktır."

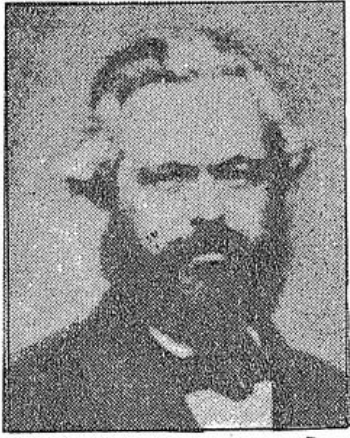
"Mücadeleyi yeni alanlarda derinleştirerek sağlanacak bir güç biriktirme adamının basit ve gelecek bir taktik manevra olamayacağı açıktır. Ayrıca Kürt Ulusal Kurtuluş Savaşı artık gerilla savaşından öteye diğer güçlü siyasi mücadele yollarına ihtiyaç duymaktadır."

ÖZGÜRLÜK DÜNYASI: "Özette söyleyecek olursak, emperyalist sıkıştırma ve halkın geri eğilimleri tarafından belirlenen bu "taktik" ve bunun uygulanmasına ilişkin diplomasi yollarının Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinde ilerletici bir katkısının olabileceğini söyleyebiliriz, son derece safca bir iyiniyete ya da açıkça işbirlikçiliğe denk düşecektir. Şu andan itibaren, PKK- Özgürlük Dünyası'nın çeşitli yazılarında birçok defa belirtilen bir sürecin çetin girdabına girmiş bulunmaktadırlar. Bu girdap, artık PKK'nın olduğu kadar, Kürt halkının da geleceğini kesin bir biçimde belirleyecek olan siyasal sınıf mücadelesi sürecidir. Önümüzdeki günlerin getireceği gelişmeler, PKK'yı siyasal bakımdan ciddi bir hesaplaşmaya sürükleyecek ve bu Kürt halk hareketinin sımsal bakımdan netleşmesi sürecine denk düşecektir."

BARİKAT: "Çok kolayca bir mantıklı bütün bunlardan PKK'nın "teslimiyet yolunu seçtiği" türünden sonuçlar çıkarılabilirse de gerçekte durum daha karmaşıktır. Öcalan'ın riskli bir yola girdiği doğrudur belki ama siyasal taktikler zaten çoğunlukla riskleri içerirler. Bu noktada, silahlı mücadele-siyasi mücadele sorununu ele alırken, silahlı savaşın politik mücadelenin bir üst biçimi olduğu, ondan bağımsız olmadığı unutulmamalıdır. Bütün koşulları irdelleyen bir gözlemlen bulunmadan, erken suçlamalara yönelmek bu aşamada doğru değil, insafı da değildir. Bugün denenen şey, düşman kamptaki bir dizi çelişmenin arasında gerek politik konular kazanmaktadır. Taktiğin başarılı olup olmayacağı ya da hangi uç noktalara kayacağı ise süreç gösterecektir."

Tarihsel Uzlaşma günü, "bütün unsurlar" tamamlanmış bir barış cephesi. İşte Ateşkes

Marxizmin baş kuramcısı
Karl MARKS.

5 Mayıs 1818

Bu tarih, Marks'ın orta halli bir hukukçu ailesinin çocuğu olarak doğmasından ziyade; Marksizmin kuramcısı olarak Marks'ın doğduğu gün olmasından ötürü tarihsel öneme sahiptir.

Marks, ekonomi, felsefe ve toplumlar tarihi vb. sorunların tahliline yoğunlaştığından, tutkuyla bağlı olduğu eş ve çok sevdiği ailesinin ekonomik sorunlarını çözmek için çalışmaya zaman ayıramadığından sefalet içerisindeydi. Hastalanan üç çocuğu (parasızlıktan tedavi ettiremediği için) gözlerinin önünde ve kolları arasında ölmesine rağmen; baskı, sömürü ve zulüm altındaki insanlığı kurtarma mücadelesinden vazgeçmedi.

Marks'ın, Frederick ENGELS'le birlikte kapitalizmin, felsefenin ve toplumlar tarihinin bilimsel eleştirisine dayandırarak geliştirip formüle ettiği analizler ve teorik kuramlar, bugün de işçi sınıfının yol göstericisidir.

Marks'ı Marks yapan şey, onun teorik belirlemeleri olan Marksizmdir. Marksizm, ekonomi-politika, felsefi materyalizm ve tarihsel materyalizmin toplumdur. Bu üç ana daldadır.

Daha sonraları, Lenin-Stalin ve Mao'nun çağımızın koşullarının genel ihtiyaçlarına göre yaptıkları nitelik katkılarıyla geliştirilen, proletaryanın sınıf bilimi, başta proletarya olmak üzere, tüm ezilen sınıf ve tabakaları baskı, sömürü ve zulümden kurtararak özgür, sınıfsız topluma taşıyarak proletaryanın yol gösterici vazgeçilemez silahıdır.

1 Mayıs ve kısa tarihçesi

1800'lerin ikinci yarısında kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfının "8 saatlik işgünü" talebiyle gelişen mücadelesi, Amerika'da yüzbinlerce işçinin katıldığı bir genel grevle doruğa ulaşıyordu. 1 Mayıs 1886'da Şikago'daki 40.000 tekstil işçisinin gösteri yürüyüşü, polislin silahlı saldırısıyla kanlı çatışmalara dönüşüyordu. Bu olayla ilgili olarak polis tarafından gözaltına alınan dört işçi önderi, 1887'de idam edilmişlerdi.

1889'da toplanan II. Enternasyonal I. Kongresi, Amerikan işçi sınıfının yükselttiği mücadeleyi dünya ülkelerine yaymak üzere 1 Mayıs 1890'da uluslararası alanda-ortak bir gösteri düzenlemeyi kararlaştırdı.

1890'da bir günlük iş bırakmalarına bir dizi ülkede yapılan 1 Mayıs gösterilerinin büyük yankı yapması üzerine; 1891'de toplanan II. Enternasyonal II. Kongresi, bu gösterilerin -yine uluslararası alanda- her yıl aynı gün tekrarlınması kararını aldı. 1 Mayıs'ı tüm dünya işçilerinin (Birlik, Dayanışma ve Mücadele günü) bayramı ilan etti. Böylece, ilki 1890'da yapılan uluslararası 1 Mayıs gösterileri, süreklilik kazanarak daha çok ülkeye ve giderek tüm dünyaya yayıldı.

1 Mayıs'lar, işçi sınıfının siyasal bilinç kazanması, enternasyonal dayanışmayı geliştirmesi ve devrimci mücadeleleri yükseltmesinde önemli bir araç ve bü-

Kavganın Güncesi

yük bir simge oldu. 17 Ekim 1917'de Lenin yoldaş önderliğinde Rusya'da gerçekleşen ilk sosyalist devrimle açılan Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağı'yla birlikte, (tıpkı, "Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz" sloganının "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşiniz" sloganına dönüşmesinde olduğu gibi) yalnız işçi sınıfının değil; tüm ezilen emekçilerin, baskı, sömürü ve zulüm altında inleyen tüm dünya halklarının sahiplendiği bir gün haline geldi.

Ezenlerle ezilenler arasındaki sınıf kavgasında bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarının Birlik-Dayanışma-Mücadele günü olarak simgeleşen 1 Mayıs, sınıflar ve sınıf kavgaları var oldukça, ezilen sınıfların birlik-dayanışma-mücadele simgesi olarak hep var olacaktır.

Türkiye'de 1 Mayıs'lar

1 Mayıs, Türkiye'de ilk kez, 1912'de İstanbul'da ve 1922'de birçok ilde kutlandı. 1923'te toplanan İzmir İktisat Kongresi'nde emperyalizme uşaklığını açıkça ilan eden Kemalist diktatörlük, İstanbul Miletlerarası İşçi Birliği'ni kapattı ve işçi sınıfına yönelik baskıları yoğunlaştırarak her türlü gösteriyi yasakladı.

1928'e kadar sosyalistler ve ilerici işçiler her yıl 1 Mayıs'ı kutlamak için büyük çabalar sarfetmiş; bazen binlerle, bazen yüzlerle iş bırakıp toplantı ve gösteriler yapmış, bildiriler dağıtmış, toplu tutuklamalara uğramıştı.

Kemalist diktatörlüğün sınırsız baskı ve zulmü, yoğun karşı-devrimci öngörüler, ırkçı-şoven-faşist ideolojik beyin yıkama kampanyaları ve Mustafa Suphi sonrası TKP liderlerinin Marksist-Leninist çizgiden sapma, yozlaşma ve ihanetleriyle solculuğuna her alanda Kemalizm kuyraklığına dönüşmesi; işçi sınıfının kısmi örgütülüğünün dağılımı olması ve iyiden iyiye önderliklessiz kalması sonucu 1 Mayıs'ı 1928'den sonra uzun yıllar sessizliğe gömüldü.

Türkiye'de 1 Mayıs'ların yeniden canlanması, 1976 1 Mayıs'ında 300.000'i aşkın kişinin katıldığı büyük bir kitlesel gösteriyle gerçekleşti. 1977'de 500.000'i aşkın emekçi tarafından coşkuyla kutlanan 1 Mayıs, CIA, MIT ve Kontgerilla aracılığıyla, sosyal-faşistlerin ve özellikle DISK yönetici kliğinin yarattığı elverişli ortamdan yararlanılarak tezgâhlanan faşist katliamla 36 emekçi katledilerek kana bulandı.

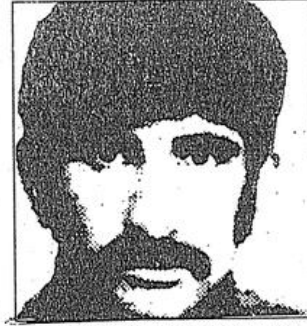
1 Mayıs 1978 yine İstanbul 1 Mayıs alanında ve birçok ilde yüzbinler tarafından coşkuyla kutlandı. 1 Mayıs şehitleri anıldı. 1979 yılında Kahramanmaraş katliamı bahane edilerek 19 ilde sıkıyönetim ilan eden faşist Ecevit hükümetinin özel çabalarına rağmen, sıkıyönetim uygulanmayan birçok ilde 1 Mayıs'lar yaşatıldı. Bu gelenek 1980 1 Mayıs'ında da sürdüü.

12 Eylül 1980 darbesiyle işbaşına gelen Askeri Faşist Cunta (AFC)'nin sınırsız-dinginsiz yoğun faşist baskı, yasaklama ve önlemleriyle yine kesintiye uğrayan 1 Mayıs gösterileri, 1988'de binlerin katılımıyla kitlesel boyutta yeniden yaşatılmaya başlandı. 1989'da kitle sayıları 10.000'lerle ifade edilmesiyse saldırganlaşan TC'nin faşist polisleri M. Akif DALCI'yı katlederek 1 Mayıs'ı yeniden kana buladı.

1990 1 Mayıs'ında M-L'ler, 1977 1 Mayıs'ında dökülen şehit kanlarıyla sulanan ve 1 Mayıs'la özdeşleşen Taksim 1 Mayıs Alanı'nı Harbiye-Dolapdere yönünden zorluyorlardı. Faşist diktatörlüğün çelik yelekli katil sürüleri, burada karşılaştıkları çetin direniş karşısında

şaşkına döndüler. Çağırdıkları polis desteğiyle bölgeyi abluka altına aldılar ve havadan helikopter desteği eşliğinde kitileyi otomatik silahlarla dört-bir yandan taradılar. Çok sayıda insanın yaralandığı bu olayda, ağır yaralılarından Gülay Beceren aldığı kurşun yarısıyla felç oldu.

Türkiye'de 1 Mayıs'ları tarihi geçmişinden kopararak yozlaştırmaya çalışan faşist TC'nin dümen suyuna giren sarı-sendikalar, değişik siyasi anlayıştaki gruplar, 1 Mayıs'ları 1991 ve 92'de de kendi anlayışları doğrultusunda "kutlar-ken"; Marksist-Leninist (M-L) güçler, bu 1 Mayıs'ları dünyadaki özü ve Türkiye'deki şanlı tarihine bağlı olarak militan-devrimci bir tarzda kitlesel olarak kutladılar, kutlayacaklardır.

Kaniyla Türkiye 1 Mayıs'larına cansuyu olan Mehmet KOCADAĞ

Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi

Mehmet KOCADAĞ, Marksizm-Leninizm'i ülkemizin somuı koşullarına doğru bir biçimde uyarlayan proletarya partisinin düşünceleri doğrultusunda ön saflarda mücadele yürüten ihtilalcı bir komünistti.

Kürt milletine mensup biri olarak, hem ırkçı-faşist milli zulümden ve hem de sınıfsal sömürden kurtuluşun, öncü parti önderliğindeki Demokratik Halk Devrimi (DHD) mücadelesinden geçtiğini görenek öncü saflarında canbedeli bir mücadeleye girmişti.

Alçak gönüllülüğü, devrimci dürüstlüğü ve çalışkanlığıyla işçilerin ve halkın güven, sempati ve desteğini kısa zamanda kazanmıştı. Bu özellikleriyle dik-katleri üzerine çeken M. KOCADAĞ, görkemli bir biçimde kutlanan 1 Mayıs 1976 gösterilerinden dönerken MIT ve Kontgerilla tarafından sinsice bir takip sonucunda kaçınılarak katledildi.

Boynu kesilmiş olan cesedi, ertesi gün Kasımpaşa'da bulunan M. KOCADAĞ, devrim şehitleri kervanındaki yerini, Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak aldı.

"Darağacında üç fidan"

Mao'nun Çin'de başlattığı Büyük Proleter Kültür Devriminin (BPKD) dünyaya yaydığı devrimci dalganın etkisinde kalan Türkiye'nin '68 kuşağı' yüksek öğrenim gençliği içindeki ideolojik-siyasi-örgütsel saflaşmada Millî Demokratik Devrim (MDD) safında yer alan Hüseyin İNAN, Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN ve arkadaşları THKO'yu kurdular. Ancak, siyasi-ideolojik-askeri-örgütsel vb. açılardan programatik bir perspektiften -esasta- yoksundular. Marksizm-Leninizm (ML)'e olan sempatipleri, devrime olan inançları dışında ciddi bir programa sahip değillerdi.

ABD emperyalizmive Nato karşıtı olarak gelişen yurtsever eylemlilik süreci içinde kurdukları THKO'nun kurucu önderleri olarak yakalandılar.

Özgün bir manifestodan yoksundular. Büyük oranda Kemalizmin etkisindeydiler. Türkiye'nin sosyal, ekonomik, ulusal vb. sorunlarına dair ciddi bir çözümleme ve formülasyondan yoksundular. Ancak, buna rağmen anti-faşist, anti-em-

'68 Kuşağı'nın militan-devrimci ruhuna yöneltilen saldırının, darağaçlardaki bedenlerinde somutlaştırıldığı önder devrimcilerden Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN ve Hüseyin İNAN,

peryalist yurtsever devrimci yapıları ve ihtilalcı eylemlilikleriyle devrimci saflarda yer aldılar. 12 Mart'ın askeri-faşist sıkıyönetim mahkemelerince 9 Kasım 1971'de idam cezasına çarptırıldılar ve 6 Mayıs 1972'de idam ediltiler.

Türkiye'nin devrim şehitleri kervanına "darağacındaki üç fidan" olarak katıldılar.

Faşist komprador patron-ağa devletinin korkulu rüyası; ölümü, düzen basınında "Ohh Bel" manşetleriyle çıkan yiğit komünist Orhan BAKIR.

13 Mayıs 1980 Karakoçan

Orhan BAKIR, Ermeni milliyetine mensup bir komünistti. Türk hakim sınıflarının Türk olmayan milliyetler üzerine uyguladığı milli zulümden kurtulmanın yolunun ancak ve ancak tüm ulus ve milliyetlerden Türkiye proletaryası ve ezilen halklarının proletarya partisi saflarında birleşerek, faşist komprador patron-ağa devletine karşı birlikte yürütecekleri Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin zaferiyle olacağını kavramıştı. Bu kavrayışla katıldığı proletarya partisi saflarında çeşitli alan ve yönetim kademelerinde görev yaptı.

Çalışkanlığı, fedakarlığı ve kararlılığıyla kitlelerin gönlünde taht kuran Orhan BAKIR, hakim sınıflarca idam cezasına çarptırılmasına ve her gün gazetelerde boy boy resimleri yayınlanarak "vur" emriyle aranmasına rağmen, hiçbir yılmayıp ve karamsarlığa kapılmadan mücadelesini sürdürdü.

TKP/ML'nin kadro üyesi, TIKKO'nun yılmacı gerillası Orhan BAKIR, yine belli bir görevle gittiği Elazığ-Karakoçan'da çelik yeleklililerle çıkan çatışmada 13 Mayıs 1980'de şehit düştü.

Ceşitli yerlerdeki Kürtlerin 1993 siyasetlerinde önemli değişiklikler gözleniyor. En yakınından başlayalım: Irak Kürt lideri ve Yekiti (KYB) Genel Sekreteri, bu arada Güney Kürdistan'daki Kürdistan Cephesi'nin (ya da Kürt federal hükümetinin) dışişleri bakanı durumundaki Celal Talabani, Washington-Londra-Şam üçgeninde "mekik diplomasisi"ne baş vurdu. 1993 Newroz öncesinde özellikle Türkiye ve Avrupa kamuoyunda yankılar yapan açıklamalarda bulundu. Yanına PKK önderi Abdullah Öcalan'ı da alan Talabani, ani bir hamle yaparak "barış inşaatçıları" geliştirdi. Özellikle PKK önderi Öcalan, Türkiye'de her zaman gerginlik yaratan (devletin baskıları ve kısırtmaları yüzünden) Newroz kutlamaları öncesinde, Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'ne "ateşkes" önerisinde bulundu. Bu "barış çağrısı" yerli ve yabancı basında genişçe yer aldı. Kimi de aşırı umut ve iyimserliğe kapıldı.

Ama kimse bu ani barış inşaatçısının perde arkasını fazlaca irdelemedi. Neydi ve ne olmuştu da, Kürt siyasetlerinde dönüşümler yaşanıyor.

Kanımızca bunun uluslararası düzeydeki nesnel nedenlerinden biri, Yeni Dünya Düzeni denen ABD'nin başını çektiği Batı dayatmacılığıdır. Çünkü ABD, Ortadoğu'da kendisine istenilen, teklerine olmak sokmak isteyen sivri güçler batırıyor. En azından bu güçlerin kendisini hedef alarak sıcak bir cepheleşmeye (yani çatışmaya) gitmesini istemiyor. Bu düzlemde ABD, Türkiye hükümetlerinin de ısrarları sonucunda PKK'ye karşı politikalarında fazla ileri gitmesini istemiyor. Washington, esas olarak ve mecburen Ankara hükümeti yanında yer alırken, bir şekilde içinde bulunduğu ve ileride de içinde bulunmak istediği Kürt meselesinde, 30 milyonluk Kürt halkını karşısına almak istemiyor.

Bu nazik noktayı keşfeden PKK lideri Öcalan, ABD'nin karşıtı diplomatik ataklarının önüne set çekmek ve bu yolla Türkiye'nin diplomatik destek kollarını kapatmak amacıyla ani bir hamle yaparak, Türkiye'nin baş dostu Amerika ile Avrupa'ya "barış-çil mesajlar" gönderdi.

Aslında Ankara hükümeti, bu konuda epeyce sıkıntılı. Çünkü, Öcalan'ın ABD ile olan ilişkilerinin derinleşmesi ve ileride meydana gelebilecek bağlantıların boyutunu fazlasıyla merak ediyor. Deyim yerin-

Faik Bulut

Yeni Kürt Politikaları

deyse PKK lideri, bir taşla iki kuş vurmuş oluyor. Hem Türkiye'nin en hassas müttefikini tarafsızlaştırılmaya çalışıyor, hem de Ankara'nın geçen yıl kazandığı (PKK'ye karşı) diplomatik başarıya bir sınır koyuyor. Ankara'nın kozlarını elinden almaya çalışıyor.

Bölgesel düzeyde ise, son aylarda ortaya şöyle bir durum çıkmıştı: Ankara hükümeti, Kürt meselesini bir şekilde bertaraf edilebilir için Bağdat hükümetiyle temasa geçmiş; bu meselelerin çözümünde köprü görevi görecektir Irak KDP lideri Barzani'ye de yunna çekmişti. Amaç hem Türkiye hem de Irak'taki Kürt meselesini Barzani'ye ihale etmek, ama esas olarak Bağdat ile bu meseleyi bastırma. Öte yandan Ankara-Barzani-Bağdat eksenini, bu kez ABD-Suriye-Talabani-Öcalan dörtlüsünü terdit etmeyi de hedefliyordu. Nitekim Irak Kürdistanı'nda geçen yıla oranla Talabani'nin Kitle desteği azalmış, Türkiye'nin altın alta veya ağırlık Barzani'ye verdiği paralar yardımını güç dengesi KDP'ye doğru kaymıştı. Talabani bundan rahatsız. Yine aynı Talabani,

Türkiye'nin kendisine güvenmeyeceğini seziyor. Zaten Bağdat hükümeti Talabani'ye dış bilyor.

Talabani'yi harekete geçiren, bu etkiler oldu. O da çareyi Suriye, ABD, İngiltere ve PKK'ye gitmekte buldu. Ortam elverişli olduğundan Talabani, kısa vadeli hedefini gerçekleştirdi. ABD'nin desteğini aldı. Türkiye'ye karşı PKK kozunu elinde tutmaya başladı. Öcalan ile uzlaştı. Bu arada Ankara'yı da "savaş" ile değil, "barış" hamlesiyle tehdit ederek, hatta sıkıştırarak hem Türkiye'deki Türk ve Kürt kamuoyunun hem de Batı kamuoyunun desteğini kazandı.

Kuşkusuz puan kazanan sadece Talabani değil, PKK önderi Öcalan da oldu. Newroz öncesi ve sonrasında Türkiye'nin en çok konuşulmuş kişi durumundaydı. Siyasi hamlesi göz doldurdu. Derken Öcalan, ikinci bir hamle daha yaparak uzun zamandır anlaşmazlık içinde olduğu Türkiye'ye Kürt siyaset adamlarından Kemal Burkay ile Şam'da görüşüp barıştı. Yayınlanan ortak bildiri, aynı zamanda Öcalan'ın Türkiye'den istemlerinin genel bir çerçevesi gibidir. Dahası, bütün Kürt örgütlerinin Şam'da bir zirve yapacakları haberi de yayımlandı.

Buradan bazı çıkarımlar yapmak gerekirse;

a) Talabani, ilk kez bütün Kürt örgütlerini bir araya getiren diplomatik olarak ön plana çıktı.

b) Bütün Kürt örgütleri ilk kez zirve yapıp belli bir çatı altında toplanmaya başladılar.

c) Kürt örgütleri ilk kez açık biçimde Batı kamuoyuna mesajlar letiyorlar.

d) Kürtler yine ilk kez, şimdiki "kurtarılmış bir alan" olarak baktıkları Irak Kürdistanı'nda ortak siyasi projeler gerçekleştirmeyi planlıyorlar. Bu alan en verimli biçimde kullanılmayı diliyorlar.

e) Buradan yola çıkarak, belki de geleceğin büyük ve ortak projesine doğru birlikte yürüme planlıyorlar.

Bunlar tutar ya da tutmaz; önemli olan kürtlerin bir merkezî yeteli yapıya doğru gidişleridir. Daha da önemlisi, Kürtlerin "merhaba politika" diyerek bu alana adım atmalarıdır. Bu politikalarını ne kadar ilkel ve ya dengesiz olduğu, kim/kimlere yaradığı tartışılabilir. Ama, sanırım Kürtler, yüzyıllar boyu tartıştıkları sonradan bir türlü bulamadıkları "politika/diplomasi" halkasını şimdiki yakalamış görünüyorlar.

Azeri egemenleri neden korkuyor?

Ermeni gerici ordusu üç ana hattan Azerbaycan'a ilerliyor ve ülkenin doğusundaki Kelbecer Ermeni'lerin eline geçti. Azeri Savunma Bakanlığı sözcüsü konu hakkındaki endişelerini şöyle dile getiriyor: "Bizim askeri durumumuz çok kötü. Ordumuz henüz yeni. Ermeni'lerin aldıkları yardımlar karşısında onlarla mücadele edemiyoruz."

Ermeni gerici ordusu stratejik öneme sahip bölgelerden ilerliyor. Dağlık Karabağ'ın güneydoğusundan İran'a uzanan karayolu Ermeniler tarafından kapatıldı. Bir Azeri yüzbaşı, Azad İsazade "Yarın Fizuli'ye güçlü bir saldırı düzenlenir-

se, Ermeni'ler orayı da alır." diyor.

Ermeni egemen sınıfları, bir kısım Azerbaycan toprağını ihlak etmek istiyorlar. Azeri egemen sınıfları ise ülke topraklarının savunma konusunda samimi değil. Bunun en somut kanıtı şudur: Başkent Bakü Azerbaycan'ın batı ucunda yer aldığı halde burada gece yarısından sabah 05.00'e kadar sokağa çıkma yasağı ilan edilmiştir. Bakü adeta kuşatılmış, askerler kontrol noktaları oluşturarak halkı didik didik arıyorlar. Halk, özel izin olmaksızın evlerinden başka bir yere gidemiyor. Azerbaycan başkanı Elçibey, Ermenileri savaşta altedeceği vaat-

leriyle işbaşına gelmişti. Şimdi yenilmekte. Yeni egemen sınıflar kendi koltuklarını düşündürmektedirler.

Ermeni-Azeri savaşında 3.000 ölü ve 500.000 mülteci var. Öte yandan Rus askerleri açıkça Ermeni gerici ordusunun içinde Azerilere karşı savaşmaktadır.

Ermeni ve Azeri hakları birbirine düşman değildir. Halklar emperyalizm için birbirlerinin kanlarını dökmemelidirler. Her iki halk da kendi egemen sınıflarını karşılarına alarak bu haksız savaşı bitirmeyi önüne görev olarak koymak zorundadır.

Azeri-Ermeni çatışmaları nedeniyle kaçarak gidenler sivil halktan insanlardır.

Kızıl Kmerler: Silahlı Mücadeleye Devam

Kızıl Kmer lideri Khieu Samp-han, Nisan ayı ortalarında Yüksek ulusal Konsey (SNC)'den istifa etti. BM seçim planına "Bizim ülkemizi, Vietnam'a tepside sunmamızı teklif ediyorlar. Ancak vatan hainleri bunlarla işbirliği yapabilir." diyen Samp-han, yabancı büyükelçiliklere gönderdiği mektupta "SNC'den istifa ettim ve Phnom Penh'den ayrılıyor" mesajını kullandı.

Phnom Penh, Kamboçya'nın başkenti. Kızıl Kmerler, Vietnam'ın 1978'de ülkelerini işgal

etmesi üzerine kırlardan şehirlere bir savaşım veriyorlar. Milli bir savaş radikal bir biçimde sürdüren Kızıl Kmerler, sözde barış teklisi emeyen gelen BM askerlerini de hedefliyorlar.

Kamboçya'nın kuzeyindeki ve Batısındaki kırsal alanlarda oldukça güçlü olan örgüt, Kamboçya'yı Vietnamlılardan temizlemek amacıyla. Son bir ay içinde, Kızıl Kmer saldırıları nedeniyle 30 binin üstünde Vietnamlı Kamboçya'yı terketmek zorunda kaldı.

İtalya: Devlet ve Mafya içiçe

27 yaşında siyasete adım atan, yedi kez başbakanlık, sekiz kez savunma bakanlığı, beş kez dışişleri bakanlığı ve iki kez maliye bakanlığı yapan, Hristiyan Demokrat Parti kurucusu ve şu anda 74 yaşında bulunan Giulio Andreotti'nin mafyayla işbirliği yaptığı iddia edilirken, hakkında soruşturma başlatıldı.

Andreotti'nin 1982 yılında mafyaya karşı savaş veren bir polis ve üç yıl önce bir gazetecinin öldürülmesi olayına karşılığı, mafya lideri Toto Riina ile ilişkisi olduğu yabancı basın tarafından yazıldı.

Yolsuzluk dosyası Şubat 92'de açıldı. 'Sosyalist' partili

ünlü işadamı Mario Chiesa 5000 dolar rüşvet alırken yakalandı. Soruşturma derinleştirilince, altından tüm siyasi partiler, işadamları, özel şirketler çıktı. 1398 kişi tutuklandı. 117 milletvekili hakkında soruşturmalar sürüyor.

Son birkaç ay içerisinde koltuğunu kaybeden siyasiler: Adalet Bakanı Martelli, 'Sosyalist' Parti Genel Başkanı Craxi, Sağlık Bakanı De Lorenzo, Maliye Bakanı Gorla, ENI Genel Müdürü Cagliari, Andreotti, Tarım Bakanı Fantona, Fiat Maliye Müdürü Mattioli ve Hristiyan Partili eski Dışişleri Bakanı Scotti.

CLINTON-YELTSİN

Aynılar aynı yere...

"Batı yardımı sadece hayali bir şeydir. Şimdiye kadar Batılı devletler, sadece Sovyetler Birliği'nin ve Rusya'nın çökmesinde aktif rol oynamışlardır. Batı sermayesi Rusya'nın ilerlemesini engellemiş ve Rusya'yı yağmalamıştır.

"Örneğin 1983'de Sovyetler Birliği'nin altın rezervleri 1800 milyar idi. Bunun değeri ise 70 milyar dolardır. Ancak bugün bizim elimizdeki nakit rezervler yaklaşık olarak sıfırdır. Ve altın rezervlerimiz sadece 140 tondur. Ülkemizin batılı finans kuruluşlarına olan borcu 80 milyar dolardır.

"Rekabet edebilir zenginlikler olmaksızın bizim ekonomimiz, gerek üretilmiş mallarda gerekse hammaddede muazzam bir kan kaybına uğramıştır. Bütün kâr

Batı'ya kalmaktadır. Batı yardımından bu koşullarda nasıl bahsedebilirsiniz? Herşey ortada. Burada soğuk savaş bitti. Biz kaybettik ve hala tazminat ödülünüz."

Bu sözler, uzun bir süre Krusçev'in devlet kapitalizmini destekleyen En Roy Medvedev'e ait.

Nisan ayının ortalarında, yaptığı darbeyi ABD yardımı ile ayakta tutmaya çalışan Yeltsin Clinton ile Vancouver'de (Kanada) görüştü. ABD emperyalistleri (özellikle IBM gibi büyük şirketler) Yeltsin'e milyonlarca dolar para aktırlar.

Uzun vadede dünyanın en gelişmiş G-7 olarak anılan 7 ülkesi Rusya'ya sermaye aktarmayı planlıyor. Bunun sonunun ne olacağını ise en iyi Medvedev açıklıyor...

Mao'nun doğumunun 100. yılı dünya çapında kutlanacak

Dünya Marksist-Leninist Partilerinin hareketi olan DEH (Devrimci Enternasyonalist Hareket) yayınladığı MAO ZEDUNG HAYALETİ YENİ DÜNYA DÜZENİNE KARŞI KOL GEZİYOR" başlıklı bir bildiri ile Mao Zedung'un 100. doğum yıldönümünü dünyanın dört bir yanında yayma çağrısı yaptı. Bildiriyi sunuyoruz.

1993 yılı, büyük devrimci önder ve öğretmen Mao Zedung'un doğumunun yüzüncü yıldır. Bu yüzüncü yıl, uluslararası proletarya için muazzam bir döneme rastlıyor. Dünya büyük kargaşa içindedir ve emperyalizmi sarsan yeni bir mücadele dalgasının potansiyeli ufukta belirmiştir bile. Ancak bu seferki mücadelelerin tamamıyla farklı bir sonuca -gerçek kurtuluş ve proletarya devrimine- erişme ihtimali, tek bir tayin edici faktöre bağlıdır; uluslararası proletaryanın Marksist-Leninist-Maoist ideolojisi, eski (ve "yeni") düzene darbe vuran bu mücadelelere kumanda edecek mi? Kim önderlik edecek?

Ezilenler ve devrimci kitleler işte böyle bir ideoloji arıyorlar. Düzeni sadece hırpalayacak olan değil, mezaza gömecek olan ideolojiyi arıyorlar. Haklı mücadelelerinin yolundan sapırıldığına, satın alındığına, ya da, emperyalizmden köklü kopuşun gerekirdiği tarzda engelleri toptan yıkamadığına o kadar çok kez şahit olduklar ki. Direnç, cesaret, fedakarlık ve keskin sınıf içinde eksik olan birşey yoktur; ancak, proleter ideolojinin önderliği ve Marksist-Leninist-maoist bir parti olmaksızın, bu nitelikleri kit-

1993 Yılı dünya proletaryasının büyük devrimci ustası Mao Zedung'un doğumunun 100. yılı olarak tüm dünyada kutlanacak.

leleri zafer için tümüyle kullanabilmeleri mümkün değildir.

Hakim ve sömürücü sınıflar, ideolojimizi yoketmek için yanıp tutuşuyorlar. Uluslararası proletaryanın son bir buçuk asırlık tarihini ve derslerini, özellikle emsalsiz başarılarını, alçakça tahrif etmeye ve tarihten silmeye çalışıyorlar. Caniyan silahları ve kâr için halkı hergün kıyma makinasından geçiriyorlar. Onların dar, bencil çıkara dayalı

burjuva ideolojileri, modern köleliğin acınacak pespayeliğe bir savunmasından ibarettir; bizim ideolojimiz ise zihinleri uyandırıcı, bilinçlendiricidir ve kurtuluşa götürür. Elbette, hakimiyetleri altında tuttukları ve sırtlarından imparatorluk inşa ettikleri emekçi halkın hevesli zihinlerinden ve ellerinden bu devrimci dünya görüşünü uzak tutabilmek için devasa kültürel cephaneliklere sığınmak zorundalar. Aksi takdirde, nasıl bir yandan Le-

ni'nî, Mao Zedung'u, ve onların önderlik ettiği iki çağır açıcı kitle devrimini alaya almaya çalışıp, öte yandan da Yeltsin ve Teng Hsiao-ping gibi kapitalist dimazörlerin ikna edici bir şekilde piyasaya sürebilecekler ki? Aksi takdirde, nasıl özgürlük ve adalet için savaşın Filistin ve Los Angeles'teki kahraman isyankarları, kendilerini besleyen eli sırsan ve kendi topluluklarını yakıp yıkan cahil gençler olarak gösterilmeyi umudedecekleri ki?

İki zıt dünya görüşünün arasındaki bu çatışma, Peru'yu bugün alev alev saran halk savaşını askeri olarak ezip, siyasi ve ideolojik olarak kuşatmaya cabalayan gerici-lerin ve emperyalistlerin kudurmuş hallerinden başka bir yerde bugün daha berrak ve net gözlemlenemez. O ülkede, Marksist-Leninist-Maoist Peru Komünist Partisi (PKP), ABD emperyalizminin kokuşmuş kukla rejimini devirecek yeni proleter devleti yaratmada, geniş aydın kesimlerin ve orta sınıfın diğer üyelerinin de desteklediği, işçilere ve köylülere önderlik ediyor. Tam da dünya hükümdarlarının komünizmin yerinden kalkması mümkün olmayacak şekilde öldüğünü, komünizm ideolojisinin "işe yaramaz" ve modası geçmiş olduğunu ilan ettikleri bir zamanda, bir kez daha proletaryanın önderliğinde bir yeni halk devleti, siyasi sahneye yerleşmeye hazırlanıyor ve tüm dünyadaki ezilenlerin ümitlerini alevlendiriyor. PKP'nin Başkan ve milyonların devrimci önderi Başkan Gonzalo'yu dünyanın en tehlikeli insanı olarak lanse edip ona ellerindeki herşeyle saldırma riskini göze al-

mak zorunda kalıyorlar. Acaba kimin için tehlikeli?!

Halk savaşını ilerletmeye devam ederken, 1 Mayıs 1993'te, Başkan Gonzalo'nun hayatını korumak için tam anlamıyla dünyanın her köşesinde verilmekte olan tarihsel muharebenin sonucu hala çetin bir mücadeleye konusudur. Kampanya hergün yeni taraftarlar kazanmaktadır ve bu güçlü karşı-saldırı gerici-leri ve emperyalistleri daha da gemi azya almaya, Peru'daki canıyane suçlarına karşı dünya çapındaki muhalefeti kaşındıran ilan etme ve susturmaya çalışmaya itmektedir. Dostla düşman arasındaki sınıf hatları daha da keskin bir şekilde çizilmektedir. Bütün bunlar, Başkan Gonzalo'nun hayatını korumak için canalıcı mücadeleyi daha da yükseltmeyi acil olarak gerektirmektedir, ki proletarya dostlarını ve müttefiklerini daha da geniş bir şekilde birleştirebilsin ve onlara önderlik edebilsin.

Mao Zedung'un mirası dünyanın yöneticilerine karşı kol geziyor. Anti-komünizm haçlı seferleriyle, ezilenlerin, kendilerini kurtuluşa götürecek tek ideolojiye sarılmasını yasaklamak istiyorlar. Bu 1 Mayıs'ta, tüm dünyada ideolojik karşı-saldırımızı ve devrim mücadelemizi hızlandırırken, çok sayıda proleter devrimci tugaylar yetiştirebilmek için, bu mirası alabildiğine geniş ve derin bir sevil yayacağız. Başkan Gonzalo'nun demirparmaklıklar arkasından yaptığı çağrıda güvenle söylediği gibi: Mao Zedung'un 100. yılını unutulmayacak bir tarzda kutlayalım!

OKURLARIMIZIN DİKKATİNE!

Özgür gelecek ilgi odağı haline geldi

Özgür Gelecek'in 3. sayısıyla merhaba diyoruz. Uzun yıllar özlemini çektiğimiz 15 gün periyotlu gazetemizi gerçek haline getirmenin sevincini yaşıyoruz. Dostlarımızın bazılarını alt yapı ve kadro eksikliğine işaret ederek 15 günlük gazetemizin uzun hazırlıklar sonucunda çıkarılabileceği görüşündelerdi. Eksikliklerimizin farkında olmakla birlikte, devrimci iradenin, devrimci kudretin karşısında imkansız görünen herşeyin tuz buz olacağını da bilincindeydik. Umut fakirinin ekmeğidir misali kısa bir hazırlık dönemi yaşadiktan sonra nihayet 1 Nisan 1992'de Özgür Gelecek'e kavuştuk. Kuşkusuz gazetemizin bir çok eksikliği var. Zengin ve çeşitli haberlerin bizlere az ulaşması, haber kaynağı yaratılmaması teknik yetersizlikler, tercübesiz kadrolar vs. gibi.

Bütün zorluklara rağmen varolan gücümüzle zorlukların üzerinden gelmenin çabası içerisinde bulunduk. Gazetemizin 1. ve 2. sayıları okuyucularımız ve çeşitli sosyalist basın tarafından beğeni ile karşılandı. Bu duygularını mektup ve telefonlarla dile getirdiler.

Bundan böyle okuyucularımızla daha fazla sıcak bir ilişki (iletişim) içerisinde olmak istiyoruz. Bu çağrımızı çeşitli kereler tekrarladık. Fakat, özülerek söyleyelim ki okuyucularımızdan yeterli duyarlılığı göremedik. Akla gelebilecek yazı, çizim, eleştiriler gibi her konuda yazabileceklerini belirtmeyi dahli abes buluyoruz. Ne yazık ki en yakın çevresinde olup biten olayların, sorunların ve gelişmelerin gazetemize ulaştırılmadığına şahit oluyoruz. Haberin küçüğü büyüğü ya da önemli, önemsiz ayrımına gidilmesi doğru olmaz. Sızca önemsiz görünen olayları, geniş mücadele alanlarındaki gelişmelele birleştirildiğinde genel politikaları saptamada ve tavrı amadaki taktiklerin, belirlenmesine temel teşkil edecektir.

Herşeyden önce üzerimizdeki vurdum duymazlığı, ölü toprağına silkinip atılmaması gerekiyor. Aksi takdirde işçi sınıfına ve emekçi halkımıza gerçekleri aktarma, yol gösterici olma pozisyonundan uzaklaşmış ya da bunu başaramamış oluruz. Gazetemiz devrimci ve komünist düşüncenin yeşermesi, yaygınlaşmasında ve kitleleri ucucağılabilmesindeki araçlardan birisi olma vasfını gerçekleştirmesi güçleşmiş olacaktır.

İlk sayımızı 15 bin bastık. Genel dağıtım, büroların

yanısıra değişik illere kendi dağıtım imkanlarımızla ulaştırdıktan sonra İstanbul merkez büromuzda dergi kalmadı. Oyleki çeşitli bölgelerden gelen gazete taleplerini karşılayabilmek için, bürolarımıza gönderdiğimiz gazetenin bir kısmını geri istemek zorunda kaldık. Daha da öte, matbaada kalan derleme fazlası gazeteleri de getirdik.

Bunun üzerine ikinci sayımızı 2 bin arttırarak 17 bin baskı yaptık. Sanırım okuyucularımızın sorumluluğu biraz daha artacak. Çünkü kısa vadede gazetemizin trajini 20 bine çıkarmayı hedefliyoruz. Hedefimize ulaşabilmemiz bünyemizdeki çalışanların ve okuyucularımızın büyük bir çaba, gayret ve fedakarlık örneği göstermesiyle gerçekleşecektir tabiki.

Bu amaçla;

- 1- Önemli, önemsiz her gelişmenin gazetemize ulaştırılması,
- 2- Odemelerin düzenli hale getirilmesi ve ekonomik katkıda bulunulması, merkezi semtlerde kitapçı, gazete bayi veya market-sergi satış yerleri tespit edilerek her ay bir miktar gazete bırakılması ve yeni gazete götürüldükten sonra eski hesabın kapatılması.
- 3 Sözleşmeli olduğumuz Yay-Sat gazete bayilerinden gazetemizi sorarak mevcut olup olmadığını, yoksa nedeni: var ise teşhir edilmesi talebinde bulunulmalı. Gazetenin tezgah altı yapılması gibi olumsuzluklarda ise bayinin ismi ile birlikte adresi tespit edilerek bize ulaştırılması. Ayrıca, bulunduğunuz ilde sözleşmeli olduğumuz Yay-Sat bayilerinden gazetemizin bulunup bulunmadığı kontrol edilip olmaması durumunda nedini sorgulanmalı, uyarılara rağmen bayii, gazetemizi bulundurmama veya teşhir etmeme tavrını sürdürüyorsa bayinin "bayilik numarası" ve adını baş bayiniyle birlikte alıp bize derhal iletilmesi,
- 4- Abone olunması ve yeni abonelerin bulunması
- 5- Gönüllü muhabirliğimizin üstlenilmesi,
- 6- Yeni yeni alanlara ulaşılması amacıyla çeşitli illerde özellikle Kürdistan'daki okuyucularımızın yeni büro açılmasına katkıda bulunması, bulunabileceklerin merkez büromuzla temas kurması en acil görevlerimiz olmalıdır.

Özgür Gelecek emekçileri

Katledilişinin 20. yılında, Enternasyonal proletarya'nın, Türkiye ve Türkiye Kürdistan kolunun öncü müfrezesi, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın komünist önderi,

İbrahim KAYPAKKAYA'yı ANMA

GECESİNE KATIL!

FİLM (TİKKO Gerillaları ve Başkan Gonzalo'nun Konuşması)
Grup KIZILIRMAK
TİYATRO (Asmen)
FOLKLOR
Can CİHAN
Partizan OZANLAR

Volkan YAĞAN (BURHANİ)
Nizamettin ARİÇ
Ali ASKER
ARAM
Nihat BEHRAM
Enternasyomal Müzik
Grupları (Peru, G. Afrika, Yunanistan) ve KÜRÜ

Tarih: 8 Mayıs 1993 Cumartesi Saat: 16.00

Yer: Sporthalle-KÖLN

İbrahim'i Anma Gecesi-Terip Komitesi

Güney Afrika'da isyan dalgası

APARTHEID. Afrika kökenli bir sözcük ve Güney Afrika'da kullanılır. Siyahların çarşılaştırılmadıkları şehirlere girmelerini yasaklama siyasetidir.

Güney Afrika, bir devlet olarak, İngiliz ve Hollanda emperyalistleri tarafından 1910 yılında resmen kuruldu. Kap, Natal, Orange ve Transvaal bölgelerini birleştiren emperyalistler tarafından kurulan devletin siyasi-ayatı Apartheid'dir.

Güney Afrika toprakları çok zengindir. Tütün, şeker, meyva ve pamuğu cömertçe verir. Toprağın alından önemli miktarlarda kömür ve manganez, elmas, altın (dünya üretiminin % 40'ü), krom ve platin çıkarılır. Sömürgeci beyaz adam bunları tatlı kârlar olarak görüyordu ama o, ücret maliyetini düşürmek için siyahları, bu toprakların ve gökyüzünün gerçek sahiplerini köle olarak kullanmaktan geri kalmadı.

'Uygar dünya'da köleci-köle olgusu çoktan aşılışken, bugünün Güney Afrika'ında sömürge-feodal-köleci üretim ilişkilerine rastlamak şartıcı değildir.

KAHRAMAN MI UZLAŞMACI MI?

Güney Afrika'da ANC ile hükümet arasında yeni bir anlaşma için görüşmelerin başladığı günlerde Güney Afrika Komünist Partisi liderinin öldürülmesi ülkede yeni isyan dalgaları başlattı

10 Nisan'da Güney Afrika 'Komünist Partisi lideri ve Afrika Ulusal Kongresi'nin önde gelen isimlerinden Chris Hani, Johannesburg'taki evine dönerken öldürüldü. Daha sonra polis, katil zanlısı olarak bir beyazı, Polonya göçmeni ve Güney Afrika vatandaş Jakob Wallus'u gözaltına aldı.

Hani, Afrika Ulusal Kongresi'nin askeri örgütünde çalışmıştı. 1990 Şubat'ında ANC'nin yasallaşmasıyla ülkeye döndü. 'Komünist' Parti'nin başına geçerek, silahlı mücadele veren radikalilerin ANC potansında eritilmesini sağladı. Bunun için de eski gerilla kişiliğini kullanmaktan geri kalmadı.

Hani'nin öldürülüş zamanlaması önemlidir. De Klerk hükümetiyle ANC arasında yeni bir anlaşma görüşmesi başlamıştı. Bu görüşmelerin 10. gününde Hani öldürüldü. Hükümetle ANC arasındaki anlaşma taslağı şu şekilde: 1994'ün ilk yarısında yapılacak seçimlerde bir kişiye bir oy

Klerk'in Milliyetçi Parti'siyle ortaklaşa oluşturulacak çok ırklı ve güçlerin dengeli (antılı) dağıtımını öngören bir hükümetin oluşturulması. Taslakta bir madde daha var ki çok önemli: Çoğunluk olan siyahların çıkardığı kararların 2000'li yıllara kadar ertelenmesi(?) Hani geçen ay Newsweek'e yaptığı açıklamada "Bunu kabul etmek hiç de kolay değil benim öngördüğüm şeyler bunlar değil, ancak bu da gerçekçi ve mantıklı bir yaklaşım" diyordu.

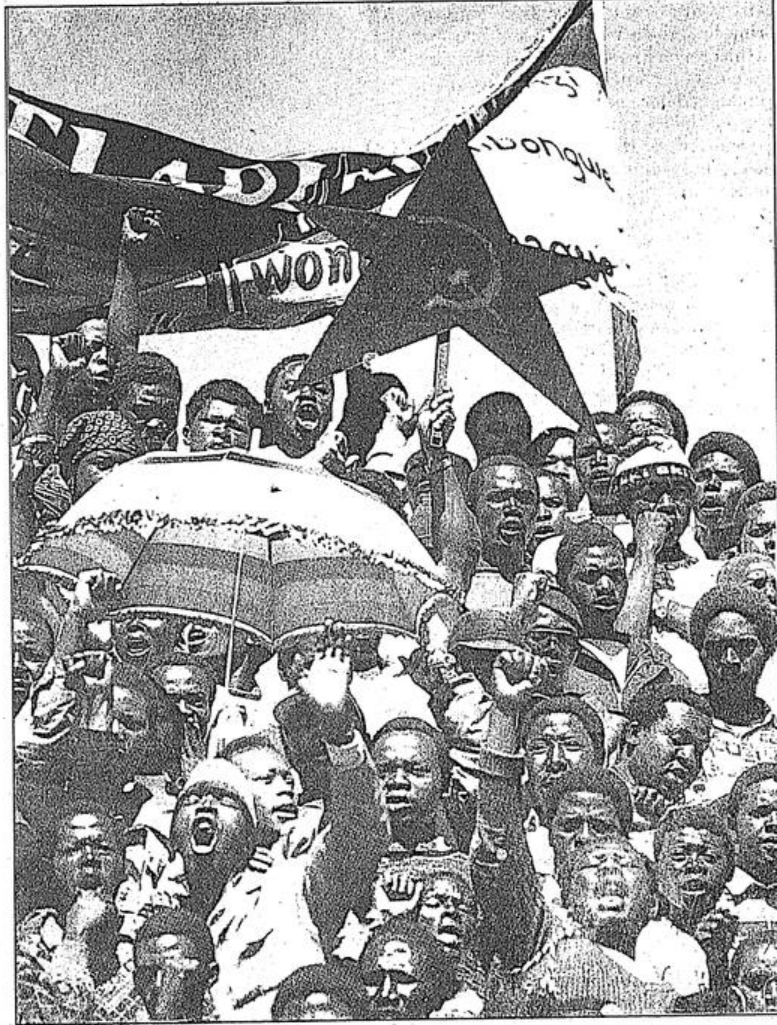
Anlaşılan odur ki, Hani ve Mandela ikilisi, silahlı mücadeleyi eritmeye çalışmaktadırlar. Bunun için de parlamento ve legalizm bataklığına girmişlerdir. Hani'nin deyimleriyle "gerçekçi ve mantıklı" yolu seçmişlerdir. Fakat özellikle (tasarımın son maddesi, ne derece alçaklaştıklarını ortaya koymaktadır ve bu doğaldır. Apartheid karşısında mantık ve gerçek adına halkları satanların gideceği güzergah, gittikçe alçaklaşma güzergahıdır.

Bu suikastın diğer yönü, gerek ANC'de ve gerekse 'Komünist' Parti'de liderlik krizi yaratabileceğidir. 'Komünist' lider Slovo uzun süreden beri kemik iliği kanseridir. ANC'de ise 74 yaşındaki Mandela, 40 yaşındaki işçi sendikalarında sözcü, genel sekreter Ramaphosa ve ANC diplomasi şefi 50 yaşındaki Mbeki. Ancak ezilenler bunların hiçbirini takmıyolar. Onları en çok etkileyen Hani idi.

İşte bu kriz olasılığı ile birlikte, işçi De Klerk hükümeti, 'demokratik programın eritilmesini' meyl-lenmiştir. Yani yasal kınımılara kuyruk sallamak, mantık ve gerçekler adına halkları satmak bile Apartheid'çileri rahatsız etmiştir.

İSYANCI HALK SAVAŞINA AKIT

Hani'nin öldürülmesiyle beraber ANC ve diğerleri yasa girenken, isyanlar ülkeyi bir baştan bir başa sardı. Mandela'nın 'huzur çağrısı' ni elerinin tersiyle iten onbinlerce kişi, gruplar halinde Cape Town, Port Elizabeth, Durban ve Pietermaritzburg'ta vitrinleri, depoları yağmaladılar ve bu şehirleri arabaları yakarak aydınlatıldılar. Birjuva basın, 1980 ortalarında bu yana böyle büyük bir "kargaşa" yaşanmadığını itiraf etti. Aynı gün Soweto polis merkezinin önünde yapılan gösteride 30.000 göstericiye açılan polis 10 kişiyi öldürdü. Siyahların yerleşim bölgesi

Sebokeng'e arabayla giren silahlı ırkçı 19 kişiyi öldürdüler. Ertesi gün siyahlar iki ırkçı beyazı yakarak öldürürken, kendilerini saklanılgı davet eden bir beyazın da dilini kestiler. Sebokeng'e barikat kuran siyah gençler, polis katilleri bildiğini ve desteklediğini, bölgeye hiç kimseyi sokmamacıklarını açıkladılar.

Ve nihayet Soweto'da Hani'nin cenaze töreni yapıldı. Mandela burada, törene katılan kitleye Milliyetçi Parti Başkanı De Klerk'in başsağlığı mesajını okumaya kalkınca müthiş yuhalandı. Mandela serserice ve yalpalayarak "Kızgınlığınızı anlıyorum. Biz Milliyetçi Parti'yi sevmeyiz, fakat ben De Klerk'le yeni Güney Afrika'yı inşa etmeye hazırım" diyerek kimliğini kustu. Polis cenazede de ölüm saçtı. Hani'nin öldürülmesiyle ilgili olarak 1,5 milyon kişi 85 mitinge katıldı ve ülke çapında yürüyüşe geçti.

Bütün bu olanlar bir eğilimi gündeme getiriyor: Silahlı mücadele eğilimi. Yüzbinlerin katıldığı gösterilerde sık sık "Silah istiyoruz" sloganı atılıyordu ve gerici medya bunu "uğursuz eğilim" olarak nitelendi.

Evet, Mandela ve Hani gibi uzlaşmacılar "Bir kişi-Bir oy" sloganını gündeme getirmeye çalışıyorlar. Gerici şiddete karşı devrimci şiddeti kullanan halk yığınlarını "yağmacı, çapulcu" olarak niteliyorlar. Doğru dürüst bir reformçülük bile yapamıyorlar. Apartheid'çilerin saflarında olduklarını resmen ilan etmekten çekiniyorlar.

Güney Afrika'da Marksizm-Leninizm ve Maoizm temelinde yaratılmaya çalışılan örgütlenmeler vardır. Silahlı mücadeleye yakın ve deneyimli olan yoksul halk yığınları da vardır. "Bir Kişi-Bir oy" sloganının yerini "Bir sömürgeci-Bir mermi"

Hani'nin öldürülmesiyle beraber ANC ve diğerleri yasa girenken, isyanlar ülkeyi bir baştan bir başa sardı. Mandela'nın 'huzur çağrısı' ni ellerinin tersiyle iten onbinlerce kişi, gruplar halinde Cape Town, Port Elizabeth, Durban ve Pietermaritzburg'ta vitrinleri, depoları yağmaladılar ve bu şehirleri arabaları yakarak aydınlatıldılar.

Dünü ve bugünyle Güney Afrika

Daha önceleri Hollanda'nın koloniyken Güney Afrika'yı kendi kolonileri haline getiren İngilizler, 1820'de çoğunluğunu eski askerlerin oluşturduğu 5.000 aileyi Güney Afrika'ya yerleştirdiler. Güney Afrika daha 19. yüzyılın başlarından itibaren, mezleçler, Hollanda ve İngiliz asıllı beyazlar ve çalıştırılmak üzere Hindistan'dan getirilen işçilere kendine özgü nüfus yapılanmasını kazanmıştı.

1886'da Güney Afrika'da altın madenlerinin keşfedilmesiyle kurulan Britanya Güney Afrika Şirketi, buradaki insanların göçebe hayatının maddi temeli ortadan kaldırdılar onları ücret köleliğine mahkum etti. Sayıları hızla artan maden ocakları çevresinde, ücret karşılığında çalışmak üzere gelen köylüleri oluşturduğu ve iğreti yapıldan meydana gelen madenci "kentleri" oluştu. ancak ülke nüfusunun çoğunluğunu teşkil eden yerlilerin yaşadıkları yerleşim alanları, tüm ülke topraklarının % 10 kadardır. Diğer araziler beyaz azınlığa aittir.

İşçilerin, 1913 yılından itibaren -kimi zaman sokak çatışmalarına dönüşen- büyük grevlerle dışa vurdukları tepkileri, milisler ve askeri birliklerle kanla bastırılıyordu. 1917 Ekim devriminin etkisinde kalarak kurulan Uluslararası Sosyalist Birlik (ISL) kısa sürede bu öfkeli işçiler arasında 100.000 üyelik taban buldu.

1921'de kurulan ve illegal faaliyet yürüten Güney Afrika Komünist Partisi, buradaki ilk ciddi anti-emperyalist, anti-sömürgeci örgütüdü. İrkçi faşizmin yoğun baskı ve katliamlarına karşı 1952'de siyasal bilinci yükseltmek ve dünya kamuunun dikkatini çekmek amacıyla Güney Afrika'lı beyazlar tarafından Demokratlar Kongresi, Renkli Halk Örgütü gibi örgütler

kuruldu. Genel olarak Afrika Ulusal Kongresi (ANC)'nin önderliğinde uzun yıllar sürdürülen eylemlilikleriyle siyah işçiler, 1973'teki grevlerle -son derece kısıtlı da olsa- grev hakkı aldılar. Sürdürülen militan işçi hareketlerinin gelişmesine paralel olarak (legal veya illegal) Sendika ve sendikali siyah işçi sayısı da arttı.

Ülkede ve dünya kamuoyu önünde iyiden iyiyeye teşhir olan ırkçı-faşist terör rejimi, bu durumdan kurtulmak için zincirlerini vasıflı işçi olmasın engelleyen yasa maddelerini yumuşatması ve Ekim 1979'da siyah sendikaların kurulmasını kabul etmesiyle birlikte kısa sürede birçok siyah işçi sendikası kuruldu. Siyah sendikal hareketi bölünme 1 Aralık 1985'te 33 sendika temsilcisinin katıldığı Durban toplantısıyla Güney Afrika Sendikalar Birliği (COSATU)'nin kurulmasıyla bir ölüde ağıldı. Bazı sendikalar ise, COSATU'nun ırk esasına dayanmaması ve beyaz sendikaların da yönetimde yer almama nedeniyle bu birliğe katılmadılar.

Çokuluslu tekellere kontrolündeki Güney Afrika sermayesi ve işletmelerin yönetim ve uzmanlık gerektiren işleri beyazların elindedir. Güney Afrika ekonomisi madencilik, tarım ve son yıllarda hızlı bir gelişme gösteren Sanayiden oluşur. Madenlerin çok büyük bir kısmını ellerinde tutan yedi dev madencilik şirketinin hepsi ve diğer büyük mali kuruluşlar, başka İngiltere, ABD ve Almanya olmak üzere yabancı emperyalist ülkelere aittir. Güney AFRIKA'da uygulana gelen ırkçı "Apartheid" politikasının amacı ise, diktatleri sadece ırksal sorunlara çeker, sınıfsal ve toplumsal ilişkileri gözardı etmekti.

Tek ses "silah istiyoruz!"